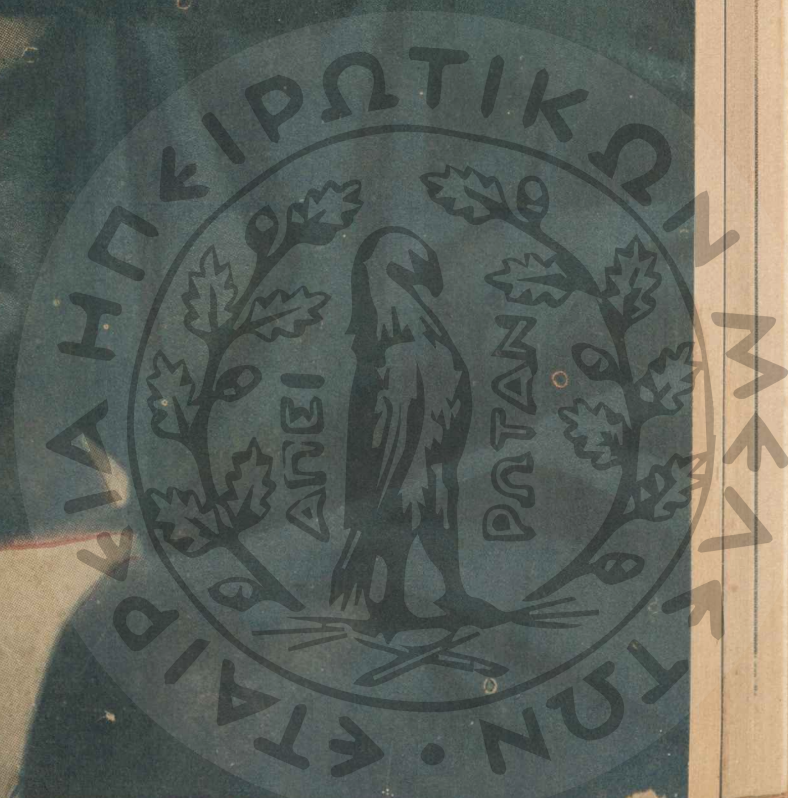

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 15^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 20-(741)

1938

Το "Σεβεκλά" κραλεί τά μαλλιά υγιή!

● Με την χρησιμοποίησιν του "Σεβεκλά", επιτυγχάνετε απόλυτη καθαριότητα των μαλλιών σας. Αρκεί να ξεπλύνετε μετά το λούσιμο τα μαλλιά σας προσεκτικά με τη διάλυσι του "Σεβεκλά". Και ως αποτέλεσμα θα έχετε μαλλιά φρέσκα και γυαλιστερά. Κάθε φάκελλος του Σαμπούαν Τέτ-Νουάρ περιέχει και το ανάλογο "Σεβεκλά". ● Για το ξανθό μαλλί μεταχειριζέσθε το Σαμπούαν Τέτ-Νουάρ και υγρό Σαμπούαν συνδυασμένο με το "Σεβεκλά", για σκούρα και γιό ξανθό μαλλία. Υγιεινή και οικονομική περιποίησις των μαλλιών. ● Φιάλη Δρχ. 80 και 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE avec cheveclat

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10-ΤΗΛ. 25-739

ΙΑΣΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ
Ιατρός - Δερματολόγος
'Αγ. Κωνσταντίνου 14
Τηλ. 53466.
Δέχεται:
9-11 π. μ. και 3-6 μ. μ.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΥΣΜΟΡΦΙΑ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΙΑΤΡΟΣ
Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ
Σεραυζέρου 12 α. Τηλ. 54-019

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Τ. Έσωτερικός Νοσοκομείου
Α. Συγγρού
Δερματικά - Γυναικολογικά.
Κουμουνδούρου 21 - 'Αθήναι
(Έναντι Βασ. Θεάτρου)
10 1) 2-1 1) 2 π. μ. 5-8 μ. μ.
Τηλέφ. 52-623.

ΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜ. ΒΑΦΩΝ "ARTI,"

1ον) Αι γερμανικά βαφαί «ARTI» είναι κατεσκευασμένα ειδικώς δια την οικιακήν χρῆσιν· εις τρόπον ὥστε καὶ ἡ πλέον ἀπειρος νὰ δύναται μόνῃ της νὰ βάψῃ ἀφόβως καὶ τὸ πολυτιμότερον ὕφασμα.
2ον) Φόρεμα, βαφὲν με «ARTI», οὐδέποτε ξεβάφει με τὸ πλῦσιμον ἢ με τὸν ἰδρώτα καὶ συνεπῶς δὲν διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ λερώσητε διὰ τοῦ βαφέντος φορέματος καὶ τὰ ὑπόλοιπα φορέματά σας. Ἀποδείξεις ὅτι αἱ βαφαί «ARTI» δὲν ξεβάφουν εἶναι τὸ γεγονός ὅτι φόρεμα βαφέν με «ARTI» ἀπαξ τὸ ξεπλύνομεν μετὰ τὴν βαφὴν δὲν ἀφίνει πλέον παρὰ καθαρὸν νερό, προτέρημα ὅπερ δὲν ἔχουν αἱ ἄλλαι κοιναὶ βαφαί.
3ον) Αἱ βαφαί «ARTI» βάφουν καὶ μάλλινα καὶ θαμβακερά καὶ μεταξωτά. Συνεπῶς ἂν βάψετε ἓνα μαλλοβάμ-θακον ἢ μαλλομέταξον φόρεμα θὰ βαφῇ με ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν, διότι διὰ τῆς ἰδίας βαφῆς θὰ βαφῇ καὶ τὸ μάλλι-νον καὶ τὸ θαμβακερόν ἢ μεταξωτὸν μέρος τοῦ ὕφασματος, προτέρημα ὅπερ δὲν ἔχουν αἱ ἄλλαι κοιναὶ βαφαί.
4ον) Φόρεμα βαφέν με «ARTI» βάφεται τὸσον ἐπιτυχῶς ὥστε οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς θαμμένον.
Διὰ νὰ ἔχετε βεβαιότητα ὅτι ἀγοράζετε γνήσιαν Γερμανικὴν βαφὴν «ARTI» νὰ προσέχετε τὰ πακεττίδια. Ὡς θὰ σὰς δίδῃ ὁ φαρμακοποιὸς ἢ ἑμπορὸς σὰς ν' ἀναγράφουν τὴν μάρκα «ARTI».

ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ
τὰ νέα κοῦλα Κρύσταλλα ὁματοθαλάων μάρκας Bausch & Lomb· εἶναι τὰ ἀνώτερα ὄλων καὶ εἰς τιμὰς ἀντι-κρίτως εὐθηνάς.
ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΑ ἐν γένει, πάσης φύσεως φωτο-φικὰ καὶ μηχαναὶ εἰς τιμὰς εὐκαιρίας films, κλπ. ἑξαρ-σεις καὶ μεγεθύνσεις καλλιτεχνικά.
Εἰδικὸς Τεχνίτης εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν σας διὰ πα-σαν πληροφορίαν εἰς τὸ ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ τοῦ:

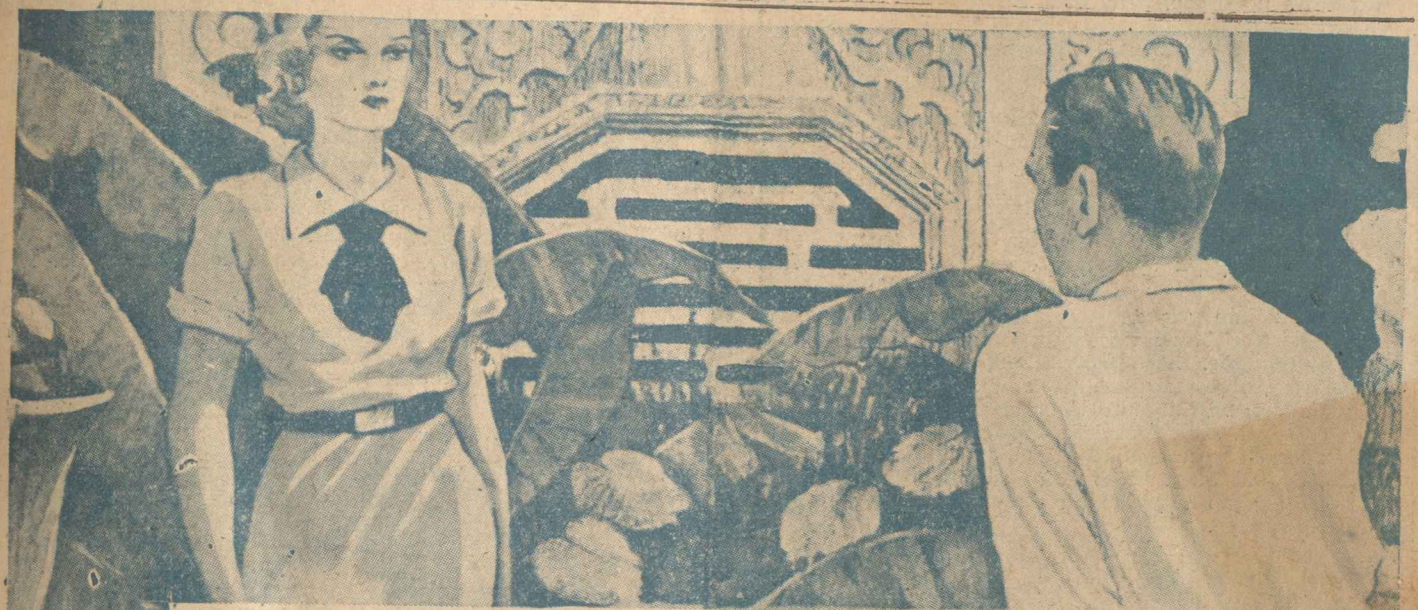
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΛΟΓΙΣΤΗΣ πεπειραμένος
ἐνθῆτων ὥρας, ἀναλαμβάνει
τὴν τήρησιν βιβλίων. Πληροφο-
ρίαι: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πα-
τρῶν 5' 6' Κήπος, Κλαυθμώνος
Συνιστῶμεν τὴν ὁμα-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ
ΣΠΗΛΙΟΥ-ΧΑΡΑΜΗ
τοῦ τῆς Ὁφθαλμολογίας
Πανεπιστημίου Μενάνδρου
Ἀθηνῶν. Τηλ. 1.60

ΜΠΡΙΣΙΜΙ Α.Γ. ΚΟΡΑΝΤΕ

12 Μαΐου 1938

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΥΡΤ ΜΠΡΑΟΥΝ

Η ΡΑΦΙΝΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Ένα θράδυ, καθώς ἡ σκιὰ τοῦ δειλι-
νοῦ ἀπλωναν τριγύρω, καὶ ἡ φιλική μας
συντροφία καθότανε ἀπολαμβάνοντας τὴ
θραυτὴν δροσίαν, ὁ Έντυ ἄρχισε νὰ μᾶς
διηγῆται:
— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τίς γνω-
στικές ραφιναρισμένες γυναῖκες, ποὺ κά-
δυνες ἀπὸ μιά πτώσι τῶν τιμῶν στὴν Γουὼλ Στρήτ, ψυ-
χρότερες ἀπὸ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο καὶ πιὸ κρύες ἀπὸ τὸ
παγωτό... Καὶ ἐν τοῦτοις κάποτε παραπλανοῦν τὸν ἄντρα.
Ἐγὼ δὲν δύνω νὰ τὴν ξαναπάθω ἀπὸ καμμιὰν
ἀπ' αὐτὰς τίς γνωστικές καὶ ραφιναρισμένες γυναῖκες. Για-
τί σχετικὰ μ' αὐτὸ, ἔχω κι' ἐγὼ τὴν ἱστορία μου. Κάποτε
ἀγάπησα μιά τέτοια γυναῖκα. Ἦταν ὡμορφῆ, σάν... σάν...
θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι Ραμπιτρανὰθ Ταγκόρ, γιὰ νὰ τὴν πε-
ριγράψω. Τότε ἀκόμη ἤμουν ἀρκετὰ νέος. Ἄν καὶ σὲς εἶ-
σθε ἄνθρωπος τοῦ πάθους, θὰ μπορέσετε ἀσφαλῶς νὰ φαν-
τασθῆτε τὴν ἐπίδρασι αὐτῆς τῆς γυναῖκας πάνω μου. Τὴ
γνώρισα στὸ Παρίσι, ταξιδέψαμε μαζὺ πρὸς τὴν Μαντόν
καὶ ἐπὶ μερικὲς βδομάδες ἦταν τὸσον ἀσφύγη μαζὺ μου, ὥ-
στε δὲν κατάρθωσα νὰ πετύχω τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτήν, ἐκτός
ἀπὸ ἓνα ταγκό σ' ἓνα τσάι, καὶ μιὰν ἰδιαιτέρη ἐκδρομὴν
λα μὲ αὐτοκίνητο, ὡς τὴ Νίτσα, ὅπου τὴν περίμενε ἄλλη
παρέα. Δὲν γνώριζα τίποτα ἀπ' αὐτήν, παρὰ μόνον πὼς ἦ-
ταν ὡμορφῆ σάν θεά.
— Ὅταν τέλος δὲν ἤμουν σὲ θέσι πειὰ νὰ πληρώσω τὸν
λογαριασμό τοῦ ξενοδοχείου μου καὶ εἶχα ἀρχίσει νὰ σκέ-
πωμαι σοφάρᾳ τὴν αὐτοκτονίαν, ἡ τύχη μ' ἐξεσκέφθηκε μ'
ἐναν τρόπο ἐκπληκτικόν. Θὰ ξέρετε, βέβαια, πὼς ἡ τύχη
ἐρχεται πάντοτε ὅταν δὲν τὴν περιμένῃ κανεὶς...
— Ἡ Κλαρίς — ὑπάρχει ὠραιότερο ὄνομα σ' ὅν κόσμῳ; —
...Ἡ Κλαρίς λοιπόν, ἦρθεν ἀπλὰ στὸ δωμάτιό μου, σάν νὰ
ἦταν αὐτὸ τὸ φυσικώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, δέχθηκεν
ἓνα ταίγιορον ποῦ τῆς πρόσφερα καὶ μοῦ εἶπε:
— Ἀκουσε, ἀγαπητέ μου Έντυ, εἶσαι ἓνα λαμπρὸς
νέος. Ἄν εἶχες πολλὰ λεφτὰ καὶ εἶχα κι' ἐγὼ ἐπίσης, με-
γαλὴ μου εὐχαρίστησι θὰ σ' εἶπα. Δυστυχῶς ὁμοῦς
ἔξερα πὼς δὲν σοῦ μένει πειὰ οὔτε ἓνα λεφτό... καὶ — κεί-
νο ποῦ δὲν ξέρετε — εἶναι ὅτι οὔτε σὲ μένα μένει λεφτό!
Ἐγὼ βέβαια κάποια μεγαλύτερη πίστωσι ἀπὸ μένα, γιατί
ἐγὼ εἶμαι γυναῖκα. Μὰ αὐτὸ εἶναι τυχαῖο. Θέλεις νὰ γί-
νουμε σύνεργοι;
— Σὰς ἀφῆνω νὰ φαντασθῆτε τὴ θέσι μου. Μιά θὰ νὰ πε-
γαίνῃ σ' ἓναν ἀπένταρο καὶ νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ γίνῃ
σύνεργός της! Γιὰ μένα ἦταν πάντα μιά ἀληθινὴ θεά καὶ
γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε ποτέ νὰ χωρέσῃ στὸ μυαλό μου πὼς
κι' αὐτὴ ἦταν ἀπένταρη σάν καὶ μένα.

— Για σκέψου! μοῦ εἶπε τότε ἡ Κλα-
ρίς, θρискόμαστε στὴν ἴδια θέσι καὶ γι'
αὐτὸ δὲν βλέπω τὸν λόγο, γιατί νὰ ἔχω
μυστικά ἀπὸ σένα. Ἀπέκρουσα ἔναν πλού-
σιο γάμο. Πρὸ δύο ἐβδομάδων δὲν θὰ
μπορούσα νὰ σοῦ τάλεγα αὐτά. Σήμερα
ὁμοῦς τὸ πρᾶγμα διαφέρει...
— Οἱ ἑκατομμυριοῦχοι, τῆς ἀποκρίθηκα, θὰ τρέχουν
πάντα πίσω ἀπὸ σένα.
— Τὸ ἴδιο κάνεις κι' ἐσύ, μοῦ ἀπάντησεν ἡ Κλαρίς, με-
τὴ διαφορά, ὅτι σὺ δὲν μοῦ κάνεις προτάσεις γάμου. Καὶ
γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ χρειάζομαι. Ἀκούσε με: Ὁ Χένρυ
Ντόλεν, ὁ Ἀμερικανὸς πολυεκατομμυριοῦχος, εἶναι ἐρω-
τευμένος μαζὺ μου. Μὰ ὅχι καὶ τόσο σοφάρᾳ, ὥς θὰ θε-
λα. Ἐγὼ ὁμοῦς θέλω νὰ μ' ἐρωτευθῇ ὁ Χένρυ Ντόλεν
τρελλὰ, παρὰφορὰ δὲν θέλω νὰ γίνω ἐρωμένη του, μὰ
γυναῖκα του. Αὐτὸ, βέβαια, εἶναι δύσκολο πρᾶγμα, μὰ
σκέφτηκα νὰ τὸ κανόνισω μιά χαρὰ. Τοῦ παρουσιάστηκα
σάν παντρεμένη — χωρισμένη — καὶ τὸν ἀφῆσα νὰ νομί-
ζῃ πὼς ἀγαποῦσα τὸν ἄντρα μου. Μόλις τὸ ἀκούσεν αὐτὸ
σοφάρευσθε κι' ἄρχισεν ἀμέσως νὰ ρωτᾷ πόσον καιρὸ δι-
αρκεῖ στὴ Γαλλία ἡ διαδικασία τοῦ διαζυγίου. Μονάχα ποῦ
ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε δύο ἐλόκληρες ἐβδομάδες καὶ τὰ
ἀποτελέσματα αὐτοῦ τοῦ θέματος κοιτεύουσιν νὰ ἐξαφανί-
στούν, γιατί οὔτε βλέπει τὸν ἄντρα μου, οὔτε ἀκούει τίπο-
τα γι' αὐτόν. Ἀρχισε κιάλας νὰ μὴ με παίρνῃ στὰ σο-
βαρά. Δὲν μοῦ προτείνει νὰ φύγομε μαζὺ, δίνοντάς μου
ταῦτοχρόνως καὶ μιά ὀριστικὴ ἀπόφασιν. Ὁ Χένρυ Ντό-
λεν καθέται στὴν Μόντ. Σοῦ προτείνω λοιπόν νὰ πάμε νὰ
μείνουμε μαζὺ ἐκεῖ... σάν νὰ μᾶςτε σύζυγοι. Ἀλλὰ μονά-
χα τυπικὰ, βέβαια. Θὰ τὸν κάνω νὰ δηλέψῃ. Σὺ θὰ κά-
νῃς πὼς δὲν ἐλέγεις τίποτα. Κι' ὅταν τὸ κολίπο πετύχῃ, θὰ
φροντίσω νὰ πάρῃς, σάν ἀπατημένος σύζυγος, μιά γερὴ
ἀποζημίωσι. Εἶσαι συμφωνῶς;
— Καὶ βέβαια συμφωνῶ. Ὅλα τὰ ἐξόδα τὰ ἀνέλαβε ἡ
Κλαρίς. Πιάσαμε δύο δωμάτια στὸ ξενοδοχεῖο τῶν Παρι-
σιῶν στὴν Μόντ, ὅπου ὁμοῦς δυστυχῶς ἀντὶ ἐνδιάμεσης
πόρτας, ὑπῆρχεν ἓνα ντουλάπι. Ἀπὸ τὸ πρῶτο θράδυ γνώ-
ρισα τὸν περίφημο Χένρυ Ντόλεν. Ἦταν ἓνας ἀξιοπρεπὴς
κύριος καὶ ὅλοι τὸν σεβόντουσαν γιὰ τὴν περιουσίαν ποῦ
εἶχε στὶς διάφορες Τράπεζες.
— Ἀπὸ τὸ πρῶτο θράδυ γίνεμαι μιά παρέα καὶ οἱ τρεῖς καὶ
μᾶς βλέπανε πάντα μαζὺ τὸ πρωῒ τὸ ἀπόγευμα, τὰ βρά-
δια.
— Τί πρέπει νὰ κάνω; ρώτησα τὴν Κλαρίς.
— Πρέπει νὰ προσποιησῇ τὸν ἐγγιάρῃ, μοῦ ἀποκρίθηκε.
— Ἀρχισα λοιπόν νὰ ζηλεύω. Εὗρισκα πὼς ἡ Κλαρίς συμ-
περιφερόταν ἀσχημα ἀπέναντί μου. Χόρσε με τὸν Ντόλεν.

Χανότανε μαζί του, όταν εγώ την περίμενα στο ρεστωράν. Όταν την άναξητούσα, γύριζε και μου έριχνε άγριες ματιές και με δεχόταν με ψυχρότητα. Όλες όμως αυτές ή σκηνές δεν μου άρεσαν καθόλου, γιατί είχα άρχισει πραγματικά να γίνωμαι ζηλιάρης, παρ' όλο που ο Χένρυ Ντόλεν δεν μου είχε δώσει καμιά άφορη γι' αυτό, γιατί συμπεριφερόταν πάντα άμεμπτα άπέναντί μου. Μά ή Κλαρίς τον περιποιώταν τόσο πολύ, ώστε κατέβαλλα μεγάλη προσπάθεια για να κρατώ την ψυχραιμία μου και να παίζω τον ρόλο του «άμελου συζύγου»!

Δυστυχώς, παρ' όλ' αυτά, δεν είχαμε τύχη. Την τρίτη μέρα ήρθε ή Κλαρίς και με βρήκε άναστατωμένη.

— Το κόλπο μας άνέτυχε! μου φώναξε. Άρχισε να σέ φοβάται! Το δίνει την έντύπωση πώς είσαι πολύ δυνατός και θερμόαιμος. Έξεδήλωσε προθέσεις να φύγει, γιατί δεν θέλει να τις φάει καμιά μέρα από σένα! Πρέπει, λοιπόν, ν' αλλάξεις τακτική και να προσποιηθείς πως με παραμελίζει ολότελα. Φρόντισε ν' άπασχολήσαι με άλλες γυναίκες. Όσα λεφτά χρειαστούνε γι' αυτό, σου τα δίνω. Έγώ θα παίζω το ρόλο της άπατημένης συζύγου!...

Άρχισα λοιπόν ν' άπασχολούμαι με άλλες γυναίκες. Άκολούθησα τις συμβουλές της Κλαρίς κατά γράμμα. Όταν αυτή με είδοποιούσε, ότι θα δειπνούσε με τον Χένρυ Ντόλεν το βράδυ, στο τάδε μέρος, φρόντιζα να κάθωμαι έγκαιρώς σ' ένα διπλανό τραπέζι, με δυο-τρεις άλλες γυναίκες, κι' όταν έφθανε, μόλις ή χαιρετούσα με μιά κλίση της κεφαλής μου. Έπαιζε θαυμάσια τον ρόλο της άπατημένης συζύγου και φυσικά έλπίζε πως ο Χένρυ Ντόλεν θα φρόντιζε να την άπαλλάξει από μιά τέτοια άνυπόφορη ένωση.

Δυο μέρες ώστόσο άργότερα ήρθε στο δωμάτιό μου και με βρήκε τελείως άπογορευμένη.

— Κάναμε μεγάλο λάθος! φώναξε. Με νομίζει για μιά έλαφρόμυαλη γυναίκα, γιατί καταδέχομαι να υποφέρω μιά τέτοια ζωή δίπλα στον άντρα μου! Φοβάται πως είμαι ψυχικά έπηρεασμένη από σ' εμένα. Μισεί τα νυχτερινά κέντρα... Πρέπει λοιπόν ν' άρχισεις να παίζεις τον ρόλο του ήουγου άστού. Πρέπει να προμηθευτείς γυαλιά και μιά συλλογή γραμματοσήμων. Συγχρόνως φρόντισε να παχύνεις λιγάκι!...

Τρόμαξα. Γυαλιά και συλλογή γραμματοσήμων... πάει καλά. Άλλά πώς να παχύνω; — Τούλάχιστον γίνου φλεγματικός... αδιάφορος, μου είπεν εκείνη. Σκέπτομαι κάτι καινούργιο.

Την ύπαικουσα πιστά. Γινότανε, μέρα με την ήμέρα, ωραιότερη, στον άγώνα της για να κατακτήσει τον πολυεκατομμυριοέχο. Προμηθεύτηκα ένα ζευγάρι γυαλιά κι' άρχισα να κάθωμαι τούλάχιστον έξη ώρες κάθε μέρα στην ταρράσα του ξενοδοχείου μου, φυλλομετρώντας άργά ένα άλμπουμ γραμματοσήμων. Ο Χένρυ Ντόλεν δεν έφυγε. Έπομένως το κόλπο θα είχε πετύχει. Καθώς είμαι οξυδερκής άνθρωπος, παρατήρησα πως μέρα με την ήμέρα ή χειραφέτης του γινότουσαν τρυφερότερες και οι περίποι τοι που έκανε με την Κλαρίς μ' αυτοκίνητο, μακρότεροι.

Φαντασθήτε λοιπόν τη δυσάρεστη έκπληξή μου, όταν μιά νύχτα ή Κλαρίς μπήκε άξαφνα στο δωμάτιό μου και μου άνήγγειλε, ότι κι' αυτό άκόμα το κόλπο δεν είχε πετύχει. Το ένδιαφέρον του Χένρυ Ντόλεν γι' αυτήν είχαν άρχισει να λιγοστεύει. Είχε κιόλας έκφράσει τη γνώμη, πως

όταν ένας άντρας δεν ένδιαφέρεται πια για τη γυναίκα του, γι' αυτό φταίει ή ίδια ή γυναίκα. Έπρεπε, λοιπόν, το γρηγορότερο να θρούμε κάτι άλλο.

— Άρχισε να παίζεις! μου είπε ή Κλαρίς. Άλλά ταυτοχρόνως δείξε πως ένδιαφέρεσαι κάπως για μένα, χωρίς όμως να παίρνεις και να με παραμελίζεις λιγάκι και φρόντισε να με κάνεις δυστυχισμένη, δείχνοντας πως έχεις κακό χαρακτήρα. Παίξε σαν μανιακός χαρτοπαίχτης, αλλά να έξηγουμέθα: Με μικρά ποσά. Έγώ πλήρωνα.

Προσπονήθηκα πως είχα έλαττωματικό χαρακτήρα κι' άρχισα να παίζω συστηματικά. Τρεφόμουν μοναχά με σάντουιτς και έφθανα στο Καζίνο πριν άκόμα άνοιξη, μόνοντας σ' αυτό μέχρις ότου έκλεινε.

Υστερ' από δυο μέρες ξαναείδα την Κλαρίς.

— Λοιπόν, πέτυχε; ή ρώτησα.

— Φοβούμαι πως δεν μάς έμεινε παρά μονάχα ένα άπο ακόμα, που άποκρίθηκεν εκείνη άπογορευμένη. Πρέπει ν' αυτοκτονήσης! Ίσως μπορούσε να με λυπηθεί, σαν θα μείνω χήρα ενός χαρτοπαίχτη...

Καθόμουν σ' ένα διπλανό τραπέζι με δυο-τρεις άλλες γυναίκες.

Δεν ξέρα... Ίσως και να είχα σκοτωθεί. Άλλά τα πράγματα ήρθαν άλλοιώς. Σε φνικά παρουσιάστηκαν ο Χένρυ Ντόλεν. Σε μένα, έβθαια. Και μου είπε, με ποια συστολή και δισταγμό: — Άκούστε, παρακαλώ. Μου είσατε πολύ συμπάθητικός...

Τόν ευχαρίστησα. — Πρέπει να σας όμολογήσω κάτι, συνέχισεν εκείνος. Άφήστε τις προσποιησεις πια! Ήμουν έρωτευμένος πραγματικά με τη γυναίκα σας — τρελλά έρωτευμένος.

Ζάρωσα τα φρύδια μου κι' έμεινα σκεπτικός.

Έκείνος έξακολουθούσε: — Μπορεί να σας δυσαρεστού, μά ή συνειδησί μου άπαιτεί να σας μιλήσω καθαρά. Είμαι γνώστης των ανθρώπων. Είσατε ένας άντρας με θαυμάσια προτερήματα. Και έν τούτοις συμπεριφέρεστε σαν ένας ύστερικός. Την μιά μέρα είσατε ζηλιάρης. Την έπομένη συναναστρέφεστε με τις χειρότερες γυναίκες.

Την τρίτη μέρα είσατε ένας άυστηρός άστος, με μιά συλλογή γραμματοσήμων — κι' έγώ, άλλως τε, μαζεύω, με πάθος γραμματοσήματα — και την τετάρτη μέρα κάθαστε στο Καζίνο και παίζετε τρελά.

Καθώς είμαι άνθρωπος γνώστης, άναρωτήθηκα: Πως μπο

ρεί ένας άντρας, με τόσα προτερήματα, να κατακτήσει στην ύστερική αυτή κατάσταση; Και βρήκα μόνος μου τη λύση. Πάντα ή γυναίκες φαίνε για όλα.

Ανέναντί μου, γιατί μάντεψα τη σκέψη του.

— Νομίζω, λοιπόν, πως πρέπει να χωρίσω τη γυναίκα μου; τον ρώτησα.

Έκανε μιά καταφατική κίνηση.

— Να, τώρα άκριβώς έφτασε και ή στιγμή της έξιολογήσεώς μου. Σας όμολογώ... πως ήμουν έρωτευμένος με τη γυναίκα σας και έτοιμος να κάμω κάθε τρέλλα. Έπειτα όμως την ψυχολόγησα άρκετά και κατώρθωσα να έξακριβώσω, συγκρίνοντάς την με σας, ποιά έπίδραση μπορεί να έχει μιά γυναίκα στον άντρα της. Στο πρόσωπό σας διαβάσατε τη μελλοντική μου τύχη. Ή γυναίκα σας έχει τοιαύτα όύναμι, ώστε σας κατήντησε σ' αυτήν την ψυχική κατάσταση... Ήθελα να φύγω μαζί με τη γυναίκα σας και να σας άφήσω έδω μονάχον. Τώρα όμως σας μιλά σαν άντρας προς άντρα, γιατί μου είσατε συμπάθητικός και γι

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

Οι γονείς του περιφίμου μουσουργού Καρόλου Γκουνώ, δεν προόριζαν καθόλου τον γιό τους για μουσικό. Έπειδή όμως ο μικρός Καρόλος έδειχνε μεγάλη κλίση προς τη μουσική, ρώτησαν τον διευθυντή της σχολής, στην οποία έφοιτούσε, ποιά γνώμη είχε σχετικά.

— Νομίζω, άπάντησε εκείνος, ότι ο γυός σας πρέπει να σπουδάσει μουσική.

— Ω, αυτό δεν πρέπει να γίνει ποτέ! είπε ο κύριος Γκουνώ. Προτιμώ ένα έπάγγελμα θετικό για τον γιό μου.

Την άλλη μέρα ο διευθυντής της σχολής έκάλεσε στο γραφείο του τον Καρόλο.

— Έμαθα, του είπε με σοβαρότητα, ότι πολλές φορές σπαταλάς τον καιρό σου συνθέτοντας μουσικά δοκίμια. Τι σημαίνει αυτό;

— Σημαίνει ότι θέλω να σπουδάσω μουσική και να γίνω μουσουργός!

— Μουσουργός; Και νομίζεις τον έαυτό σου ικανόν να έδουκμήση στο στάδιο αυτό;

— Γιατί όχι;

— Άς δούμε λοιπόν τις ικανότητές σου. Πάρε αυτό το ποίημα και μελοποίησέ το...

Και συγχρόνως του έδωσε ένα ποίημα του Μυσέ.

Δέν πέρασε μισή ώρα κι' ο μικρός Καρόλος Γκουνώ παρουσίασε στον διευθυντή του το ποίημα μελοποιημένο.

— Πάς! Τέλειωσες κιόλας; Καλά, τραγουδήσέ μου το.

Ο Γκουνώ κάθησε στο πιάνο κι' άρχισε να τραγουδά, παίζοντας συγχρόνως.

Σε λίγο τόσο είχε συγκινηθεί ο διευθυντής από τη σύνθεσι εκείνη, ώστε δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια του. Έπί τέλους, μη μπορώντας να κρατηθεί, σηκώθηκε πάνω και άγκαλιάζοντας τον θαυμάσιο μαθητή του, φώναξε:

— Μπαίδο, παιδί μου! Θάρρος... Άσε τους άλλους να λένε ό,τι θέλουν! Θά γίνης μουσουργός!

Τί φοβήθηκα τη γυναίκα σας. Σας προτείνω, λοιπόν, να φύγουμε οι δυο μας και ν' αφήσουμε έδω μονάχη τη γυναίκα σας. Έγώ έξετίμησα περισσότερο τον άντρα από τη γυναίκα και θέλω να σας φτιάξω την τύχη σας. Δέχεσθε;

Ο Έντυ σώπασε.

— Λοιπόν; τον ρωτήσαμε σε λίγο.

Ο Έντυ γέλασε διακριτικά.

— Οι άντρες, είπε πρέπει νάναι πάντα δυνατοί. Αυτό είναι ίσως το μοναδικό όπλο τους. Δεν ξέρετε, λοιπόν, πως ύστερα από τετραετή διαμονή στις Ήνωμένες Πολιτείες θρίσκομαι σήμερα έδω, ως γενικός αντιπρόσωπος των εργοστασίων του Χένρυ Ντόλεν για όλη την Ευρώπη;

Σωπάσαμε. Έπειτα από λίγο μιά θελκτική κυρία από τη συντροφιά μας ρώτησε:

— ... και... ή Κλαρίς τί άπέγινε;

Ο Έντυ άνασήκωσε τους ώμους του.

— Σπάνια άκούω γι' αυτήν, από διάφορους γνωστούς. Ψάχνει πάντα να βρή έναν πλούσιο άντρα...

Έχει όμως ένα φοβερό έλάττωμα... Είναι πολύ ραφιναρισμένη...

Η κυρία τότε της συντροφιάς μας, του έριξε μιά θερμή ματιά.

— Χαίρω πολύ, του είπε, γιατί είμαι τόσο λίγο ραφινάτη... Ή κάθε γυναίκα δεν πρέπει να είναι και τόσο γνωστική... Πρέπει μοναχά να ξέρη ν' αγαπάει...

Ο Έντυ πήρε το χέρι της. Σηκώθηκαν.

— Γι' αυτό, της είπε, και μένα δεν μ' άρέσουνε πια καθόλου ή ραφινάτες γυναίκες.

Και φύγαμε μαζί.

Υστερ' από λίγο, κάποιος από τη συντροφιά μας είπε:

— Ήσαν άκριβέστατα αυτά που μάς διηγήθηκε. Μονάχα που έπεσε σε μιά πλάνη. Αύτη ή Κλαρίς δεν ήταν, βέβαια, καθόλου γνωστή. Άπ' έναντίας, ήταν πολύ κουτή...

Άλλά ραφινάτη... αυτό άλλάζει.

Μά ο Έντυ και ή κυρία είχανε πια χαθεί στο γειτονικό πάρκο...

ΚΟΥΡΤ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΤΣΙΓΓΑΝΑΝ, Βόλον. — Για τις ρυτίδες γύρω από τα μάτια χρησιμοποιείτε την έξης ποιμάδα:

Lanoline	35 gr.
Eau de Brocchier	15 gr.
Baume de la Mequ	5 gr.

Βάζετε στο πρόσωπό σας κόλ - κρέμ του Ζωρς και κάθε βράδυ άφαιρείτε τις πούδρες με την λουσιόν σκίν - τόνικ Νο 1. Πλένεσθε το πρωί με γάλα μέσα στο όποιον έχετε θράσει χλωρά μαρούλοφυλλα. Λευκαίνει το δέρμα, αλλά φυσικά από μελαγχρολή δεν θα γίνετε χιονόλευκη.

ΒΙΟΛΕΤΤΑ. — Βάζετε κάθε βράδυ στα μάτια σας κομπρέσες με τριανταφυλλόνηρο ή χαμομήλι και άλείφετε τα γύρω - γύρω με μιά λιπαρή κρέμα. Άν προσέξετε, ώστε να μην πάη μέσ' στα μάτια άσφαλώς δεν θα σας πιαστούν. Έφ' όσον το δέρμα σας είναι έρεθισμένο μην το πλένετε με κρύο νερό, αλλά με χλιαρό πιτυρόνηρο και βάζετε την έξης κρέμα:

Huile d' amandes douces	5 gr.
Beurre de cacao	10 gr.
Eau de roses	20 gr.
Essence de geranium	0,02 gr.

ΙΣΠΑΝΙΟΛΑΝ. — Άν θυμώμαι καλά σας έχω ήδη άπάντησει. Πλένετε το πρόσωπό σας κάθε πρωί με γάλα άβραστο στο όποιον προσθέτετε λίγο καμφορούχο οινόπνευμα. Πούδρα χρησιμοποιείτε του Σέρκ σε χρώμα ρασέλ II και κάτω από την πούδρα βάζετε την έξης κρέμα μη λιπαρή:

Acide stegrique	10 gr.
Huile d' amandes	30 gr.
Eau distillée de roses	40 gr.
Lecive de soude	2 gouttes
Essence de roses	2 gr.

Για ν' άδυνατίσετε στην περιφέρεια μόνον ή γυμναστική θά σας όφειλή καθώς και ο περίπατος. Κάνετε επί ένα τέταρτο της ώρας κάθε πρωί κινήσεις των ποδών όρθη και έσπλωμένη.

Κ. Β. Κων)πολιν. — Πρέπει να παχύνετε πέντε κιλά άκόμη. Τα μέτρα σας πρέπει να γίνουν: στήθος 85, μέση 68, λεκάνη 90. Κάνετε λοιπόν γυμναστική για να έμπούσατε να παχύνετε κάτω. Τρώτε καλά. Βρίσκεσθε σ' επικίνδυνη ηλικία. Κάνετε περιπάτους και όταν έρθη το καλοκαίρι κολυμπάτε. Είναι ή καλύτερη γυμναστική.

ΑΠΕΛΙΣΜΕΝΗ ΜΙΚΡΗΝ. — Όπως σας έχω άπάντησει και άλλοτε δίνετε υπερβολική σημασία στην καλλονή του προσώπου σας και για την ηλικία σας τούλάχιστον αυτό δεν είναι άσπτό. Φρόντιστε καλύτερα ν' άποκτήσετε ώραίο και γεροδεμένο σώμα και για το πρόσωπό κυτάχετε μετά... 15 χρόνια. Πάντα αν νομίζετε, ότι καταστρέφεται ή καλλονή σας μόνον και μόνον έπειδή είσατε μελαγχρολή, για να λευκάνη το δέρμα σας πλένετέ το μ' ένα κροκό αύου χτυπημένο με μιά κουτάλια γάλα άβραστο και παγωμένο. Άλείφετε το πρόσωπό σας, άφήνετε να στεγνώση και κατόπιν ξεπλένεσθε με νερό χλιαρό. Το βράδυ άφού πλένετε το πρόσωπό σας, περνάτε το μιά φορά την εβδομάδα με χυμό λεμονιού. Για τα πόδια σας σας συνιστά να τους κάνετε κάθε μέρα μασάζ με μιά ποιμάδα που να περιέχει ιώδιο (σητήστε άπό τών φαρμακοποιών σας να σας έτοιμάση). Το βράδυ πριν κοιμάσθε να τα τυλίγετε με μπάντες από λάστιχο, να χρούτετε, να περνάτε επί όρεκα λεπτά καθα μερά ζωλητή, στις μέρες των ποδιών και να μη φοράτε υψηλά παπούτσια. Το βράδυ βάζετε ένα μαξιλάρι κάτω από τα πόδια σας ώστε να θρίσκωνται ψηλά. Δεν σας έγνωρίζω για το αποτέλεσμα, αλλά αν έχετε έπιμονή σε μερικούς μήνες θα έχετε κάποια θελτική.

ΑΠΕΛΙΣΜΕΝΗ ΝΕΟΝ. — Η σέλη μου είναι άνοικτή προς όλους. Μη χρησιμοποιείτε σαπούνι του Ζορίματος, αλλά μιά άπ' αυτές τις κρέμες που όλην ώρα στο έμποριο και δεν έρεθίζουν το δέρμα. Μετά το έσπάζω βάζετε στο πρόσωπό σας λίγη λουσιόν TARR του Σέρκ που είναι ειδική για τον έρεθισμό του προσώπου. Άμα στεγνώση βάζετε τάλκ, το κουτού όμας και όχι χυμό. Έχετε όικμο, ένα άβρον θ' άφιερωθή προθεώς και στην άνδρική μόδα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μιά ώραιολάτη γαρνιτούρα για τα φορέματά σας. Γιακάς και μανικέτια από γαλόνι με τοξωτό ή σουτάς σε μύτερνο σχέδιο. Συμπληρώνεται με κουπί, κακκάλινα.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ ΠΡΟΣ..... ΚΑΜΑΡΙΕΡΕΣ

Η ΤΑΝ, θυμούμαι, καλοκαίρι. Αύγουστος του 1904. Τόν νού μας όλοι τότε τόν είχαμε προσηλωμένο στη Μακεδονία. Στόν σκληρόν άγώνα μέ τούς κομιτατζήδες.

Ή Μακεδονία μας έκινδύνευε. Στίφη κομιτατζήδων τήν είχαν πλημμυρίσει κι' έσφαζαν, έκαιαν ζωντανούς τούς αδελφούς μας, πού δέν ήθελαν νά γίνουν σχισματικοί, επυρπολούσαν όλόκληρα χωριά κι' έτρομοκρατούσαν όχι μόνο τήν ύπαιθρο αλλά και τίς μεγαλουπόλεις.

Λίγο άκόμη και τή χάναμε γιά πάντα τή Μακεδονία. Αυτά από τό ένα μέρος. Από τό άλλο ή γνωστή τακτική τών Όθωμανών. Ο περίφημος Σουλτάνος Άμπντούλ Χαμίτ Χάν ό Β', ό «Έρυθρός Σουλτάνος», όπως τόν έλεγαν, μέ διπλωματικά τσαλίμια και ύποσχέσεις, πού δέν έκτελούσε ποτέ του, κατώρθωνε νά κοροϊδεύη τίς κυβερνήσεις μας, πού κάπου-κάπου τούκαναν καμμία διαμαρτυρία.

Τό τελευταίο του κόλπο, πού έκορόιδεψε και τά ευρωπαϊκά άνακτοβούλια, ήταν ή περίφημος «μεταρρυθμίσεις τής Μακεδονίας». Έσύστησε τό 1903 ιδιαίτερη χωροφυλακή γιά τήν Μακεδονία μέ τόν στρατηγό Χελμή Πασά επί κεφαλής.

Οί άνδρες έκείνου τού σώματος τής «Μακεδονικής Χωροφυλακής» είχαν ιδιαίτερη στολή, άσπρα γάντια και... φιγούρα. Παρελάσεις μέσα στη Θεσσαλονίκη, γυμνάσια, φρουρά-εις τούς σιδηροδρομικούς σταθμούς κλ.

Μά τού κάκου. Άπλως... άλλαξε ό Μανωλιός». Οί κομιτατζήδες έχορποηδούσαν στό... μακάβριο γλέντι τους, καίοντας, κρεμώντας, σουβλίζοντας.

Και ή κυβέρνησή μας δέν έκανε τίποτε άλλο έώς τό θράδυ, παρά νά συσταινή... «άφγογν στάσιν».

Ο κόσμος χανόταν εκεί πάνω και μείς έκαθόμασταν μέ σταυρωμένα χέρια. Όσο πού έφθασε «ό κόμπος στό χτένι». Τόσο είχαν άποθραυνθή πειρά οί κομιτατζήδες, ώστε κατηφόρισαν κι' ίσα μ' έδω μέσα στην Άθήνα.

Ή πρωτεύουσα είχε πλημμυρίσει από γαλατάδικα και γιαουρτάδικα. Οί γαλατάδες κι' οί γιαουρτάδες, καταστηματάρχαι και κερβιτάρη, πού μιλούσαν τή γλώσσα μας «φαρσί», δέν ήταν τίποτ' άλλο παρά κομιτατζήδες, μέ άποστολή επί τή θάσει καταχθονίου σχεδίου, ν' άνατινάξουν μέ υπόμπες στόν άέρα ύπουργεία κλ.

Πώς τούς ανακαλύψαμε τυχαία μιά νύκτα — τό 1903 — μ' έναν άλλον συνάδελφό μου, πού ήξερε άψογα τή γλώσσα τους, μέσα σ' ένα γαλατάδικο τής όδου Άγίου Μάρκου, πού φεύγοντας από τό «Σκρίπ» κατά τίς δύο τά μεσανύκτα, πήγαμε νά πάρουμε ένα γάλα και τί έκάναμε τότε, θά σας τά γράψω σ' άλλο τεύχος.

Όλα, έννοείται, αυτά έυπησαν επί τέλους τήν έννική συνείδησι. Τό σύνθημα τό έδωκε ό Γενικός Πρόξενος τής Θεσσαλονίκης Λάμπρος Κορομηλάς μέ βοηθούς τούς διερμηνείς τού Προξενείου μας τόν Χαναίο και Άσκητή.

Μιά και δύο και νά σου τον στην Άθήνα. Συνεπνοείται μ' έναν - δυό άλλους παράγοντας και καταρτίζει έναν πυρήνα όλο από άξιωματικούς πρώτα-πρώτα. Έπειτα μπει ένα-δυό διευθυντάς έφημερίδων. Γυρίζει κατόπιν στη θέσι του και συνεπνοείται μέ καμπόσους δεσποτάδες.

Έδώ αρχίζουν έρρανοι και εισφορές γιά τόν άγώνα, καρτίζονται άνταρτικά σώματα και έξοπλίζονται. Από τούς πρώτους φεύγουν: ό ταγματάρχης τού πυροβολικού Τόντος, πού έγινε θρυλικός μέ τό ψευδώνυμο Καπετάν Βάσδας, ό Ιαρχος Βασ. Παπάς, ό ύπολοχαγός τού πεζικού Άλ. Μωραΐτης, ό ύπίατρος Δουμπιώτης, ό άνθυπολοχαγός

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

ΚΑΜΑΡΙΕΡΕΣ

τού πυροβολικού Παύλος Μελάς, ό άνθυποφάρμακοποιός Γ. Τόμπρος, ό άνθυπολοχαγός Φραγκόπουλος, ό ιατάρχης Κακούλιδης, ύποπλοίαρχος τού Β. Ν. τότε.

Άλλοι μέ άνταρτικά σώματα, κι' άλλοι μετρημεισμένοι σέ παπάδες και δασκάλους γιά σύνδειαμοι πληροφοριών, γιά κατασκοπεία, γιά τόνωση τού έννικού φρονήματος.

Φεύγουν και όπλαρχηγοί: Ο Μπολάνης, ό συνάδελφος Σταμ. Ράφτης και πολλοί άλλοι.

Αποδύονται στόν άγώνα και μητροπολίται: Ο Δράμας Χρυσόστομος, ό κατόπιν Σύμνης, ό Πελαγονέας Ιωακείμ Φορόπουλος, ό διάδοχος τού Δράμας Άγαθάγγελος...

Από τό άλλο μέρος δέ: Χατζηλαζάρου τής Θεσσαλονίκης, Γρηγοριάδηδες τής Καβάλλας μέ τόν πατριάρχη τους Πρόξενο τής Ρωσίας και Πρωτοπαπάδες, Δεϊμερτζήλου και Θεσσαίοι τής Δράμας και τής Καβάλλας, Ζερβούδηδες κλπ. τής Ξάνθης, άνοίγουν τίς κάσες τους.

Όπου, εκείνο τό δειλινό τού Αυγούστου τού 1904 σάν κεραυνός ένσκήπτει ένα τηλεγράφημα από τή Θεσσαλονίκη: Ο λεβεντόκορμος άριστοκράτης Παύλος Μελάς, άνθυπολοχαγός τού πυροβολικού, επί κεφαλής άνταρτικού σώματος, έκοτάθηκε στη Σιάτιστα.

Όχι γιατί ήταν συμπαθέστατος στην κοινωνία τών Άθηνών, μορφάμενος από τό στρατιωτικό σχολείο τών Ευελπίδων κι' από μεγάλη πατριαρχική οίκογένεια, ούτε γιατί είχαμε σπουδάσει κάμποσα χρόνια στό παιδαγωγείο Β. Ν. Βούλαρη, αλλά γιατί ήταν αυτό τό πρώτο θύμα κι' έπρεπε νά γίνει σύμβολο αὐτοθυσίας γιά τήν Πατρίδα. Ως πρόδωκός τού «Συνδέσμου Συντακτών» έπήρα τήν πρωτοβουλία νά οργανώσουμε οί Άθηναίοι δημοσιογράφοι μιά πάνδημη έπισημύμωση δέησι.

Ήταν και μιά εύκαιρία γιά νά έμπεδωθεί και ή οργανώσις μας — στην κοινή συνείδησι.

Έν' άμαξάκι λοιπόν μέ τόν θόδορο τόν Καλογερίκο και τόν μακαυτή τόν Γιώργη τόν Τσίμα, συμβούλους τού σωματείου μας και παίοντες σθάρνα όλα τά καλοκαιρινά θέατρα.

Κύριοι, άπόψε δέν θά παίξετε. Έκεί πάνω στη Μακεδονία σκοτώθηκε ό Παύλος ό Μελάς. Κλείστε τό ταμείο σας και κολλήστε στη θυρίδα ένα χαρτάκι. Κανένas θεατρώνης δέν έφερε άντίρρηση. Ήθοποιό, μηχανικοί σκηνης, ύποβολείς έπροθυμοποιήθηκαν νά μην παίξουν εκείνη τή βραδυά.

Από κεί στην Μητροπολίτη: Τό και τό, Σεβασμιώκατε. Διατάξατε νά κτυπούν πένθιμα ή καμπάνες κάθε τριάρτο.

Ο άείμνηος Θεόκλητος μάς έδωκε μιά γραπτή διαταγή και ίσα με τά μεσανύκτα γυρίζαμε τίς έκκλησίες. Και τό βράδυ πυροβολικό τήν άλλη μέρα πρωί-πρωί: Ή έφημερίδες — τίτλους μεγάλους «πέρα-πέρα» στην πρώτη σελίδα άνή... άλλαν τό μνημόσυνο μέ τά σχετικά τηλεγραφήματα γιά τόν ήρωικό θάνατο τού παλληκαριού, θιασφικές σημειώσεις, εικόνες κλπ.

Από τό ένα μέρος ή καμπάνες, πού κτυπούν λυπητερά όλη μέρα και από τό άλλο ή έφημερίδες, σκόρπισαν στην πρωτεύουσα μιά πένθιμη πνοή και κατήφεια.

— Άχ, ό καυμένο τό παιδί!

— Έτσι, πέφτουν τά παλληκάρια!

Και δό, του τηλεγραφήματα ή πρεσβείες, γυρεύοντας πληροφορίες. Όνι μόνο έδήλωσαν, ότι θά παρasson στό μνημόσυνο, αλλά είδοποιόσαν, ότι θά στείλουν και σπένδα.

Ένα στεφάνι, αληθινά μεγαλειώδες σ' έμφάνει παρήγορο.

Ο Παύλος Μελάς

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ...

Μέσ' στη θλιμμένη μου ψυχή κείνα τά περασμένα, πού ως χτές άκόμα νόμιζα πώς είχαν ξεχαστή, τό μήνυμα τής Άνοιξης μου τάφερε, κι' ώμένα, ξανάρθες μέσ' στη σκέψι μου σάν πρώτα πάλι έσύ.

Κι' άθελα, πάλι ξαναζώ μέ νοσταλγία κρυφή, μέρες τής νεότης ξάστερες και θράδυα άναιρεμένα, πού έπρόσμενα γιά νά φανής στού δρόμου τή στρόφη γροικώντας νά χτυπά ή καρδιά άκούραστα γιά σένα.

Άπ' τήν καρδιά μου τώρα πειά φτερούγισε ή χαρά. Μου μάρανε τή νεότη μου άκόμα πριν ν' άθιση. Κι' όμως μπορώ νά σου τό ειπώ άκόμα μιά φορά, πώς ή ψυχή μου σέ πονεί κι' άς μ' έχης θασανίσει.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΧΙ ΘΑΛΑΣΣΑ...

Γλάρε πού πλές σέ θάλασσας γλυκοκουματισμούς κι' ήδονικά ξαπλώνεσαι στούς κόρφους τών κυμάτων Πάρε μαζί σου άλάργα μας και πόρους και καύμούς κι' όλες τίς έννοιες τής ζωής και σκέψεις τών θανάτων...

Καράβι π' άραξες έχτες στό Πόρτο άνάμεσά μας, διαβάτη πούφερες σέ μάς τής ξενιτειάς τά δώρα Μείνε μαζί μας σύντροφος στόν άπολυτρωμό μας τού θά τόν φέρουν θάλασσες και τού πελάγου ή πόρτα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΑΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Πέρασα νύχτα εύτυχία, όλόσκηπη από φιλιά, ξεχάστηκα στής φαντασίας τήν πιο όλόθερμη φωνιά.

Τά μάτια του γλικά μιλούσαν και στην ψυχή και στην καρδιά, και τά χεϊλάκια του σκορποθόσαν, νυχτερινού πουλιού λαλιά.

Και στην λαλιά αυτήν θατοούσαν, ή δυο καρδιές μας τόν ρυθμό, μεϊάτα, ζωή άνθοβολούσαν, μέσ' στής άγάπης τόν παλμό.

Ω χαρά, τήν νύχτα μόνο μ' όνειρο φαίνεσαι γλυκό, Ω, έρωτα! μ' άφες πόνο όνειρο ήσουν μαγικό.

πεζιέρα. Πέραστε μέσα. Άλλη νέα παραμύση, στα όλόμαυρα κι' αυτή ντυμένη. Ο Τσίμας ξανακάνει τό σκηικό του:

— Τό Διοικητικόν Συμβούλιον...

Άλλη ψυχρολουσία.

Δέν είμ' έγώ ή κυρία Μελά. Έγώ είμαι καμαριέρα. Πέραστε πάνω.

Περνούμε πάνω. Άλλη καμαριέρα, πάλι τό ίδιο σκηικό και τρίτη ψυχρολουσία. Καμαριέρα πάλι.

Επί τέλους μάς ώδήγησαν σ' ένα σαλόνι, έφθασε και ή χαροκαμένη χήρα, ό Τσίμας μέ τό στερεότυπο σκηικό του τήν έσυλλυπήθηκε έκ μέρους τού Συνδέσμου Συντακτών και ή άποστολή μας έτελειωσε.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο..... ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ

Σάν δέν είχαμε τί νά κάνουμε μέσα στο σαλόνι του θα-
ποριού, μιλούσαμε πολιτικά.

«Ο κ. Ζαμπόνης είχε κρυυχθί
ὕπὲρ τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν...»

— Οἱ μεγαλύτεροι ἐχθροὶ
τῆς Ἑλλάδος, εἶπεν ὁ κ. Ἀν-
δρῖκος, εἰσέχων τραπεζευκῆς,
εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, με-
τὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ἐδώ-
σαν ἀμέσως ἐλευθερίας στὸν
λαό.

Εἶχεν ὅμως ἀντίρρησην ὁ κ.
Ζαμπόνης, ἐργαστασιάρχης, ὁ
πῶς ἔλεγε, κεκηρυγμένος ὑ-
πὲρ τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν.

Ἡ συζήτησις ἐξεπλάτυνετο ὁ-
πως ὅλες ἡ συζήτησις στὴν
Ἑλλάδα, ὅταν πετάχτηκεν ὁ
πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος, ὡς τὴν
ῥα ἐκείνην, δέν μιλοῦσε.

— Μωρὲ τί λαὸς καὶ ἐξα-
λός μου ἱσαμπουνάτε! εἶπε.
Ξέρετε τί εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶ-
μα πού λέγεται λαός; Μάζα
μὲ νοοτροπία ἐνός μικροῦ παι-
διοῦ...

— Ἀ, ὅχι, πειὰ σήμερα, εἶ-
πεν ὁ κ. Ζαμπόνης.

— Τί σήμερα καὶ χθές. Σήμερα μπορεῖ νὰ μεγάλωσε λί-
γο, τὸ μικρὸ παιδί, μὰ πάντα κατὰ θάσιν, δέν εἶναι σὲ
θέσι νὰ ξεχωρίσῃ πρόσωπα καὶ πράγματα. Καὶ ὅχι μόνον
πρόσωπα καὶ πράγματα, ἀλλὰ οὔτε πρόσωπα καί... ζῶα!

— Εἰσθε λίγο ὑπερβολικός, τοῦ εἶπαν οἱ δύο ἄλλοι κα-
θὼς πρέπει Ἕλληνες.

— Δέν εἶμαι ὑπερβολικός διόλου καὶ μπορεῖ νὰ σᾶς ἀ-
ποδείξω, ὅτι ἔχω δίκην: Καὶ νὰ σᾶς φέρω, γιὰ παράδει-
γμα μιά ἱστορία πού μοῦ τὴν διηγείτο ὁ μακαρίτης ὁ παπ-
πούλης μου.

— Ὅλοι σκύψανε ν' ἀκούσουν.

— Εἶναι ἀληθινή;

— Μὰ τὸν «Αἰ Νικόλα, εἰν' ἀληθινή... Λοιπόν, σάν ἦρθεν
ὁ Μαυροκορδάτος ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, στὴν Ἑλλάδα, λίγο
μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Κράτους, πολλοὶ ἐρχόντουσαν
ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες, γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν. Ἐπειδὴ αὐτὸς
φοροῦσε φράγκικα, καὶ ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος, στὴν Ἑλ-
λάδα, τότε, φουστανέλλες, ὅσοι τὸν ἐπεσκέπτοντο, κυττά-
ζανε μὲ ἐκπλήξι τὸ εὐρωπαϊκὸ κοστούμι τοῦ καὶ τὸ περι-
εργάζοντο μὲ περιέργεια, γιὰτὶ ἦταν ἓνα πρᾶγμα ἀγνω-
στο, τότε, στὴν Ἑλλάδα.

— Ἀσπροβόλουσε κι' ἔλαμπε ὁ τόπος τότε, εἶπεν ἓνας
γέρος, ἀπὸ τὴ φουστανέλλα.

— Ἐνῶ τώρα μαυρολογεῖ ἀπὸ τὰ φράγκικα... ἐπρόσθεσε
ὁ πλοίαρχος. Λοιπόν, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, ὅπου ἦρθαν,
ἦταν καὶ ἓνας ἀπὸ τὸ Κορωπί τῆς Ἀττικῆς. Αὐτὸς ἦρθε
μοναχός του, καὶ μόλις μῆκε στὴν εἴσοδον τοῦ σπιτιοῦ, ἀ-
κουσε νὰ τοῦ λήῃ μιά φωνή:

— Καλῶς ὠρίσατε.

Ἐκπληκτός ὁ χωρικός, γυ-
ρίζει πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ
ὁποῖο ἀκούστηκε ἡ φωνή, δέν
εἶδε κανέναν ἀνθρώπον. Μό-
νον ἓνας παπαγάλος ἐκαθόν-
ταν... ἀξιοπρεπῶς, μέσα στο
κλουβί του.

— Καλῶς ὠρίσατε! Καλῶς
ὠρίσατε, θέλετε καφέ; ἀκού-
στηκε καὶ πάλιν ἡ φωνή.

Ξαναγυρίζει ὁ χωρικός, τί
νὰ ἰδῇ!... Μιλοῦσε τὸ πουλί.
Μὴ γνωρίζων ὁ Κουρουπιώ-
της τίποτα γιὰ τοὺς παπαγά-
λους, νόμισε ὅτι τὸ πουλί πού
τοῦ μιλοῦσε, ἦταν ἀνθρώπος
καὶ ἔσπευσε νὰ τοῦ ἀπαντή-
σῃ κι' αὐτός:

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

— Κάθησε, κάθησε, ξανάπε ὁ παπαγάλος.

— Εὐχαριστῶ, ἀπαντᾷ καὶ πάλιν ὁ χωρικός καὶ ἐπι-
νεταί ἐκεῖ, σὲ ἓναν καναπέ.

— Καλῶς ἦρθες. Καλῶς ἦρθες!

— Εὐχαριστῶ πολὺ.

— Θέλεις καφέ; ἐξακολούθησε ὁ
παπαγάλος.

— Ὁχι, ὅχι, εὐχαριστῶ.

Ὁ χωρικός κάθησε κάμποιον ὡ-
ρὰ ἐκεῖ, ἀπαντῶν στὶς ἀσυναρτη-
σίες τοῦ παπαγάλου καὶ εὐχαρι-
στῶν πάντα διαρκῶς, ἀφοῦ δέν εἶ-
χε καὶ τί ἄλλο νὰ εἰπῇ.

Τέλος σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Φεύ-
γοντας χαϊρέτησε τὸν παπαγάλο ὑ-
ποκλινόμενος...

Ὁ παπαγάλος τὴν ξεπροβόδισε
φωνάζοντας:

— Θέλεις καφέ; Θέλεις καφέ;

— Ὁχι, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ!..

Καὶ μέσα του σκεφτόταν:

— Μωρὲ τί φιλόξε-ος κόσμος εἶ-
ναι ἐδῶ μέσα!...

Ποτὲ δέν φανταζόταν τέτοιον θαύ-
μα. Οὔτε σ' ὄνειρον τοῦ δέν τὸ
εἶχε δῇ.

Τέτοιο σοφὸ πετούμενο μονάχα ἡ πρωτεύουσα τὸ εἶπε.
Καὶ τί ευγενικό!...

Τί γλυκομίλητο!...

— Μπρρρράβο!... Μπρρρράβο!...

Ὅταν θῆκε ἔξω ὁ χωρικός, συνάντησε ἓναν πατριώτη
του, πού ἔμεινε στὴν Ἀθήνα.

— Πῶς σοῦ φανήκεν ὁ Μαυροκορδάτος; τὸν ρώτησε ὁ
κεῖνος.

— Ὁχι, ἀδερφέ, ἀπάντησε ὁ Κουρουπιώτης, δέν λένε ὅ-
τι ὁ Μαυροκορδάτος εἶναι ἓνα πουλί πού μιλάει ἀνθρώπι-
νά, μόνον λένε ὅτι εἶναι ἀνθρώπος μὲ φράγκικα ρούχα!...

— Πουλί εἶπες;

— Πουλί θέβαια.

— Βρέ, μίλα καλά. Μίλα φρόνιμα.

— Ἐκεῖνο πού σοῦ λέω.

— Μήπως νειρετῆκες; Μήπως εἶσαι πιωμένος;

— Εἶμαι νηστικός καὶ λέω ὅτι εἶδα.

— Καὶ λές ὅτι εἶδες...

— Τὸ Μαυροκορδάτο...

— Ἐλα, Χριστέ!

— Naί, naί, τὸ Μαυροκορδάτο μὲ φτερούγες πρᾶσιες
κόκκινες, παρδαλές, κοτζάμ πουλί σοῦ λέω.

Μόλις τὴν εἰσάωσεν ὁ καπετάνιος σάπασε καὶ κύτταξε
τὸν ναὶ ἰδῇ, τί ἐντύπωσιν ἔκαμε ἡ ἱστο-
ρία του στὸν ἀκροατήριον.

— Ὅλοι σ' ἀνέπνευσαν.

Μόνον ὁ Ζαμπόνης πετάχτηκε καὶ
εἶπε:

— Ὁχι, καυμένε καὶ σύ, σήμερα ἔλα-
ὸς προέβλεψε. Ξέρει ποῖος εἶναι ὁ παπα-
γάλος καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἀνθρώπος.

— Ξέρει, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, νὰ
ξεχωρίσῃ τὸν παπαγάλο πού εἶναι σὲ
κλουβί, ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον, ἀλλὰ τὸν ἀν-
θρώπον, παπαγάλο ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον, δέν
ξέρει γιὰ τὸν ξεχωρίσῃ ἀκόμα!...

Καὶ ἡ συζήτησις ἐτελείωσε ἐλλείψει...
πυρομαχικῶν.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ἐπῆγε κι' ἓνας κο-
ρουπιώτης.

— Θέλεις καφέ;
Θέλεις καφέ;

— Ὁχι, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ!

Καὶ μέσα του σκεφτόταν:

— Μωρὲ τί φιλόξε-ος κόσμος εἶ-
ναι ἐδῶ μέσα!...

Ποτὲ δέν φανταζόταν τέτοιον θαύ-
μα. Οὔτε σ' ὄνειρον τοῦ δέν τὸ
εἶχε δῇ.

Τέτοιο σοφὸ πετούμενο μονάχα ἡ πρωτεύουσα τὸ εἶπε.
Καὶ τί ευγενικό!...

Τί γλυκομίλητο!...

— Μπρρρράβο!... Μπρρρράβο!...

Ὅταν θῆκε ἔξω ὁ χωρικός, συνάντησε ἓναν πατριώτη
του, πού ἔμεινε στὴν Ἀθήνα.

— Πῶς σοῦ φανήκεν ὁ Μαυροκορδάτος; τὸν ρώτησε ὁ
κεῖνος.

— Ὁχι, ἀδερφέ, ἀπάντησε ὁ Κουρουπιώτης, δέν λένε ὅ-
τι ὁ Μαυροκορδάτος εἶναι ἓνα πουλί πού μιλάει ἀνθρώπι-
νά, μόνον λένε ὅτι εἶναι ἀνθρώπος μὲ φράγκικα ρούχα!...

— Πουλί εἶπες;

— Πουλί θέβαια.

— Βρέ, μίλα καλά. Μίλα φρόνιμα.

— Ἐκεῖνο πού σοῦ λέω.

— Μήπως νειρετῆκες; Μήπως εἶσαι πιωμένος;

— Εἶμαι νηστικός καὶ λέω ὅτι εἶδα.

— Καὶ λές ὅτι εἶδες...

— Τὸ Μαυροκορδάτο...

— Ἐλα, Χριστέ!

— Naί, naί, τὸ Μαυροκορδάτο μὲ φτερούγες πρᾶσιες
κόκκινες, παρδαλές, κοτζάμ πουλί σοῦ λέω.

Μόλις τὴν εἰσάωσεν ὁ καπετάνιος σάπασε καὶ κύτταξε
τὸν ναὶ ἰδῇ, τί ἐντύπωσιν ἔκαμε ἡ ἱστο-
ρία του στὸν ἀκροατήριον.

— Ὅλοι σ' ἀνέπνευσαν.

Μόνον ὁ Ζαμπόνης πετάχτηκε καὶ
εἶπε:

— Ὁχι, καυμένε καὶ σύ, σήμερα ἔλα-
ὸς προέβλεψε. Ξέρει ποῖος εἶναι ὁ παπα-
γάλος καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἀνθρώπος.

— Ξέρει, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, νὰ
ξεχωρίσῃ τὸν παπαγάλο πού εἶναι σὲ
κλουβί, ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον, ἀλλὰ τὸν ἀν-
θρώπον, παπαγάλο ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον, δέν
ξέρει γιὰ τὸν ξεχωρίσῃ ἀκόμα!...

Καὶ ἡ συζήτησις ἐτελείωσε ἐλλείψει...
πυρομαχικῶν.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑΪΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Δάκρυα ἀγανακτικῆσεως καὶ ὀργῆς κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μά-
τια τοῦ Μονταγκιού καθὼς ὑπάκουε στὴν ἀφωνή διαταγή
τῆς.

Μόλις ἐκεῖνος θῆκε ἔξω, ἡ νέα πήδησε ἀπ' τὸ κρεβ-
βάτι τῆς κι' ἐκλείσε καὶ διπλοκλείδωσε τὴν πόρτα.

Ἐπειτα ἡ δυστυχισμένη νέα μὲ τὸ ἀνδρικό ὄνομα καὶ
ντύσιμο πλάνιασε, ἔχωσε τὸ κεφάλι τῆς στὰ μαλακά μαξι-
λάρια καὶ ἔχυσε ἀφθόνα δάκρυα.

ΚΒ'

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Ὅταν ἡ καμαριέρα ἡ Λουίζα μῆκε τὴν ἄλλη μέρα τὸ
πρῶτὸν δωματίον τῆς κυρίας τῆς, τίποτε στὰ χαρακτηρι-
στικά τοῦ Βάλτερ δέν ἔβριχεν τὴν ταραχὴν πού βασάνιζε τὴν
ψυχὴν του. Δηγήθηκε σ' αὐτὴν μὲ ὅλες τοὺς τίς λεπτομέ-
ρειες τὰ νυχτερινὰ γεγονότα, τῆς μίλησε γιὰ τὴν εὐτυχὴ
ἐπέμβασι τοῦ Μονταγκιού, στὴν πρὶν κρίσιμη στιγμή μὲ μιά
γαλήνῃ πού ἔκανε ἐντύπωσιν στὴν πιστὴ τῆς ὑπρέτρια.

Μὰ μέσα τῆς, ἡ πρὶν μεγάλη, ἡ πρὶν ἄγρια τρικυμία φού-
κωνε τὴν ψυχὴν τῆς.

Οἱ τρομεροὶ κακοποιοὶ πού εἶχαν μῆν μέσα στὴν ἔπαυ-
λιν, ὁ κίνδυνος πού εἶχε ἀπειλήσει τὴ ζωὴν τῆς ἦσαν γι' αὐ-
τὴν δευτερεύοντα ζητήματα μπροστὰ στὴν ἀπόπειρα κατὰ
τῆς τιμῆς τῆς ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον πού ἀγαποῦσε, ἀπόπειρα
πού κατέστρεψε γιὰ πάντα ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς εὐτυχίας
τῆς καὶ τοῦ ἔρωτός τῆς.

Ἡ νέα φόρεσε θιαστικά τὰ ἀνδρικά ρούχα τῆς καὶ μὲ
τὴν μεγαλειότητα ἀποφασιστικότητά ζωγραφισμένην στὰ χα-
ρακτηριστικά τῆς, κατέβηκε στὸ ἰσόγειο γιὰ τὸ πρόγευμα.

Ὁ Μονταγκιὸς ὀρισκόταν κιόλας ἐκεῖ. Ἦταν χλωμός
καὶ ἡ ντροπὴ τοῦ τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ. Εἶχε καταλάβει, ὅτι
μ' αὐτὸ πού ἔκανε τὴν νύχτα, ὅλες τοῦ ἡ ἐλπίδες θὰ διαλυ-
όντουσαν.

Ὡς ὅπου νὰ σερβίρῃ ἡ Λουίζα τὸ πρόγευμα, ἡ νέα ἄρ-
χιζε νὰ μιλήσῃ μὲ μεγάλη οἰκειότητα στὸν Μονταγκιού. Μό-
λις ὅμως ἡ ὑπρέτρια ἀποσύρθηκε, τὸ ὕφος τῆς καὶ ὁ
τρόπος τῆς ἔλλαξαν ἀπτότομα.

— Δέν πρέπει νὰ ὑποθέσετε, κύριε, τοῦ εἶπε, ἐνῶ ἓνα
πικρὸ χαμόγελο φαινόταν στὰ χεῖλη τῆς, ὅτι ἔχασα τὰ
νυχτερινὰ γεγονότα. Σᾶς μιλοῦσα μὲ οἰκειότητα γιὰ νὰ
μὴν ἐκθέσω τὸν ἑαυτὸ μου καὶ σᾶς μπροστὰ στὴν ὑπρέ-
τρια.

— Δέν μὲ συγχωρήσατε; ρώτησε ὁ Μονταγκιού, κάνον-
τας τὸν ἐκπληκτό.

— Νὰ σᾶς συγχωρήσω; ἀπάντησε ἡ νέα μὲ ἀποστροφή.
Ποτέ! Νομίζετε ὅτι σεβόμαι τόσο λίγο
τὸν ἑαυτὸ μου, ὥστε νὰ δώσω καὶ σὺ
σᾶς τὸ δικαίωμα νὰ τὸν σεβαστῇτε λι-
γώτερο ἀπ' ὅτι πρέπει; Γιὰτὶ αὐτὸ θὰ
γινόταν ἀν ἄρῃνα νὰ περάσῃ σιωπῇ καὶ
καὶ ἀπαράτηρητῃ ἡ μυστρή σας ἀπό-
πειρα...

Σᾶς ἀγάπησα μὲ εὐλικρίνεια,
τρυφερά. Ὁ Θεὸς μόνον ἔξερε πόσο σᾶς
ἀγαποῦσα... Ἀλλὰ ἔφτασε μιά καὶ μό-
νη στιγμή γιὰ νὰ καταστρέψῃ ὅλη τὴν
εὐτυχίαν μου... Ἀντίο ὄνειρα, αἰσθήμα-
τα, ἐλπίδες, γιὰτὶ ποτέ δέν θὰ παρου-
σιασθῶ μπροστὰ στὸν θωμὸν μ' ἓναν ἄν-
θρωπον πού ἀποστρέφομαι! Ἡ συμπερι-

ΠΡΟΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

τοῦ συγγραφέως τῆς «Μινιόν»

ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

φορά σας ἦταν ἀτιμή! Πατήσατε κάτω ἀπ' τὰ πόδια σας
τὰ ἱερώτερα αἰσθήματα, γιὰτὶ καταχραστήκατε τὴν φιλο-
ξενία πού μὲ τόσο ἐμπιστοσύνη σας ἐπρόσφερα...

»Μοῦ σώσατε τὴ ζωὴ... Ποτέ δέν θὰ τὸ ξεχάσω αὐτὸ καὶ
ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ σας παρακολουθῇ, γιὰτὶ πρέπει νὰ
χαριστοῦμε, καὶ γιὰ πάντα μάλιστα!

— Νὰ χωριστοῦμε! Γιὰ πάντα! ξαναεἶπε ὁ Μονταγκιού,
ὁ ὁποῖος τὴν ἄκουγε μὲ τὴν μεγαλειότερη συγκίνησιν καὶ μὲ
βαθεῖα προσοχή. Ὁχι, δέν θὰ θελήσετε νὰ γίνῃ αὐτὸ, δέν
θὰ ἐπιμείνετε...

— Κύριε Μονταγκιού, ξαναεἶπε ἡ νέα μὲ φαινομενικὴ ψυ-
χρότητα, γιὰτὶ μέσα στὴν καρδιά τῆς ὑπόφερε σκληρὰ,
καμιά δύναμις δέν μπορεῖ νὰ μὲ κάνῃ ν' ἀλλάξω ἀπόφασιν.
Θὰ χωριστοῦμε ἐδῶ, καὶ στὴ στιγμή μάλιστα αὕτη, γιὰ
πάντα... Πιθανὸν νὰ εὐτυχῆσετε καὶ χωρὶς ἐμένα...

— Ἀλλὰ τοῦ Στέφεν; φώναξε ὁ Μονταγκιού. Τί θὰ πῇ-
τε; Τί θὰ ὑποθέσῃ;

— Ποτέ δέν θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὰ χεῖλη μου. ἀ-
πάντησε ὁ Βάλτερ μὲ σοβαρότητα.

Μὰ αὐτὸ εἶναι τρέλλα! φώναξε ὁ Μονταγκιού μὲ ἀ-
πόγνωση, γιὰτὶ ἔβλεπε τίς ἐλπίδες στὶς ὁποῖες στηρίζονταν
τὸ μέλλον του νὰ καταρρέουν. Δέν εἶναι δυνατόν νὰ χω-
ριστοῦμε ἔτσι... Σᾶς ἐξορκίζω, πιστέψατε στὴν μεταμέλειάν
μου καὶ συγχωρήσατε με...

— Ὁχι, ποτέ! ἀπάντησε ὁ Βάλτερ μὲ τὴν ἴδια ψυχρό-
τητα.

Ὁ Μονταγκιού δέν εἶπε λέξι. Διευθύνθηκε μόνον πρὸς τὸ
παράθυρον, ἐνῶ παράδοξα αἰσθήματα πλημμύριζαν τὸ λογι-
κὸ του.

«Ἄν τὴν ἀπειλήσω, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του, δέν θὰ κάνω
τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τῆς φανερῶσιν τὰ πραγματικά σχέ-
δια τοῦ Στέφεν καὶ θ' ἀποφύγῃ ἔτσι τοὺς κινδύνους πού
μπορεῖ νὰ διατρέξῃ. Ἄν φύγῃ, τὸ μυστικὸν τοῦς θρίβεται
στὰ χέρια μου καὶ ὁ Στέφεν θὰ μ' ἀνταμειψῇ πλουσιοπά-
ροχα γιὰ νὰ τὸ κρύψω».

Ἐπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν Βάλτερ, τὸν ρώτησε:

— Εἰσθε λοιπὸν ἀποφασισμένη ὀριστικά νὰ μὴ μὲ συγ-
χωρήσετε;

— Σᾶς ἀνακοίνωσα πρὸ ὀλίγου τὴν ἀπόφασίν μου. Πρέ-
πει νὰ χωριστοῦμε!

Πῶς νὰ χωριστοῦμε γιὰ πάντα, τὴν στιγμή πού ὁ Στέ-
φεν, ὁ φίλος σας κι' ὁ προστάτης σας, ἔχει ἀνάγκη τῶν
ὕπνευσών μου;

μέρους μου σ'αξ ένεθάρρυνε νά μπήτε στο δωμάτιό μου.
— Άν, κύριε, είσαοτε άνθρωπος τίμιος κι' ευγενής, θά θαλάρετε μόνος σας, προκειμένου γιά τόν κ. Στέφεν, νά μέ απαλλάξετε από την υπερτάτη αυτή ταπεινών.

— Θά κάνω ό,τι θελήσετε, απάντησε ο Μονταγκιού. Σήμερα μάλιστα θ' ανακοινώσω στον Στέφεν ότι έπιθυμώ ν' απομακρυνθώ από τις υποθέσεις του, προφασιζόμενος ότι είμαι απασχολημένος με δικές μου υποθέσεις.

Κάνετε ό,τι θέλετε, αλλά μην του αναφέρετε ούτε λέξη γιά τó νυχτερινό έπεισόδιο. Με καταλάβατε;

— Περύφημα, αλλά σ'αξ παρακαλώ γιά μιá φορά ακόμα...

— Φτάνει! Φτάνει!... Δεν ξέρετε κατά θάθος την σταθερότητα του χαρακτήρος των γυναικών, άν και μοι φαίνεται ότι σ'αξ έδωσα σήμερα αρκετά σχετικά μαθήματα. Πρέπει νά χωριστούμε, κύριε Μονταγκιού, και πιστέμετέ με... τίποτε, καμιά δύναμις δεν μπορεί νά μεταβάλει την απόφασί μου.

— Ο Βάλτερ δίστασε μιá στιγμή. Φαινόταν πώς ήθελε νά πη κι' άλλα. Μά σώπασε, κούνησε τó χέρι του κι' έφυγε θιαστικά άπ' τó δωμάτιο.

— Είναι άρα γε δύναμις χαρακτήρος εξαιρετικού ανθρώπου ή έλεεινή γυναικεία ιδιοτροπία; είπε ο Μονταγκιού μέσα του καθώς έτοιμαζόταν νά βγεί κι' αυτός έξω. Πρέπει νά παραδεχθώ, ότι αυτή τη φορά την έπαθα... Όλα χάθηκαν έξ αιτίας μιáς άνοητης τρέλλας μου... Άλλά μου άπομένει τó μυστικό του Στέφεν και τó μυστικό αυτό θά μοι φέρη πολλά κέρδη στο μέλλον.

— Έμπρός!... Έχω ανάγκη χρημάτων!... Πρέπει νά τόν προσέχω!... Και άν πετύχω ως τις 26 τού μηνός και ή ένταρτη αυτή νέα δεν έχει μετανοήσει ως τότε, τότε θά παρουσιαστώ και θά ζητήσω κι' άλλα χρήματα, με την άπειλή, ότι θά αποκαλύψω τά πάντα... Τότε έπίσης θά μπορέσω νά παρουσιαστώ και στη γυναίκα αυτή, την άτεγκτη κι' ένταρτη και με μιá μόνο λέξι θά την αναγκάσω νά γονατίσει μπροστά μου... Τότε — έπρόσθεσε με ύφος θριαμβευτικό — θά πάψω νά μέ κυττάζει άγέρωχα και ή παρακλήσεις της θά είναι τόσο ταπεινωτικές όσο ύβριστικοί ήσαν σήμερα γιά μένα οι χλευασμοί της και ή μομφές της...

— Ναί! Θά έπιτηρώ προσεχτικά τόν Βάλτερ και τόν κηδεμόνα του... Πιθανόν ν' αποκτήσουν περιουσία ήγεμονική... Άλλά ένα αξιοσέβαστο μερίδιο άπ' αυτή θά μπει μέσα στις τσέπες μου...

ΚΓ"

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΜΙΘΦΙΛΝ"

Ήταν ή ώρα δυό μετά τά μεσάνυχτα — τρείς ώρες μόλις είχαν περάσει από την άπόπειρα κλοπής που έγινε στην έπαυλή, όταν ένας άντρας, καταμουσκεμένος από τή θροχή, ή όποια εξακολουθούσε νά πέφτει χειμαρρώδως, με τó καπέλλο του κατεβασμένο ως τά μάτια και με τά χέρια του χωμένα μέσα στις τσέπες του γιά νά τά προφυλάξει από τó κρύο, τρύπωνε με προφύλαξι μέσα στο παλιό σπίτι του Σμιθφίλντ, τó όποιο περιγράψαμε στην άρχή της διηγησης μας.

Έκλεισε προσεχτικά την πόρτα κι' άνέθηκε θιαστικά στο δωμάτιο του επάνω πατώματος, τó ίδιο δωμάτιο στο όποιο είχε καταφύγει ο Βάλτερ πρό τεσσάρων χρόνων, μιá παρόμοια θυελλώδη νύχτα.

Ο άνθρωπος αυτός που ριγοίσε καταμουσκεμένος, ήταν ο κακούργος ο Μπίλ, ο φονιάς της γυναικας του.

Έτριψε ένα σπύρτο μέσα στο σκοτάδι και άναψε ένα κερι, τó χλωμό φώς του όποιου φωτίσε τó άπείσιτο πρόσωπο του άθλιου.

Έπειτα από μιá στιγμή, ένα συνθηματικό σφύριγμα ακούστηκε από τόν δρόμο, άκριβώς κάτω από τó παράθυρο. Ζωηρή χαρά ζωγραφίστηκε τότε στα χαρακτηριστικά του Μπίλ, ο όποιος έσπευσε νά κατεβή τη σκάλα και ν' άνοιξη την πόρτα, ψιθυρίζοντας:

— Νά τέλος πάντων ένας δικός μας!

Ήταν ο σύντροφός του ο Ντίκ, ο όποιος μπήκε μέσα.

Ή έκφρασις του Ντίκ δεν διέφερε καθόλου από του Μπίλ:

— Έχεις νά πεις τίποτε, Μπίλ; ρώτησε τόν σύντροφό του.

— Ούτε σταλαματιά, απάντησε ο άλλος. Ούτε πιότη, ούτε φαί υπάρχει.

— Δεν έχω βρεξι γιά φαί, απάντησε ο Μπίλ, αλλά αν είχα ένα θαρέλι θά τó έπινα. Άλήθεια, ή ιστορία κι' αυτή ή άπομνή... Πόσο με ταραξεί!... Μα ξέρεις τί σκεφτόμουν τώρα που έρχόμουν; Ότι έγω κι' έσύ είμαστε θεοτέλλιοι που φοβηθήκαμε, γιάτι αυτός ο νέος που είδαμε άπόψε στην έπαυλή μπορεί νά είναι άδελφός αυτού που ρίξαμε στο πηγάδι, ή;...

— Όχι! τόν δέκοψε ο Μπίλ. Πιάνω όρκο πώς ήταν ο Ύσιος!...

— Ίσως, είπε ο Ντίκ έπειτα από μιá παρατεταμένη σιωπή, αλλά δεν έχουμε καιρό νά τά πολυλογαρίζουμε αυτά...

— Μπορείς, Ντίκ, νά λές ό,τι θέλεις, αλλά έγω δεν θά συγχωρέσω ποτέ τόν έαυτό μου... Φάνηκα δειλός και δεν θά τολμήσω πιά νά ξανακυττάξω στα μάτια τόν Κράσμαν...

— Μά δεν αξίζει τόν κόπο νά κατηγορής τόν έαυτό σου γιά τέτοια μικροπράγματα... Έσύ ήσουν πάντα παλληκάρι. Αυτή τη φορά τά πράγματα ήταν παράδοξα και βελάσαμε κ' οι δυό...

Ο Μπίλ θυσίστηκε σέ σκέψεις... Έπειτα από λίγη ώρα είπε στον φίλο του:

— Άκου, Ντίκ, ή άστυνομία θά με ζητάη γιά τόν φόνο της γυναικας μου. Πρέπει νά χαθώ γιά κάμποσον καιρό... Φαντάζομαι, Ντίκ, πώς σ' αυτό τó διάστημα δεν θά με παρατήρησε έσύ ο παληός μου φίλος.

— Σου δίνω τó χέρι μου, Μπίλ. Πές μου μονάχα τί θέλεις νά κάνω και θά τó κάνω...

— Πρώτ' άπ' όλα πές μου άν σου φαίνεται πώς είμαι άσφαλισμένος έδω που θρίσκομαι... Νομίζεις πώς αυτοί οι παληάνθρωποι οι χωροφυλάκοι δεν θάρ'ούν νά ψάξουν έδω άπ' τó υπόγειο ως τά κεραμίδια;...

— Κι' άν ψάξουν; απάντησε ο Ντίκ. Τί μ' αυτό; Έδώ μπορείς νά κοιμάσαι ήσυχα σαν νά θρίσκόσουν στην άλλη άκρη του κόσμου... Υπάρχουν κρυψώνες έδω μέσα που κανείς δεν μπορεί νά τούς βρή... Άκουσε, Μπίλ, καλλίτερο, μέρος άπ' αυτό έδω δεν μπορεί νά γίνη...

— Μά δεν μοι χωράει στο μυαλό πώς πρέπει νά μείνω έδω, σ' αυτήν την κόλασι, τρείς-τέσσερες βδομάδες ως ότου οι χωροφυλάκοι νά θηρεθούν νά μέ ζητάνη!

— Είναι λοιπόν πιά καλά νά σέ κρεμάσουν; είπε ο Ντίκ.

Ο Μπίλ ανατρίχιασε και είπε σέ λίγο:

— Έχεις δικη, Ντίκ. Θά κρυφτώ σ' αυτήν την τρύπα και σ' θά μέ είδοποιήσ άν, τά πράγματα πηγίνουν άσχημα. Άύριο φρόντισε νά μάθης άν τó φονικό της γυναικας μου έκανε μεγάλο κρότο. Έπίσης νά φροντίσης νά μοι φέρης τίποτε νά φάω.

Ο άθλιος δεν έδειχνε την παραμικρή άνησυχία γιά την τύχη των παιδιών του.

— Άύριο, απάντησε ο Ντίκ, δηλαδή σήμερα γιάτι σέ μιá - δυό ώρες θά χαράξω... Άλλά γιά φαί τί νά σου πιά; Είναι δύσκολο νά βρεθώ!... Ούτ' έγω, ούτ' έσύ δεν έχουμε πεντάρα και κανέναν δεν μάς δίνει δανεικά...

— Νά πάρη ή όργη! Πρέπει λοιπόν νά πεθάνω από την πείνα; φώναξε ο φονιάς ρίχνοντας ένα άνήσυχο βλέμμα στον σύντρόφό του.

Την ίδια στιγμή ένα συνθηματικό σφύριγμα δμοιο με τó προηγούμενο, ακούστηκε άπ' έξω. Ο Ντίκ έτρεξε ν' άνοίξη και ο Κράσμαν μπήκε μέσα.

Ή πρώτη η κουθέντα ήταν άν είχαν νά τó δώσουν νά φάη τίποτε. Ή απάντησις ήταν άρνητική, αλλά αντί νά τόν κατσουφιλή, απεναντίας τόν έκανε νά χαμογελάσει και νά πη.

— Έγω δ' έχω ξαχνάω τούς φίλους μου και στις δυστυχίες τους ακόμα!

Και λέγοντας τά λόγια αυτά έβγαλε από τις τσέπες του διάφορα τρόφιμα και μιá μεγάλη μπιτίλια τζίν.

Χωρίς νά ζητήσουν εξηγήσεις γιά την πρόβλεψί τους, ο Μπίλ και ο Ντίκ ρίχτηκαν στα τρόφιμα, τά όποια με την ίδια βρεξι τίμησε κι' ο κομιστής τους.

— Τό ήξερα πώς θάρ'όλαστε έδω μιá κι' ο Μπίλ δεν μπορεί νά φανή στην ταβέρνα ύστερ' άπ' τó φονικό, είπε ο Κράσμαν.

— Και πώς διάβολο τά κατάφερες νά μ' έπείσεις στην έπαυλή, όταν σ' αφήσαμε μόνο;

— Έφυγα όπως κι' έσείς άπ' τó παράθυρο... Μοι έπείσαν από τó σπίτι μ'α δεν με πέτυχαν ή σφαίρες! Μά τι διάβολο πάθατε και μ' αφήσατε έτσι... Τί σ'αξ συνέβη

που τρομάξατε; Άλήθεια ξέχασα νά σ'αξ πω ότι φεύγοντας θρήκα ένα διαβάτι στο δρόμο και τού θούτηξα τó πορτοφόλι. Αυτό μοι έφερε κέφι... Πέρασα λοιπόν από την ταβέρνα, αγόρασα αυτά τά πράγματα κ' ήρθα... έδω.

— Είσαι καλό παλληκάρι, Τόμ, και γι' αυτό μπορείς νά θασίζεσαι σέ μένα σ' όλη σου τη ζωή. Μά θά σοι εξηγήσω τώρα γιάτι σέ παρατήσαμε άπόψε: Θυμάσαι τόν νέο που έγω κι' ο Μπίλ τόν ρίξαμε στην καταπαχτή έδω και τέσσερα-πέντε χρόνια;

— Ναί.

— Λοιπόν, τόν ξαναείδαμε άπόψε...

— Άπόψε!... Έκει κάτω στο σπίτι που θέλαμε νά κλειψουμε; Αυτόν που θέλησα νά μαχαίρωσω;

— Ναί, αυτόν... Ήταν τó φάντασμά του!...

— Μπá! Τόν έπιασα σ'α χέρια μου... Ήταν με κρέας και μέ αιμα ζεστό... Ήταν ολοζώντανος άνθρωπος...

— Αυτό σκεφτόμαστε τώρα και μεις! είπε ο Ντίκ. Τώρα όμως πρέπει νά δούμε πώς θά κρύψουμε έδω τόν Μπίλ.

— Νά κρυφτή στην τρύπα που άνοίγει πίσω άπ' τó τζάκι...

Πραγματικά, χάρις σ' έναν έξυπνο μηχανισμό, ολόκληρο τó τζάκι μετατοπίστηκε και μιá μεγάλη τρύπα παρουσιάστηκε πίσω άπ' αυτό.

Ο Μπίλ, μόλις είδε τó άνοιγμα αυτό, ανατρίχιασε. Φοβόταν νά μπει έκει μέσα και νά μείνη μόνος.

— Κάνε βρωμερή ύγρασία, είπε τρέμοντας από τó κρύο και τόν τρόπο.

Όστόσο, έπειδή φοβόταν μήπως προκαλέσει την περιφρόνησι των συντρόφων του, συγκέντρωσε όλο τούτο θάρρος, έσφιξε τά χέρια του Κράσμαν και του Ντίκ και μπήκε μέσα στην τρύπα.

— Νά πάρε και λίγο καπνό, μαζί σου, φτωχέ, τού είπε ο Ντίκ.

— Νά κι' αυτό τó ρακί που έμεινε στη μπιτίλια, πρόσθεσε ο Κράσμαν. Ά πούμε θάρθουμε νά σέ ξοιδούμε... Γειά σου...

Και κάνοντας τó μυστικό μηχανισμό νά λειτουργήσ πάλι, ξανάβαλαν τó τζάκι στη θέση του, κλείνοντας την πόρτα της τρύπας.

Κατόπιν, ο Ντίκ κι' ο Κράσμαν έφυγαν άπ' τó παλιό σπίτι στο όποιο είχαν άφήσει τó συζυγοκτόνο σ'όν τρόφο τους θαμμένο ζωντανό.

ΚΔ"

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Άφήσαμε τόν Ουίθγκαμ, τόν άφωσιμένο έπιστάτη τού Ριχάρδου Μάρκχαμ πολύ ταραγμένο, τη στιγμή που ο νεαρός κύριος του συνελήφθη με την κατηγορία ότι είχε κυκλοφορήσει πλαστά χαρτονομίσματα.

Ο άστυνομικός που έμεινε στην κατοικία γιά νά ενεργήση έρευνες, κατέσχε τις δυό έπιστολές, που ο Ριχάρδος είχε άφήσει στο τραπέζι της βιβλιοθήκης του κι' από τις όποιες ή μιá άπευθυνόταν στην ποτέμειδα Άρλιγκτον κ' ή άλλη στον κηδεμόνα του κ. Μονκρό.

Κατόπιν άρχισε νά ψάχνη όλο τó σπίτι. Ή έρευνα θά σήγε τρείς ώρες κι' όταν τελείωσε ο άστυνομικός έφυγε δυσαρεστημένος, γιάτι δεν είχε ανακαλύψει άλλες σοβαρότερες ένδειξεις, έκτός από τις δυό έπιστολές.

Μετά την άναχώρησί του, ο έπιστάτης, χωρή νά λάβη όπ' όμην πόσο προχωρημένη ήταν ή νύχτα, θέταξε νά έτοιμασουν τó άμάξι και χωρίς νά χάνη στιγμή, διευθύνθηκε προς την πόλι.

Όταν έφθασε στο άστυνομικό τμήμα, όπου είχαν πάει τόν κύριό του, τόν πληροφόρησαν, ότι τόν είχαν κλείσει στη φυλακή Κερκενουέλ, όπου θά τόν έβγαζαν την άλλη μέρα στις έντεκα τó πρωί γιά νά τόν πάνε στον άνακριτή.

Ο Ουίθγκαμ άνέθηκε πάλι θιαστικά στο άμάξι και έτράβηξε γιά την φυλακή, μά εκεί θρήκε τις πύλες της κατακλείστες.

Μή μπορώντας πιά νά κάνει τη νύχτα εκείνη τίποτε γιά τόν κύριό του, ξαναγύρισε στο σπίτι.

Την άλλη μέρα τó πρωί, κατά τις έννέα, ο Ουίθγκαμ έμπαινε στο ξενοδοχείο τά «Βασιλικά Σήματα» και χωρίς νά χάνη στιγμή, ζήτησε νά μάθη την διεύθυνσι κάποιου δικηγόρου, Μάκ Σίγλε, ονομαζόμενου, τόν όποιον είχε γνωρίσει την προπερασμένη νύχτα στο κέντρο αυτό.

— Νά τó έπισκεπήριό του, τού είπε ο ξενοδόχος. Έρχεται έδω συχνά κ' είναι άνθρωπος που κυττάζει τη δουλειά του.

Ο Ουίθγκαμ δεν ζήτησε περισσότερες εξηγήσεις. Σκέφθηκε ότι ο νεαρός κύριος του θά χρειαζόταν δικηγόρο και έπειδή δεν ήξερε κανέναν άλλο, αποφάσισε νά πάη νά βρή τόν Μάκ Σίγλε, πράγμα που έκανε άμέσως.

— Τί θέλετε; τόν ρώτησε ο δικηγόρος, όταν παρουσιάστηκε στο γραφείο του.

— Θέλω έναν καλό δικηγόρο, απάντησε ο Ουίθγκαμ λακωνικά.

— Τόν έχετε μπροστά σας. Άλλά μοι φαίνεται πώς είχα την τιμήν νά σ'αξ γνωρίσω προχτές τó θράδυ στο ξενοδοχείο τά «Βασιλικά Σήματα»;

— Μάλιστα, έγω είμαι, απάντησε ο Ουίθγκαμ, θγάζοντας τó καπέλλο του και πέφτοντας σέ μιá καρέκλα, γιάτι ήταν λαχανιασμένος.

— Ξεκουραστήτε, κύριε, τού είπε ο δικηγόρος.

Ο Ουίθγκαμ, άφου συνήλθε λίγο, διηγήθηκε στον δικηγόρο τις λεπτομέρειες της συλλήψεως τού κυρίου του, ή όποια θασίζονταν στο γεγονός, ότι ο Μάρκχαμ είχε κυκλοφορήσει ένα πλαστό χαρτονομίσμα των πεντακοσίων λιρών.

— Άσχημη δουλειά, κύριε Ουίθγκαμ! είπε ο δικηγόρος, όταν τόν άκουσε.

— Πρέπει νά πάμε νά τόν δούμε στον άνακριτή, στον όποιο θά τόν παρουσιάσουν στις έντεκα.

— Έχουμε καιρό. Τώρα ή ώρα είναι μόλις έννέα και μισή. Μοι φαίνεται πώς θά ήταν καλλίτερο νά σκεφθώ με έν τώ μεταξύ τί πρέπει νά κάνουμε...

— Τί πρέπει νά κάνουμε; είπε ο Ουίθγκαμ. Άπλούστατα, νά πάμε νά τόν έλευθερώσουμε άμέσως.

— Αυτά λέγονται εύκολα, μά γίνονται δύσκολα... Άπ'

δωά μοι είπες καταλαβαίνω ότι ο κύριός σου θά παραπεμφθή σέ δική.

— Μά είναι άθωος, κύριε! Είναι άθωος σαν ένα παιδί, που μόλις γεννήθηκε...

Ο Μάκ Σίγλε χαμογέλασε και θυσίστηκε σέ σκέψεις. Έλτος έπειτα από αρκετή ώρα σηκώθηκε και είπε στον Ουίθγκαμ νά τόν ακολουθήσ.

Βγήκαν έξω και μπήκαν στο άμάξι που ο έπιστάτης είχε φέρει μαζί του, τó όποιο ξεκίνησε άμέσως με μεγάλη ταχύτητα.

Ο δικηγόρος κι' ο έπιστάτης κατέβηκαν από τó άμάξι μπροστά στη φυλακή κι' άμέσως έλασαν την άδεια νά έπισκεφθούν τόν Μάρκχαμ στο καλλι του.

Η μορφή τού Ριχάρδου ήταν φρίχτα άλλοιωμένη και κατάχλωμη. Τά μαλλιά του ήσαν άναστατωμένα, όπως και τά ρούχα του.

Ο Ουίθγκαμ όμως δεν τά πρόσεξε όλ' αυτά. Ένα θέαμα πιά ενδιαφέρον και πιά τρομαχτικό, τράβηξε άμέσως την προσοχή τού γέρου και πιστού έπιστάτη: τά χέρια τού κυρίου του ήσαν δεμένα με χειροπέδες.

Δάκρυα πλημύσαν άμέσως τά μάτια τού Ουίθγκαμ.

— Ω! κύριε Ριχάρδε! φώναξε άμέσως με φωνή κοιμένη. Τί τρομερή συμφορά!... Σεις, ποτέ δεν κάνατε κακή πράξη!... Είμαι θέσλιος γι' αυτό!

— Μή λυπάσαι, πιστέ μου, φίλε, είπε ο Ριχάρδος ελίκρινα συγκινμένος. Ή άθωότης μου θ' άποδειχθ πολλή γρήγορα. Έστειλα νά φανάξω τόν Κρίκεστερ, ο όποιος,

είμαι θεθαίος, ότι θάρρη άμέσως. Αυτός θα καταθέσει με ποιο τρόπο τα δυο χαρτονομίσματα ήρθαν στα χέρια μου.

— Δυό! φώναξε ο Ουίθγκαμ τρομαγμένος.
— Ναι, είχα κι' ένα άλλο τών πενήντα λιρών, το οποίο επίσης μου έδωσε ο Κρίκστερ και το οποίο ήταν κίβδηλο κι' αυτό. Ασφαλώς θα τόν άπάτησαν κι' εκείνον.

— "Ω! αυτός ο Ουίθγκεστερ... Κρινκεστερ... Δεν ξέρω πώς τόν λένε, φώναξε ο Ουίθγκαμ, του οποίου το πνεύμα ήταν σκοτισμένο από ένα άσχημο προαίσθημα, φροδάραι πολύ μήπως δεν πή δ-τι πρέπει... Άλλά, κύριε Ριχάρδε, νά ένας καλός δικηγόρος που τόν έφερα μαζί μου... Έχετε έμπιστοσύνη σ' αυτόν...

Άμέσως ο Μάρκαχαμ και ο Μάκ Σίγλε άρχισαν νά συζητούν.

Άλλά μόλις ο άτυχής νέος άρχισε νά διηγείται τις λεπτομέρειες της υποθέσεώς του, ο δεσμοφύλακας μπήκε μέσα γιά νά τόν παραλάβη και νά τόν οδηγήση μπροστά στον άνακριτή.

Ο Μάρκαχαμ τοποθετήθηκε στο έδωλίο του κατηγορουμένου και ο Μάκ Σίγλε χαμογελώντας πληροφόρησε τόν άνακριτή πώς ήταν δικηγόρος του κατηγορουμένου.

Ο Μάκ Σίγλε άσφαλώς δεν ήταν από τούς δικηγόρους που έχαιραν έκτιμήσεως μεταξύ τών δικαστών, γιατί άμέσως το πρόσωπο του άνακριτού πήρε άυστηρή έκφραση και άλλαξε στάσι άπέναντι του κατηγορουμένου μολονότι στην άρχη είχε δειχθή ευνοϊκός γι' αυτόν.

Ο Ριχάρδος άν και τόν είχε καταταράξει ή άτυχία του, έν τούτοις δεν είχε καταβληθή. Η θεθαίότης ότι ήταν ά-θώος, τόν ύπεστηρίξε.

Όταν ο Κρίκστερ μπήκε μέσα και κάθισε στην ώοισμένη θέσι τών μαρτύρων, τόν έχαιρέτησε φιλικά και μά-λιστα μ' ευγνωμοσύνη. Προς μεγάλη του όμως έκπληξη εί-δε πώς εκείνος έκανε πώς δεν τόν είδε.

Δέν είναι άνάγκη νά μπου με τις λεπτομέρειες της άνα-κρίσεως.

Κατά την άνάκριση, πιστοποιήθηκε πώς ο Μάρκαχαμ έξαργύρωσε τα δυο τραπεζογραμμάτια και πώς όταν ο κατηγορούμενος συνελήφθη, βρέθηκαν στο σπίτι του δυο έπιστολές διά τών οποίων άπεδεικνυόταν ότι ο ένοχος έσκό-πευε νά φύγη έσπευσμένως από την Άγγλία.

Ο Μάρκαχαμ ξαφνιάστηκε, μαθαίνοντας ότι ή δυο έπι-στολές που είχε γράψει, χωρίς ύστεροβουλία, έκριθήκαν ως άποδείξεις ένοχής εναντίον του.

Όταν ο άνακριτής τόν ρώτησε άν είχε νά προσθέσι τι-ποτε, αυτός άπευθύθηκε προς τόν Κρίκστερ και του εί-πε:

— Έσείς μπορείτε νά με άπαλλάξετε από την κατηγο-ρία που άποδίδεται εναντίον μου και νά θεσώσετε, ότι είμαι θύμα πλάνης.

Δέν πιστεύω πραγματικά, άπάντησε ο Κρίκστερ χαί-δεύοντας με ναχέλια το ηγνούνι του, νά μπου νά δια-φωτίσω την ύπόθεσι αυτή.

— "Ότι ζητώ από σάς, ξαναείπε ο Ριχάρδος ξαφνιασ-μένος από το ύφος και τούς τρόπους του παλαιού φίλου του, είναι νά πητε την άλήθεια. Εοίς δεν μου δώσατε το τραπεζογραμμάτιο τών πεντακοσίων λιρών γιά νά σας τι έξ-αργυρώσω, όπως επίσης μου δώσατε και το δεύτερο τραπεζογραμμάτιο, το οποίο έξαργύρωσα με χρυσάφι;

— "Όχι, άπάντησε ο Κρίκστερ με ύφος που φανέρωνε άποστροφή.

Ο άνακριτής κούνησε το κεφάλι του.

Ο Μάκ Σίγλε κρατούσε σημειώσεις.

Ο Ουίθγκαμ ψιθύρισε:

— "Α! ο παληάνθρωπος!

Δέν τόν περίμενα! φώναξε ο Ριχάρδος. Είναι φανερό πώς θα σας γελά ή μνήμη σας, κύριε Κρίκστερ. Υποθέ-τω ότι θα θυμόσαστε υπό ποιές συνθήκες ο κ. Τάλμποτ σας έδωσε το τραπεζογραμμάτιο τών 500 λιρών.

Ο κ. Τάλμποτ ποτέ δεν μου έδωσε κανένα τραπεζο-γραμμάτιο, άπάντησε ο Κρίκστερ με στόμφο.

— Ψέμα! Αίσχρό ψέμα! φώναξε ο Ριχάρδος έξαλλος. Καί λεπτομερώς διηγήθηκε στον άνακριτή όλην την ίστο-ρία τών δυο τραπεζογραμματίων.

Η διήγησίς σας είναι άπίστευτη, του άπάντησε ο άνακριτής κι' άμφιβάλλω πολύ άν θα την πιστέψουν οι ένορκοι. Έπιστρέψατε στη φυλακή!

Ο Ριχάρδος ήταν τόσο συντριμμένος τώρα, ώστε δεν μπου πια ούτε λέ-

ξι νά προφέρη.

Ο δεσμοφύλακας τόν συνώδευσε ως το κελλί του, όπου τόν άκολούθησαν ο Μάκ Σίγλε και ο Ουίθγκαμ.

ΚΕ*

Η ΓΟΗΣΣΑ

— *Άλλοιμονο! Πώς ν' άποδείξω τώρα την άθωότητά μου! φώναξε ο Ριχάρδος μόλις ξαναμπήκε στο κελλί του. Πώς νά πείσω τόν κόσμο, ότι μιά φοβερή σύμπτωσης μ' έ-ριξε έδω; Πώς νά γνωστοποιήσω στον κηδεμόνα μου κ. Μονρού την τρομερή θέσι μου; Πώς ν' άντικρύσω την κοι-νωσία; Πώς θα μπουρέσω νά ζήσω έπειτα από ένα τέτοιο σκάνδαλο και μιά τέτοια ντροπή;

— Κύριε Ριχάρδε!... Κύριε Ριχάρδε!... Έλεγε κλαίγον-τας ο γέρος ύπηρέτης. Μην άπελπίζετε τόσο πολύ. Η ά-θωότης σας θ' άποδειχθή κατά την ήμέρα της δικής σας και οι ένορκοι θα σας άποδώσουν δικαιοσύνη... Έλάτε, κύ-ριε Ριχάρδε...

Και ένω ο πιστός ύπηρέτης έλεγε αυτά τα λόγια, άθου-να δάκρυα κυλούσαν άπ' τα μάτια του κι' έδειχνε, ότι εί-χε μεγαλύτερη άνάγκη παρηγοριάς από τόν κύριο του.

— "Ω! αυτός ο άθλιος ο Κρίκστερ!... Ο παληάνθρωπος! φώναξε ο Ριχάρδος. Ασφαλώς κ' οι φίλοι του θα είναι πα-ληάνθρωποι σαν κι' αυτόν!...

"Έξαφνα ο Ριχάρδος σάπασε. Με μιάς χλώμισσε θανά-σιμα κι' έπεσε λιπόθυμος στον πάγκο που ήταν μέσα στο κελλί.

Ο Ουίθγκαμ έσπευσε νά του παράσχη τις πρώτες βοή-θειες. Ο άστυφύλακας, που είχε συγκινηθή κι' αυτός, έτρε-ξε νά φέρη νερό.

"Έπειτα από μερικές στιγμές ο Ριχάρδος συήλθε και τότε προσπάθησε νά εξετάση με ψυχραιμία τούς κινδύνους, οι οποίοι τόν άπειλούσαν.

Είχε σχηματίσει πια ή γνώμη του γιά τόν Κρίκστερ και τόν Τάλμποτ. Δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία πώς ήταν παληάνθρωποι.

Άλλά ο θαρώνος "Αρμπορυγκ ήταν τάχα συνένοχος τους κι' αυτός;

"Έπειτα από μερικές στιγμές σκέψεως, θεθαίωθηκε ότι κι' ο θαρώνος ήταν συνένοχος τους... Είχε πέσει λοιπόν σε χέρια άπατεώνων και κλεπτών.

Άλλά ή "Αρτεμης;

"Ω! όχι, αυτή δεν ήταν δυνατόν νά ήξερε την προδοσία τους άπέναντί του... Ίσως νά την χρησιμοποιούσαν ως όρ-γανο προς έπιτυχίαν τών άτίμων σκοπών τους.

Έπρεπε λοιπόν νά την ειδοποιήση γιά όλ' αυτά... Είχε καθήκον νά της γράψη λίγες γραμμές.

Πραγματικά δε, κάθισε κι' έγραψε μιά έπιστολή, προς την "Αρτεμίδα. "Έπειτα έγραψε μιά άλλη έπιστολή στον κ. Μονρού τόν κηδεμόνα του, στην οποία τόν έγνωρίζε τις άτυχίες του και τόν ικέτευε νά μη λάθη υπ' όμνι του όσα τυχόν θα έγραφαν ή έφημερίδες εναντίον του.

Ουίθγκαμ, παληέ μου φίλε, είπε ο Ριχάρδος άμα τε-λειώσε τις έπιστολές, πρέπει νά χωριστούμε γιά την ώρα. Θα στείλης ταχυδρομικώς την έπιστολή αυτή στον κ. Μον-ρού και την άλλη της κ. "Αρτεμίδος. "Αρλγκτον, θα της την πας ο ίδιος.

Άπευθυνόμενος κατόπιν προς τόν Μάκ Σίγλε, του είπε:

— Σας ευχαριστώ, κύριε που άνησυχήσατε και ήρθατε έδω. Ο Ουίθγκαμ θα σας δώση την διεύθυνσι του κηδε-μόνου μου κ. Μονρού και μ' αυτόν θα άσυνεννοήθητε γιά την ύπόθεσί μου. Έπίσης άπ' αυτόν θα πάρετε όσα χρή-ματα σας χρειαστούν.

Ο Ριχάρδος, καθώς μιλούσε, είχε άνακτήσει έντελώς την ψυχραιμία του και ο Ουίθγκαμ ξαφνιάστηκε με την άξιοπρέπεια και την σοβαρότητα, με την οποία ο νεαρός κύριός του έδωσε τις οδηγίες αυτές.

Ο γέρο, έπιστάτης έκλαιγε πικρά τη στιγμή που άφ-νε τόν κύριό του. Ο Ριχάρδος με μεγάλη δυσκολία κα-τώρωνε νά κρατήση τα δάκρυά του.

— Ποιά είναι ή γνώμη σας γιά την ύπόθεσι αυτή; ρώτησε ο έπιστάτης τόν δικηγόρο μόλις βνήκαν από τη φυλακή.

— Σκέφτομαι ότι ο κύριός σου είχε κάνει ένα θαυμασίο σνέδιο κι' άληθινά έγινε μεγάλο δυστύχημα ότι δεν πέτυχε! (Άκολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΝΤΑΣ

—, ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΕΙΜΑΙ ένας άνθρωπος που χρωκόπησε με τόν πιό τραγικό τρόπο. Η Ιστορία μου; "Ω, είναι άτελείω-τη κι' άνιερή. Κι' έπειτα, δεν θα την πιστέψετε. Γι' αυτό άλλως τε θρίσκομαι έδω πέρα, γιά ν' ά-ποφύγω τις έξηγήσεις. "Ότι έγινε, έγινε πια. Και τώρα, αντί γιά το μέγαρό μου, έχω μόνο μιά θαλίτσα. Μιά θα-λίτσα που είναι σχεδόν άδεια. Ένας άλλος στη θέσι μου, θα είχε τινάξει τά μυαλά του στον άέρα. Έγώ ωστόσο έ-πρωιμισα νά πάρω αυτό το τραίνο γιά νά πάω μακριά, όσο μπου πιά μακριά από το Παρίσι.

Έχω κιόλας καπνίσει τριάντα τσιγάρα μέσα σε έπτά ώρες. Στα έλβετικά σύνορα, ο ύπάλληλος του τελωνείου γέλασε όταν είδε ότι είχα μέσα στη θαλίτσα μου μιά με-ταξωτή πουτζίνα και τρία ποκάμια. Έγώ έβρινα κατα-κόκκινος από την ντροπή μου. Θα ήθελα νά τόν χαστου-κίσω. Μά, μήπως δεν είχε δική; Ταξιδεύει κανείς με μιά άδεια θαλίτσα.

Το διαμέρισμα της δευτέρας θέσεως είναι σχεδόν άδειο. Το μπλέ φως φέρνει μιά άκατανίκητη νύστα. Ένας χον-τρός κύριος, δίπλα μου, άποκοιμήθηκε με μιά έφημερίδα στα μάτια. Τόν χλεύαζω! Μά δεν μπου νά κοιμηθώ. Σε τέσσερες ώρες θα είμαι στη Λωζάννη. Μά μήπως θα θω-έκει πέρα; Δεν έχω κανένα πρόγραμμα. Ταξιδεύω στην τύ-χη. Έχω δυο χιλιόφραγκα στο πορτοφόλι μου. Μά δεν θα φτάσουν ούτε γιά δεκαπέντε ήμέρες στη Βιέννη. Κ' ύστε-ρα; Μήπως ξέρω τί θ' άπογίνω; Το καλλίτερο λοιπόν που έχω νά κάνω είναι νά κοιμηθώ...

Λωζάννη! Το τραίνο σταμάτησε. Ξύπνησα άπότομα. Κοι-μήθηκα τέσσερες ώρες! Ο χοντρός κύριος που ήταν δί-πλα μου έγινε άφαντος. Μά δεν είμαι

μόνος. Στο διαμέρισμα μπήκε μιά κυ-ρία. Είναι τυλιγμένη ως τα μάτια με μιά πολυτελή γούνα. Κρατάει μιά μικρή θαλίτσα από δέρμα κροκοδείλου. Κου-θαλάει μαζί της κι' ένα σωρό καπελλίε-ρες. Άναψα το φως και τη βοήθησα νά ταχτοποιηθή. Η κυρία μ' ευχαρίστησε μ' ένα άσήμαντο χαμόγελο και κάθισε άπέναντί μου. "Έπειτα άναψε ένα τσι-γάρο κι' έβγαλε τά γάντια της. Έχει κάτασπρα χέρια. Το πρόσωπό της είνε θελκτικό. Είναι μιά σωστή γόησσα.

Η κυρία σε λίγο άρχισε νά διαβάζη ένα άστυνομικό μυθιστόρημα. "Έπειτα άποκοιμήθηκε σαν μικρό κορίτσι. Τι όμορφη που είναι!

Τώρα ξέρω και τ' όνομά της. Έκανα μιά μικρή άδιακρι-σία. Διάβασα την κάρτα της στην πρώτη καπελλίερα. Τη λέει Φρίντα Μπλούμενταλ. Θα είναι Αυστριακή. Κι' άπο-κοιμήθηκα πάλι με τ' όνομά της στα χείλη μου. Όταν έ-κοιμήθηκα πάλι με τ' όνομά της στα χείλη μου. Όταν έ-κοιμήθηκα πάλι με τ' όνομά της στα χείλη μου.

Ξύπνησα, είχαμε φθάσει στη Νυόν. Η Φρίντα Μπλούμενταλ έξακολουθούσε νά κοιμάται. Στη Γενεύη όμως ξύπνησε κι' αυτή άπότομα από τά σφυρίγματα τών υπαλλήλων του σταθμού. Τά τσιγάρα μου είχαν τελειώσει. Κατέδρα λοι-πόν ν' αγοράσω ένα πακέτο και νά πιω κάτι πτόν μπου-φέ. Έκει όμως με περίμενε μιά δυσάρεστη έκπληξη. Δεν θρίσκομαι πια το πορτοφόλι μου! Μου το έκλεψε! Είναι ή πρώτη φορά που μου συμβαίνει ένα τέτοιο πράγμα. Ο χον-τρός κύριος που καθόταν δίπλα μου θα ήταν άσφαλώς ή νένας πορτοφολάς. Αυτός μ' έκλεψε! Κανείς άλλος δεν ή-ταν στο διαμέρισμα. Κι' έπειτα, έγινε άφαντος σ' Λωζάν-νη!...

Βρίσκει ότι ή θέσι μου είναι παραπολύ γεινία. Η Φρίντα Μπλούμενταλ άρχισε πάλι νά διαβ-άζει μόλις ξεκίνησε το τραίνο. Κάθισα άπέναντί της, στη θέσι που κι' άρχισα νά συλλογίζωμαι ότι θα έπρεπε νά κατεβώ στη Γενεύη. Άλλά, νά, ή Φρίντα Μπλούμενταλ άρχισε νά μου χαμογέλαει. "Εδίαξα λοιπόν όλες τις μαύρες σκέψεις μου και τη ρώτησα άν μιλούσε γαλλικά.

— "Όχι, δεν μπου... μου άπάντησε. Μά δεν ήταν άλήθεια. Το κατάλαβα από την άσχημη προ-φορά της. "Έπειτα, ή Φρίντα Μπλούμενταλ χαμογέλασε και μου είπε με μεγάλη άπλότητα:

— Δεν μου άρέσουν ή συζητήσεις, όταν ταξιδεύω. Με κουράζουν.

— Κι' έμένα. Της άπάντησα. Μά στα έλβετικά τραίνα

δέν έχει κανείς νά κάνει τίποτε καλλίτερο.

— Πάτε μακριά;
— Δεν ξέρω. Δεν έχω κανένα δρομολόγιο. Κι' έσείς;
— Στη Βιέννη.

— Τότε εκεί θα κατεβώ κι' έγώ.

— Θα κάνουμε λοιπόν μαζί το ταξίδι.

Δέν είχε καμιά όρεξι νά έξακολουθήση την κουβέντα.

"Εβγαλε το καπέλλο της και κυττάχτηκε στον άσημένιο καθρέφτη της τσάντας της.

— Δεσποινίς Φρίντα, έκανα, έτσι είσαστε πιό θελκτική;

— Ποιός σας είπε τ' όνομά μου; άπόρησε.

— Η καπελλίερα σας.

— Δεν μου άρέσουν διόλου οι άδιάκριτοι!

Έγώ όμως της πήρα το χέρι και της το φίλησα.

—Μά είσαστε τρελλός! φώναξε. Τί κάνετε;

— Άκόμη μιά άδιακρισία: την τελευταία, θα κατεβώ στον πρώτο σταθμό!...

— Έλάτε, δεν ήθελα νά σας προσβάλω. Άν μου υπο-σχεθήτε, ότι θα καθίσετε φρόνιμα, θα σας άφήσω νά μου κάνετε λίγο κόρτε.

— Δεν έχω καιρό, δυστυχώς, δεσποινίς Φρίντα Μπλού-μενταλ!...

— Έλάτε, έλάτε, τώρα που γίναμε λίγο φίλοι, θέλετε νά με άφήσετε μόνη σ' αυτό έδω το άδειο διαμέρισμα μ' ένα χιλιοδιαβασμένο άστυνομικό μυθιστόρημα και μ' αυτά τά άπαίσια άγγλικά τσιγάρα; Μά τί πάθατε; Καθήστε έδω κοντά μου... Μήπως μπου νά σας βοηθήσω σε τίποτε... Ξέσπασα σ' ένα ήχηρό γέλιο. Μά, κατά βάθος, ήθελα νά κλάψω.

—Λοιπόν; Θα μέινετε;

— Θα μένω.

Όταν φθάσαμε στη Βιέννη, ήταν δέ-κα και τέταρτο.

— Είμαστε σύμφωνοι; έκανε ή Φρίντα. Τά μεσάνυχτα στο «Σπλέντιτ».

Δέν της είχα πη τίποτε γιά την κα-τάστασί μου. Και στην τσέπη μου δεν είχα παρά 18 αυστριακές κορώνες.

Η Φρίντα με φίλησε θιαστικά και κατέβηκε από το τραίνο. Διάβωλε! Άρ-χισα νά τά βλέπω όλα μαύρα. Διάβα-ξα κιόλας με τόν νού μου την ειδησι του θανάτου μου στις έφημερίδες.

Έμπρός, λοιπόν! Άς ζήσω τις τελευταίες ώρες της ζωής μου. Με δέκα όχτω κορώνες μπου νά δειπνήσω γιά τελευταία φορά και νά αγοράσω κι' ένα πακέτο έκλε-κτά τσιγάρα!...

Η Φρίντα Μπλούμενταλ δεν θα έβρη ά-σφαλώς στο ραντέβου... Έπρεπε νά κατεβώ στη Γενεύη.

Όλο αυτό το ταξίδι ήταν παράλογο! Ωστόσο χθες είχα την έλπίδα ότι με τά δυο χιλιόφραγκα θα ξανάφτιαχνα τη ζωή μου. Θα τά βόλεβα λίγες ήμέρες... Μά τώρα!...

Μετά το δείπνο ωστόσο τράβηξα γιά το «Σπλέντιτ».

— Ο κύριος είναι μόνος; με ρώτησαν.

— "Όχι, περιμένα τά μεσάνυχτα μιά κυρία.

Το δωμάτιο είναι γαλάζιο με χρυσά στολίδια. Φόρεσα την πουτζίνα μου κι' έπεσα στο κρεβάτι. Γέμισα κατόπιν το πιστόλι μου και το έκρυψα στο κομμοδίνο.

Η Φρίντα Μπλούμενταλ, ωστόσο ήταν άκριδής στο ραν-τεβού. Ήρθε στις δώδεκα! Έγώ την θαύμαζα.

— "Ο θεός μου ήθελε νά με πάη στην όπερα... μου είπε. Μά έγώ προσποιήθηκα ότι ήμουν κουρασμένη... Κι' όταν κοιμήθηκε, το έσκασα κρυφά από το σπίτι!...

Και γέλασε. Γέλασα κι' έγώ. Έπειτα συλλογίσθηκα ότι εκείνη ή νύχτα ήταν ή τελευταία της ζωής μου.

Την άλλη ήμέρα, όταν ξύπνησα στις έντεκα ή ώρα, αντί γιά τη Φρίντα, βρήκα δίπλα στο προσκέφαλο το πορτοφόλι μου. Εκείνη μου το είχε κλέψει γιά νά μη της φύγω, γιά νά με κρατήση κοντά της. Της είχα άρέσει.

Και νά τώρα γιατί δεν ηττοκτόνησα. Με τά δυο χιλιό-φραγκα μπόρεσα και ξανάφτιαξα τη ζωή μου. Μά όχι μόνο μ' αυτά, αλλά και με τόν παράξενο έρωτα της Φρίντας.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΜΗΤΡΩΟΝ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

[Ένα περίεργο άρθρο του Βραζιλιανού δημοσιογράφου κ. 'Αλφόνσο Ρέχιες για τις «ιρελλες» των διασήμων ηθοποιών της φιλμυπόλεως.]

Ε λοιπόν, κάνετε μεγάλο λάθος, αν νομίζετε ότι οι «άστερες» του Χόλλυγουντ έχουν λευκό ποινικόν μητρώον! Μπορεί μάλιστα να σας πω ότι «μουτζουρωμένο» ποινικόν μητρώον είναι ένα είδος τίτλου τιμής για τις «γόησσες» και τους «γόνιμους» της θόνης. Βέβαια, δεν θα κάνετε τώρα το αντίθετον σφάλμα, να νομίζετε δηλαδή ότι οι «άστερες» είναι ύποπτα υποκείμενα, με «θεωρημένην» τη συνείδησι από ζοφερά έγκληματα. Πρός Θεού! Οι «άστερες» είναι τα πιο θελκτικά και τα πιο άθωα πλάσματα του κόσμου. Έχουν όμως τις ιδιοτροπίες τους. Κι αυτές, πολλές φορές, τους φέρνουν ως τα δικαστήρια.

Η Τζόαν Κράουφορντ, παραδείγματος χάριν, έχει τη λόξα ενός παράξενου ρεκόρ. Θέλει να έχει τις περισσότερες καταδικές για παραβάσεις των αστυνομικών διατάξεων της τροχαίας κινήσεως. Τρέχει διαρκώς, σαν τρελή, με το υπέροχο αυτοκίνητό της, σταθμεύει σε άπηγορευμένα μέρη, αδιαφορεί για τις υποδείξεις των πόλισμεν και δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να πληρώνη κάθε μέρα ένα σωρό πρόστιμα.

— Επί τέλους! Έλεγε εσχάτως. Έχω κι' εγώ ένα πρωτότυπο ρεκόρ! Το 1937 επλήρωσα 3.700 δολάρια για παραβάσεις των διατάξεων της τροχαίας! Αυτό θα πη να είναι κανείς φίλος!

Ο Τζάιμς Κάγκνεϋ πάλι έχει μια άλλου είδους λόξα. Όταν έρθη στο κέφι, κι' αυτό συμβαίνει πάντα ύστερ' από τα μεσάνυχτα, το ρίχνει στο τραγοῦδι γιατί κοιλακεύεται να νομίζη, ότι έχει μια πρώτης τάξεως φωνή τενόσου. Άλλά ή «κορώνες» του, όσο μελωδικές κι' αν είναι, αναστατώνουν το Χόλλυγουντ. Κ' οι πόλισμεν, που δεν έχουν διόλου μουσικό αυτί, σπεύδουν να τον κουβαλήσουν στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα «επί διαταράξει» κλπ.

— Άλλοι άνθρωποι, λέει με χιούμορ, πληρώνουν για ν' ακούσουν ένα τραγοῦδι. Εγώ πληρώνω για ν' ακούω τον εαυτό μου να τραγουδά!... Είναι κι' αυτό μια διασκέδασι...

Μιά ημέρα ή Τζόαν Μπλοντέλ «γύριζε» στο στούντιο μ' ένα πολύ ελαφρό μαγιώ, όταν αίφνης εμάλλωσε με τον σκηνοθέτη της. Έξω φρενών τότε παράτησε στη μέση το «γύρισμα» κι' όπως ήταν... μισόγυμνη, θγήκε, έξαλλη από το στούντιο και τράβηξε για τη θύλα της.

Μόλις προχώρησε όμως καμμιὰ πεντακοσριά μέτρα είδε άξαφνα μερικούς πόλισμεν να την περικυκλώνουν. Άμέσως κατόπιν οι άστυνομικοί τη «φόρτωσαν» σ' ένα ταξί και την ώδήγησαν στο άστυνομικό τμήμα. Κι' από εκεί, κατ' εῴθειαν στο «μονομελές»... Η Τζόαν Μπλοντέλ, φυσικά, δεν μπόρεσε να δικαιολογηθῇ. Τα νεύρα δεν ήταν άρκετῇ δικαιολογία. Κι' έτσι, στο άσπιλο μέχρι τότε ποινικό μητρώο της, έγράφη μια καταδίκη «επί προσβολῇ της δημοσίας αιδούς»...

— Κι' όμως στην θόνη παρουσιάζομαι πολλές φορές λιγώτερο ντυμένη! Εξηγοῦσε κατόπιν ή Τζόαν Μπλοντέλ. Μά δεν πειράζει! Είχα θυμώσει τόσο εκείνη την ημέρα, που ήμουν ικανή να φύγω από το στούντιο κι' ολόγυμνη!

Ο Μπόμπ Μοντγκόμερυ, ο άγαπημένος των γυναικῶν, είναι ένας περίεργος γλεντζές. Όταν αδειάση μια μποτίλια σαμπάνια, τρελλαινεται για «παρεδήγησι». Καί το άσχημο είναι ότι μαλλώνει μ' όλον τον κόσμο! Άρχίζει πάντα από το γκαρσόνι που τον σερβίρει και καταλήγει,

στον μαέστρο της ορχήστρας.

Κάθε φορά λοιπόν που θα πιη κανένα ποτήρι παραπάνω, μεταφέρεται θριαμβευτικά στο «φρέσκο» για να ξεθεβίση.

Ένας άλλος γλεντζές, ο Γάλλος γόνις, Φερνάν Γκραβαί, είναι κι' αυτός πολύ «δύσκολος» στα μεθύσια του. Ο Φερνάν Γκραβαί μεθάει πολύ εύκολα με το ούισκυ. Κάθε τόσο λοιπόν οι πόλισμεν τον κουβαλῶν στην άστυνομία, γιατί έχει τη συνήθεια να θγαίνη από τα νυχτερινά κέντρα με μια μποτίλια ούισκυ κι' ένα ποτήρι και να κερπίσῃ στον δρόμο, γυρίζοντας στο σπίτι του, τούς μεταμενομένους διασάτες!...

Η Μαϊὺ Γουέστ, ή «γυναίκα που ξετρελλανει τους ανζύγους» έχει μια μικρή ιδιοτροπία. Όταν είναι σ' ένα κέντρο, στέλνει με το γκαρσόνι σε διαφόρους παντρεμένους ένα λουλουδι από το μπουκέτο που έχει στο στήθος της, για να διασκεδάξη θλέποντας τον θυμό και τη λύσσα των γυναικῶν τους.

Περιττόν είναι ν' αναφέρη κανείς, ότι αυτές ή τρέλλες της Μαϊὺ Γουέστ δημιούργουν ένα σωρό σκάνδαλα που έσποῦν εις θάρος της. Κάθε τόσο λαμβάνει κλήσεις από το δικαστήριο και κάθε τόσο καταδικάζεται «επί άποπειρά ύπαυγῆς του τάδε συζύγου από την δεινὰ σύζυγον»!

Πληρώνω ευχαρίστως όσα μου ζητήσουν, λέει ή Μαϊὺ Γουέστ γιατί δεν μπορείτε να φαντασθῆτε πόσο διασκεδάζω! — Πολλοί όμως λένε ότι ή Μαϊὺ Γουέστ καταφεύγει σ' αυτό το «κόλπο» για να διατηρή τη φήμη της ως μεγάλης «γόησσος»!

Τέλος ούτε ή Σίρλεϋ Τέμπλ δεν έχει καθαρό ποινικόν μητρώον! Είναι βέβαια άπίστευτο κι' όμως είναι αλήθεια.

Και ξέρετε γιατί; — Απλούστατα, γιατί ή μικρούλα Σίρλεϋ αγαπάει παραπολύ τα σκυλιά, έχει έπτά τον αριθμό και τα περιφέρει στους δρόμους, χωρίς φίμωτρο!

Ο άμερικανικός νόμος άπόστον δεν κάνει καμμιὰ εξαίρεσι, ούτε γι ατή μικρούλα Σίρλεϋ κι' έτσι, ο μικροσκοπικός «άστέρας» πληρώνει διαρκώς ένα σωρό πρόστιμα.

Καθώς λέπετε, λοιπόν, ούτε οι «άστερες» δεν έχουν καθαρό ποινικόν μητρώον!

ΑΛΦΟΝΣΟ ΡΕΧΙΕΣ

ΜΙΚΡΑ — ΜΙΚΡΑ

ΤΑ ΑΝΑΠΟΔΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Με το γαλλικό κρατικό λαχείο έγιναν πολλά επεισόδια, άλλα μυστικά κι' άλλα πολύ δυσάρεστα. Ένα από τα πιο άσχημα είναι και το εξής:

Ένας Ιταλός εγκατεστημένος στο Παρίσι, παρεκλήθη από ένα φίλο του, που μένει στην Ιταλία, να του αγοράσει ένα λαχείο. Το αγόρασε, έπληρωσας στο φίλο του τον αριθμό και του τσέτευε ταχυδρομικώς.

Σε λίγες μέρες, που έγιναν ή κλήρωσις, το λαχείο αυτό έκέρωσε 10.000 φράγκα, αλλά δεν περιήλθε στον δικαιούχο, γιατί στο Ιταλικό ταχυδρομείο κατεσχέθη και καταστράφη, δύναμει του νόμου του άπαγορεύοντος την πώλησι ξένων λαχείων στην Ιταλία. Τώρα ο κερδιστής ζητάει από τον φίλο του του Παρισιού τις 10.000 φράγκα.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΙΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΓ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ο γιατρός Μιρόν ξεκούμπωσε κατόπιν τα ρούχα του πληγωμένου Έρρίκου Γ', έσκισε το πουκάμι σ'ό του, σφουγγίσε το αίμα κι' εξέτασε επί άρκετῇ ώρα την πληγή. Όταν τελείωσε την εξέτασί του ή άκτίνα της έλπίδας που είχε λάμψει για μια στιγμή στα μάτια του, έσβυσε, το μέτωπό του συνωφρώθηκε και με φωνή έπίσημη και συγκινημένη πρόφερε.

— Ο βασιλεύς θα πεθάνη άπόψε. Τα λόγια αυτά άντήχησαν σαν νεκρική καμπάνα σ'αυτά τὸν παρισταμένον και μετεδόθησαν ως τα πέρατα του στρατοπέδου.

Η διαβεβαίωσις του Μιρόν δεν άφηνε καμμιὰ άμφιβολία και όλοι θεωρούσαν τον θάνατο του βασιλέως σαν τετελεσμένον γεγονός. Κι' ενώ οι στρατιώτες Ικανοποιούσαν τη μανία τους έναντίον του δολοφόνου μοναρχού κοιματιάζοντας το πτώμα του, οι άρχηγοί, οι ευγενείς, όλοι όσοι είχαν μπόρσει να μπουθίσουν τον βασιλικό δωμάτιο κύτταζαν ό ένας τον άλλον έκπληκτοι και σιωπηλοί.

Τέλος ο ντ' Έπερνόν φώναξε: — Ο βασιλεύς πέθανε! Ποιός θα τον διαδεχθῇ; Σε ποιόν θα περιέλθῃ το στέμμα της Γαλλίας;...

Ακούγοντας την φοβερή αὐτῇ έρώτησι, που διατυπώθηκε τόσο κατηγορηματικά, όλοι άνασκήτησαν. Όλων ή σκέψις πήγε άμέσως στον δοῦκα ντε Γκιζ, τον όποιον μισούσαν και τον όποιον έβλεπαν κιόλας στον θρόνο της Γαλλίας.

— Δυστυχία! Δυστυχία! ψιθύριζαν μερικοί. Η Γαλλία είναι χώρα καταραμένη, γιατί σκότωσε τον τελευταίο βασιλέα της και ή όργη του Θεοῦ θα ένασκήσει σ' αὐτή.

Τότε ένας νέος, ο όποιος ως τη στιγμή εκείνη είχε σταθή παράμερα, προχώρησε στη μέση όλων και με μια έπιτακτική χειρονομία επέθελε σιωπή. Ήταν σχεδόν παιδί, μά είχε το κεφάλι τόσο ψηλά, είχε χειρονομίες τόσο ευγενείς, παρουσιαστικό τόσο άγέρωχο, ώστε όλων τα μάτια έστράψαν προς αὐτόν και όλοι προθυμοποιήθηκαν να τον ακούσουν.

— Μη θιαζόσαστε, φώναξε, γιατί θα έπισύρετε επάνω σας το άνάμεθα όλης της Γαλλίας! Η Γαλλία ποτέ δεν έμεινε χωρίς βασιλέα και κάθε φορά, που άπό τον μεγάλο έξώστη του Λούβρου, ο κήρυξ φώναζε: «Ο βασιλεύς άπέθανε!» άμέσως έπρόσθετε: «Ζήτω ο βασιλεύς!»

Ο Μπαβολέ, γιατί αὐτός ήταν, σάπασε γι' μια στιγμή και κύτταξε το έκπληκτο εκείνο πλήθος, το όποιο φαινόταν σαν να ζητούσε εξήγησι των λόγων του.

— Έπειτα πρόσθεσε: — Ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος Γ' των Βαλουά πέθανε! Ζήτω ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος Δ' των Βουρβόνων!...

Μόλις άκουσαν τα τελευταία λόγια, όλοι σκίτησαν. Το όνομα του βασιλέως της Ναβάρρας που ρίχτηκε έξαφνα σαν άγκυρα σωτηρίας άνάμεσα σ' εκείνο το πλήθος που ήταν έτοιμο ν' άπελπισθῇ για το μέλλον, προκίχρε άπερίγραπτο άποτέλεσμα. Ο Έρρίκος των Βουρβόνων ήταν πραγματικά ο διάδοχος εξ' αίματος και έκ δικαιώματος του Έρρίκου των Βαλουά.

Μερικές κραυγές: «Ζήτω ο βασιλεύς!» άπάντησαν στα λόγια του Μπαβολέ.

Άλλά τις κραυγές αυτές τις διαδέχτηκαν άλλες πολυπληθέστερες, που έλεγαν:

— Ο Βεανός βασιλεύς! Ο Ουγενάτος!... Ποτέ ένας Ουγενάτος δεν θάνεβῃ στον θρόνο της Γαλλίας.

Μεταῦ αὐτῶν που φώναζαν έτσι, ήταν και ο γηραιός στρατάρχης Ντωμόν, ο όποιος προχώρησε προς τον Μπαβολέ και τον ρώτησε με όργη:

— Ποιός είσθε, νεανία, σεις που έρχόσαστε εδώ, άγανα-

στος σ' όλους, άπλός ευγενής, για ν' άνακηρύξετε τον Βεανό βασιλέα της Γαλλίας μπροστά σ' όλους τούς μεγιστάνες της χώρας;

Ο Μπαβολέ, άκούοντας τα έλάχιστα άδρά αὐτά λόγια, έσκήρτησε κι' άνωρθώθηκε περήφανα. Κύτταξε κατάμματα τον στρατάρχη της Γαλλίας και

του άπάνησε με μια άγέρωχη γαλήνη, που έδειχνε δὴλῆ την περηφάνεια των δρυκῶν της Βρετανίας, το αίμα των όποιων κυλούσε στις φλέβες του.

— Με ρωτάτε ποιός είμαι; Θα σᾶς το πω λοιπόν. Στην αὐλή του βασιλέως της Ναβάρρας με καλούν Μπαβολέ. Αὐτό είναι τ' όνομά μου ως παιδιού και ως άκολουθου. Άλλά, κυτᾶχτε με καλά, κύριε στρατάρχη, και πείστε μου αν στις χειρονομίες μου, στη στάσι μου, στο πρόσωπό μου, δεν βλέπετε το μεγαλείο μιας γενεάς μεγάλων και ήρωϊκῶν άρχόντων.

— Και ποιός είσθε; ψιθύρισε ο γηραιός στοατάρχης, γοητευμένος χωρίς να θέλῃ άπό την έκφρασι της άξιοπρεπείας, που έλαμπε στο πρόσωπο του νέου.

— Υπήρξε καιρός, εξακολούθησε ο Μπαβολέ, που το κράτος των πατέρων μου συνώρευε με το κράτος των βασιλέων της Γαλλίας. Ένας Γάλλος τοξότης κι' ένας Βρετόνος στρατιώτης φρουρούσαν στα σύνορα τα αντίζήλα στέμματα, που ήσαν κεντημένα σε σημαίες, άναρτημένες στο ίδιο κοντάρι. Οι πατέρες μου ήσαν οι δοῦκες της Βρετανίας κι' εγώ είμαι ο κληρονόμος τους. Όνομάζομαι Ροβέρτος ντε Ντρέ, άρχων του Πεννόλ.

Γενικός ψιθύρος έκπλήξεως και σεβασμού άκούστηκε τότε. Όλοι άπό τον γηραιό στρατάρχη ως τον άγέρωχο δοῦκα ντ' Έπερνόν, αισθάνθηκαν τούς εαυτούς των ταπεινωμένους μπροστά στον νεανία, που έφερε ένα τόσο μεγάλο όνομα και υποκλίθηκαν με σεβασμό.

— Είμαι άνηψιός της δουκίσσης Άννης της Βρετανίας — έπρόσθεσε ο Μπαβολέ — ή όποια παντρεύθηκε διαδοχικά τούς βασιλείς της Γαλλίας Κάρολον δον και Λουδοβίκο 12ον. Είμαι λοιπόν εξάδελφος του βασιλέως Έρρίκου Γ' των Βαλουά, ο όποιος πεθαίνει, όπως είπα, είμαι εξάδελφος του βασιλέως της Ναβάρρας, τον όποιον άνακηρύσσω βασιλέα της Γαλλίας, με το όνομα Έρρίκος Δ'.

Μόλις ο Μπαβολέ έπαψε να μιλά, άκούστηκε άπ' έξω άπερίγραπτος θόρυβος.

Το όνομα του βασιλέως της Ναβάρρας άντηχούσε παντού κι' έπειτα, ξαφνικά, παρουσιάστηκε στο κατώφλι ένας άνθρωπος στο άντικρύσμα του όποιου ο Μπαβολέ, ο άπόγονος των Ντρέ, φώναξε:

— Ζήτω ο Έρρίκος των Βουρβόνων! Ζήτω ο Έρρίκος Δ'.

— Ε.

Πραγματικά ήταν ο Έρρίκος των Βουρβόνων, ο όποιος με βλέμμα γαλήνιο και περήφανο, με θήμα σταθερό, με το κεφάλι ψηλά, διασχίσε το πλήθος των ευπατριδῶν και μπήκε μέσα στην αίθουσα, όπου βρισκόταν ο έτοιμοθάνατος Έρρίκος Γ'.

Πλησίασε στο κρεβάτι, κύτταξε μια στιγμή το χλωμό πρόσωπο του βασιλέως και ψιθύρισε με γλυκύτητα:

— Αδελφέ μου!

Ακούοντας τα λόγια αὐτά ο βασιλεύς στον όποιον ο γιατρός Μιρόν είχε δώσει ν' άναπνεύση κάποιο άπόσταγμα, άνοιξε τα μάτια του. Άναγνώρισε τον βασιλέα της Ναβάρρας κι' ένα χαμόγελο φώτισε άμέσως το χλωμό πρόσωπό του.

— Α! είπε με χαρά. Έρχεσαι σε κατάλληλη ώρα, Έρρίκε... για να με δῇς... που θα πεθάνω...

— Αδελφέ μου, εξακολούθησε ο Βεανός συγκινημένος μέχρι δακρύων, ο Θεός είνε μεγάλος και μπορεί να κάνει

τά πάντα. 'Αντί να σάς ανησυχούμε, για να μάθουμε ποιός πρέπει να σάς διαδεχθεί, όπως έγινε πρό ολίγου, ας γονατίσουμε, και ας ζητήσουμε απ' τον Θεό να σάς διατηρήσει στην ώραία χώρα της Γαλλίας, ή οποία είναι δική σας, και της οποίας είσθε βασιλείς!

— 'Ο 'Ερρίκος Γ' κούνησε το κεφάλι του και ψιθύρισε:

— Είναι πολύ άργα!

— 'Ο 'Ερρίκος της Ναβάρρας κύτταξε ερωτηματικά τον γιατρό.

— Στόν βασιλέα υπολείπεται μιά μόνο ώρα ζωής, του απάντησε με σιγανή φωνή ο Μιρόν.

— 'Ο 'Ερρίκος Γ' άκουσε τα λόγια αυτά του γιατρού.

— Μίλα πιό δυνατά, είπε στόν Μιρόν. Μήπως νομίζεις, ότι ο άνηψιός του Φραγκίσκος Ιου φοβάται να πεθάνει;

— 'Ο 'Ερρίκος των Βουρβώνων έσφιγγε πάντα το χέρι του. 'Ο έτοιμοθάνατος βασιλεύς τόν κύτταξε σιωπηλός επί μερικές στιγμές κι' έπειτα του είπε:

— 'Η νεότης κ' ή ζωή άκτινοβολούν στό πρόσωπό σου, 'Ερρίκε...

Διαθάζω στό μάτια σου όλη την δύναμη και την ευγενική υπερηφάνεια τών υιών του 'Αγίου Λουδοβίκου, του κοινού μας προπάππου. Πεθαίνω ήσυχος αφήνοντας σέ σένα τό βασίλειο της Γαλλίας κι' έχω τό προαισθημα, ότι θά τό ανυψώσης και θά του δώσης μεγάλη δύναμη κι' ευδαιμονία.

— 'Ο βασιλεύς μιλούσε με φωνή θραυχή κι' οι ευγενείς που είχαν μπή μέσα τόν άκουγαν με θρησκευτική προσοχή.

— Κύριοι, εξακολούθησε άπευθυνόμενος προς αυτούς, άν είναι αλήθεια, ότι ο βασιλεύς είναι άπόλυτος άρχων ως την τελευταία του στιγμή, άκούστε με και υπακούστε. 'Η βασιλική θέλησις έμού του 'Ερρίκου τών Βαλουά, βασιλέως της Γαλλίας και της Πολωνίας, είναι να υπακούετε μετά τόν θάνατό μου στόν 'Ερρίκο των Βουρβώνων ως βασιλέα της Γαλλίας και της Ναβάρρας, τέταρτο του ονόματός μου και διάδοχό μου.

— Έπειτα, παίρνοντας τό χέρι του Βεαρνού, έπρόσθεσε:

— 'Ο άγαπητός μου άδελφός 'Αντώνιος των Βουρβώνων, ο πατέρας σου, είχε άποκριθήσει από τούς κόλπους της άγίας μας καθολικής ρωμαϊκής έκκλησίας. 'Αν θέλεις να βασιλεύσης άνεινόχλητος στη Γαλλία και να επισύρεις έπάνω σου την εύλογία του Θεού και του Λαού θά κάνεις καλά να ξαναγυρίσης στους κόλπους της έκκλησίας τών προγόνων σου και ν' άποκηρύξεις την πίστι τών Ουγενότων.

— Στά λόγια αυτά ο Βεαρνός απάντησε ως εξής:

— 'Αγαπητέ μου άδελφέ, είμαι άνθρωπος τίμιος και καλής πίστewς. 'Υποκλίνομαι χωρίς πικρία στους σφωτέρους μου και όταν φωτιστώ πώς έχω άδικο, μετανοώ και ταπεινώμαι. Δεν γνώρισα άλλην πίστι έκτός από εκείνη, στην οποία έζησα. Θά διδαχθώ τόν καθολικισμό και κατόπιν θά ρωτήσω την συνείδησή μου και θ' άποφασίσω άν πρέπει να τόν προτιμήσω από την πίστι τών Ουγενότων.

— Κάμε όπως θέλεις, είπε ο 'Ερρίκος Γ', αλλά πρόσεξε τά λόγια μου. Δεν θά γίνεις πραγματικός βασιλεύς της Γαλλίας παρά μόνο, όταν άσπασθής τόν καθολικισμό.

— 'Η φωνή του βασιλέως έξασθένηζε ολοένα. Κατάλαβε ότι ή τελευταία του στιγμή πλησίαζε και ζήτησε τόν πνευματικό του. Έπειτα με μιά χειρονομία άπέπεμψε όλους τούς παρισταμένους, έκτός από τόν γιατρό Μιρόν και τόν βασιλέα της Ναβάρρας.

— Οι δυο τελευταίοι τραθήχηκαν λίγο παράμερα κι' άρχισαν να συζητούν με σιγανή φωνή, ενώ ο έφημέριος έξωμολογούσε τόν βασιλέα. 'Ο Μπαθολέ και ο δούξ ντ' 'Επερνόν είχαν άποσυρθή στην πλαγινην αίθουσα.

— Κύριε, είπε ο δούξ στόν νεαρό ακόλουθο, δεν έχω τό θάρρος να όρκισθώ πίστι στόν 'Ερρίκο των Βουρβώνων, γιατί είναι Ουγενότος και άφωρισμένος. 'Αν γίνη αυτός βασιλεύς της Γαλλίας, θ' άποσυρθώ στό χτήματά μου και θά περιμένω να δω τί θά γίνη.

— Κύριε, απάντησε ο Μπαθολέ, κι' έχω είμαι καθολικός, όπως έσεις και όμως υπηρετώ τόν βασιλέα της Ναβάρρας. Δοκιμάστε να κάνετε και εγώ τό ίδιο. Σας όρκίζομαι ότι δεν υπάρχει άλλος μονάρχης δμοίός του.

— 'Εστώ! Πάντως, κύριε, θά ήθελα πολύ να μου προσφέρετε τη φιλία σας και να δεχθήτε τη δική μου. Μιά μυστηριώδης συμπάθεια που δεν μπορεί να την εξηγήσω με τράβηξε από την πρώτη στιγμή σε σας.

— Σφίχτε τό χέρι μου, απάντησε ο Μπαθολέ. Είμαστε άνθρωποι αίσθηματίες και μπορούμε να συνεννοούμεθα...

— Τό πιστεύω, είπε ο ντ' 'Επερνόν αλλάζοντας μιά έγ-

κάρδια χειραψία μαζί του.

— Και πρίν περάση χρόνος, έπρόσθεσε ο Μπαθολέ, είμαι θέσθιος πώς θά γίνετε ο πιό άφωσιωμένος ύπηκος του βασιλέως.

— 'Ας γίνη καθολικός και θά σκοτωθώ πρόθυμα γι' αυτόν. 'Εν τώ μεταξύ, θά άποσυρθώ στό χτήματά μου στο θάθος της Νορμανδίας. 'Η θάλασσα θρέχει τα θεμέλια του πύργου μου, τα γειτονικά δάση έχουν άφθονο κυνήγι, έχω άλογα στό λειβάδια και ψάρια στό λιθουτροφεία. 'Ο, αν ποτέ ο πόλεμος σάς τό έπιτρέψει, έλάτε εκεί και να είστε θέσθιος, ότι θά γίνετε εγκάρδια δεκτός.

— Είσθε πολύ ευγενής, κύριε δούξ, απάντησε ο Μπαθολέ, και δεν άποκρούω την προσφορά σας, χωρίς όμως και να μπορώ να σάς ύποσχεθώ ότι θάρθώ. 'Ολα εξαπλώνονται από την υπηρεσία.

— 'Εσφίζαν ο ένας τό χέρι του άλλου και ο ντ' 'Επερνόν γύηκε έξω. Στην αίθουσα τών φρουρών συνάντησε τόν στρατάρχη Ντωμόν.

— Λοιπόν; τόν ρώτησε.

— Λοιπόν, του απάντησε ο γέρος στρατάρχης, άν ο 'Ερρίκος των Βουρβώνων θελήσει να έπιτρέψει στους κόλπους της καθολικής έκκλησίας, είμαι ολόκληρος στην διάθεσή του.

— Κι' έχω τό ίδιο, είπε ο ντ' 'Επερνόν.

— 'Αν όχι... έπρόσθεσε ο στρατάρχης.

— Αυτό έλεγα κι' έχω πρό ολίγου στόν κύριο Μπαθολέ.

— 'Α! Α! Έκανε χαμογελώντας ο στρατάρχης. Και τί φρονεί σχετικώς τό παιδί αυτό;

— Στρατάρχα, είπε σοφά ο ντ' 'Επερνόν, ξέρετε κάτι;

— Τί ;

— 'Ότι τό παιδί αυτό θά δειχθή άνώτερο απ' όλους μας άν ποτέ πολεμήσουμε στις ίδιες τάξεις.

— Κι' έχω τό πιστεύω.

Τή στιγμή εκείνη, μιά κραυγή άκούστηκε από τό δωμάτιο του βασιλέως. 'Ο στρατάρχης Ντωμόν και ο δούξ ντ' 'Επερνόν ώρμησαν μέσα.

— 'Ο Μπαθολέ είχε προηγηθή και κρατούσε στό χέρι του τό ένα χέρι του 'Ερρίκου Γ'. 'Ο βασιλεύς της Ναβάρρας και ο Ιερεός υποβάσταζαν τό κεφάλι του, ενώ ο γιατρός Μιρόν γονατίστος, μπροστά στό κρεβάτι του κάκου προσπαθούσε να έμφυσηση πνοή ζωής στό χέλι του τελευταίου των Βαλουά.

— 'Ο 'Ερρίκος Γ' είχε ξεψυχήσει την ώρα της έξωμολογησης του.

— 'Η νεκρική αίθουσα γέμισε πάλι από κόσμο και τη φορά αυτή, ή κραυγή «'Ο βασιλεύς πέθανε!» διαδόθηκε με καταπληκτική ταχύτητα σε όλο τό στρατόπεδο.

— Άνοίξτε τις πόρτες, φώναζε τότε ο 'Ερρίκος της Ναβάρρας κι' άφήστε να μπουν μέσα όσοι θέλουν να δούν τόν νεκρό κύριό τους.

— Όταν ή αίθουσα γέμισε από κόσμο, ο 'Ερρίκος άκούστηκε τό χέρι του στο στήθος του νεκρού βασιλέως και με φωνή σοφά και άργη, είπε:

— 'Ερρίκε Βαλουά, άδελφέ μου και κύριε, έχω, ο νέος βασιλεύς της Γαλλίας θά σ' έκδικήσω.

Γυρίζοντας κατόπιν προς τούς ευγενείς και τούς άξιωματικούς, που τόν περιτοίχιζαν, έπρόσθεσε:

— 'Αρχαίτες και ευπατρίδαι, ο βασιλεύς 'Ερρίκος Βαλουά, ο οποίος έθανε πρό ολίγου, με άναγκάρισε ως νόμιμο διάδοχό του. 'Οποιαδήποτε κι' άν είναι ή θρησκεία μου, στο πείσμα των έχθρών μου και των έχθρών της Γαλλίας, θά βασιλεύω. Θά διδαχθώ την καθολική θρησκεία και άν μου φανή καλλίτερη από τη δική μου, χωρίς ντροπή και γύπη, θά την άσπασθώ.

— Άλλοιώς, θά διατηρήσω την θρησκεία μου βασιλεύοντας πάντοτε. 'Εν τώ μεταξύ, κύριοι, άφήστε και σκεφθήτε από κοινού, λάβετε άπόψε τά συμφέροντά σας και τά καθήκοντά σας, συμβουλευθήτε την νομιμοφροσύνη σας και την συνείδησή σας και ένεργήστε όπως νομίζετε καλλίτερο. Εύχαρίστας θά δώσω τό έργο αυτόν που θέλουν να με υπηρετήσουν και θά ιδώ χωρίς όργη και μίσος ν' άποχωρώ από εκείνη που δεν θά τό θελήσουν αυτό. Θά λυπηθώ μόνο γιατί θά δειξουν έτσι ότι είναι λιγώτερο Γάλλοι από τούς άλλους.

— Λοιπόν, διαλέξτε άμέσως μεταξύ του στασιαστού δούκα της Μαγιέννης και του βασιλέως της Γαλλίας, του κυρίου σας. Θέλω να ξέρω από σήμερα σε ποιούς μπορώ να βασίζομαι.

— 'Ο νέος βασιλεύς της Γαλλίας είχε μιλήσει καθαρά και άπεριφραστα.

— 'Ο νέος βασιλεύς της Γαλλίας είχε μιλήσει καθαρά και άπεριφραστα.

— 'Ο νέος βασιλεύς της Γαλλίας είχε μιλήσει καθαρά και άπεριφραστα.

— 'Ο νέος βασιλεύς της Γαλλίας είχε μιλήσει καθαρά και άπεριφραστα.

— 'Ο νέος βασιλεύς της Γαλλίας είχε μιλήσει καθαρά και άπεριφραστα.

— 'Ο νέος βασιλεύς της Γαλλίας είχε μιλήσει καθαρά και άπεριφραστα.

Πολλοί ευγενείς απάντησαν με την κραυγή: «Ζήτω ο βασιλεύς!», άλλοι άποσυρθηκαν σιωπηλοί και μερικοί θύηκαν έξω ψιθυρίζοντας:

— 'Ο Πάπας άφορίζει όσους υπηρετούν τόν βασιλέα της Ναβάρρας!

— 'Ο 'Ερρίκος Δ' τούς άκουσε και απάντησε:

— Λοιπόν, να πήτε στόν Πάπα, ότι ο βασιλεύς της Γαλλίας τόν συμβουλεύει να προσέχη, γιατί πάνω απ' τα θρησκευτικά μιση και τα άτομικά συμφέροντα, τοποθετεί την τιμή και την ευδαιμονία της χώρας του. Και μ'α τό ναί, κύριοι έχω είμαι πρό πάντων Γάλλος, και, καθολικός ή Ουγενότος, λέγομαι 'Ερρίκος Δ'.

— Άφού είπε τά λόγια αυτά, ο βασιλεύς άπέπεμψε όλους με μιά χειρονομία και έξεδήλωσε την έπιθυμία να μείνη μόνος με τόν Μπαθολέ, στόν οποίο, δείχνοντας ένα τραπέζι, όπου υπήρχαν διάφορα είδη γραφής, του είπε:

— Κάθισε και γράψε, τι θά σοι πώ!

— 'Ο βασιλεύς ύπαγόρευσε στόν ακόλουθό του τις δύο παρακάτω έπιστολές, από τις οποίες ή μιά άπευθυνόταν στόν άρχηγό των στασιαστών των Παρισίων δούκα της Μαγιέννης και ήταν συντεταγμένη ως εξής:

«Κύριε έξάδελφε,

«Τό έγχειρίδιο ενός άπαισίου δολοφόνου έκοψε τό νημα της ζωής του βασιλέως 'Ερρίκου Γ' Βαλουά, του κοινού μας αβέντου. Τόν νεκρό βασιλέα της Γαλλίας τόν διαδέχεται ο βασιλεύς της Ναβάρρας. 'Ο οίκος των Βουρβώνων διαδέχεται τόν οίκο των Βαλουά, και σκοπός της έπιστολής μου αυτής είναι να γνωρίσω σε σας και τούς δικούς σας ότι άναγκάσθηκα βασιλεύς της Γαλλίας και της Ναβάρρας, με τό όνομα 'Ερρίκος Δ'.

«Σας προσκαλώ, κύριε έξάδελφε, να μην έπιμένετε στην οίκτρή άνταρσία σας κατά του βασιλέως, την οποία τόσο άπερίσκεπτα έκρηκύσατε. 'Ο νεκρός βασιλεύς 'Ερρίκος, ο προκάτοχός μου, δεν πρόσθεσε να σας κάνει να πληρώσετε ακριβά την έλευινή κατάστασι που δημιουργήσατε στο βασίλειο με τό πρόσχημα της θρησκείας.

«Σας παρακαλώ να λάβετε όπ' όψιν σας ότι ή κατάσταση αυτή δεν μπορεί να παρασθ ήτ' άπειρον, κι' αυτό προς όδηγίαν σας κύριε έξάδελφε γιατί, σε λίγο θά ειρηνεύσω με κάθε θυσία την ώραία χώρα της Γαλλίας, στην οποία περιφέρετε τώρα τόν πυρό του έμρημού και της έρημωσης.

«Πάντως προσερχομαι στόν 'Υψιστο, κύριε έξάδελφε, να σε διατηρή όγιή κάτω από την άγία του σκέπη.

ΕΡΡΙΚΟΣ Δ' ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ»

— 'Η άλλη έπιστολή άπευθυνόταν προς την έμψυχώτρια της στάσεως, τη δούκισσα Μονπασιέ και ήταν συνταγμένη ως εξής:

«Κύρια και έξάδελφε,

«Μού διηγήθηκαν πολλές φορές μιά έξυπνη ιστορία σχετική με ένα άραίο φαλλίδι, τό οποίο είχατε διαρκώς στη ζώνη σας, γιά να κόψετε μ' αυτό τά μαλλιά του βασιλέως 'Ερρίκου των Βαλουά, τόν οποίο σκοπεύατε να κλείσετε κατόπιν σε μοναστήρι.

«Δυστυχώς ή ιστορία αυτή δεν άν έχη τέλος, γιατί ο βασιλεύς 'Ερρίκος, ο οποίος δολοφονήθηκε σήμερα, θά ταφή με τά μαλλιά του κι' έχω ο νέος βασιλεύς της Γαλλίας. Έχω κοντά μαλλιά και δεν νοιάζομαι πολύ γι' αυτά. Πάντως, παρ' όλα τά κοντά μαλλιά μου, έχω την πεποίθησι ότι μπορώ να φορέσω στό κεφάλι μου τό στέμμα της Γαλλίας.

«Τό φαλλίδι σας λοιπόν δεν χρειάζεται πιά, έκτός άν ο έξάδελφός Μαγιέν κυριεύει από την φαντασιοληξία να κηρυχθή κάπου βασιλεύς. 'Αν γιόν αυτό μπορείτε να τό κόψετε τά μαλλιά, γυμνάζοντας συχνά τό χέρι σας ως ότου να μεγαλώσουν και τά δικά μου.

«Έπειδή όμως πιστεύω ότι ο χοντρός έξάδελφός μου δεν έχει τέτοια ήβια, σας γράφω την έπιστολή αυτή γιά να σας παρακαλέσω να μου χαρίσετε τό φαλλίδι σας και να με περιμένετε στό άνάκτορα του Λού: θρού σε λίγες μέρες, έπειδή σκοπεύω ναρθώ να έπισκεφθώ σας και τούς άγαθούς Παρισινούς, οι οποίοι δολοφονούν τούς βασιλείς, συνδυόμενοι από σαράντα χιλιάδες στρατό. Κατόπιν με τόν στρατόν αυτό, θά διαδράμω τό βασίλειό μου γιά να τό καθαρίσω από τούς ανθρώ-

πους των Γκιζ, τούς οποίους σεΐς κι' οι άδελφοί σας έφέρατε. »'Ασπάζομαι τό χέρι σας. ΕΡΡΙΚΟΣ Δ'»

— 'Ο βασιλεύς έσφράγισε τις έπιστολές και τις έδωσε στόν Μπαθολέ.

— 'Ιππευσε, του είπε, και πήγαινέ τις και τις δυο στό Παρίσι.

— 'Η Μεγαλειότης σας θά μου έπιτρέψει να κάνω μιά μικρή παρέκβασι;

— Ποιά;

— Να περάσω από τό ισπανικό στρατόπεδο, που θρίσκειται κατασκηνωμένο στό λειβάδια του Σαιν - Ζερβαίλ.

— Για ποιόν σκοπό, ώραίε μου;

— Έμαθα πρό μίας ώρας ότι ο ισπανικός στρατός διοικείται από κάποιο Ναπολιτάνο στρατηγό που ονομάζεται Γαετάνο.

— 'Α! 'Α! Έκανε ο βασιλεύς.

— Κι' έχω την ύποψία, Μεγαλειότατε, ότι ο στρατηγός Γαετάνο είναι ο πρεσβευτής της 'Ισπανίας που είχαμε στο Κουαρράς.

— 'Ο θεός σου; ρώτησε ο βασιλεύς.

— Ναί, ένας απ' αυτούς που όνειρεύονται να κηρύξουν αυτόνομο τό δουκάτο της Βρετάνης.

— Περίφημα! είπε ο βασιλεύς.

— 'Επίσης, εξακολούθησε ο Μπαθολέ, κοντά στόν 'Ισπανό στρατηγό Γαετάνο υπάρχει ένας αξιωματικός που λέγεται δόν Πα-έθ...

— 'Α! ο τέως βασιλεύς των Μαυριτανών;

— 'Ακριβώς...

— Αυτός, εξακολούθησε ο 'Ερρίκος Δ' χαμογελώντας, πού, έπειδή δεν μπόρεσε να γίνη βασιλεύς, θέλησε τούλάχιστον να γίνη δούξ.

— Θεέ μου! Μάλιστα! απάντησε ο Μπαθολέ. 'Υποπτεύομαι μάλιστα, ότι ο ύπασιπτής της δουκίσσης Μονπασιέ, ονομάζεται Γκοντράν ντ'ε Πεννολ.

— Δηλαδή, είπε ο βασιλεύς, πηγαίνοντας απόψε στό Παρίσι, θά συναντήσης στο ισπανικό στρατόπεδο και τούς τρεις θείους σου.

— Αυτό έλπίζω, Μεγαλειότατε...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

— 'Α! 'Α!... Και τί τους θέλεις;

— Μεγαλειότατε, απάντησε σοφά ο Μπαθολέ, σας όρκίζομαι στόν λόγο της τιμής μου και στο οικόσημο των προγόνων μου, ότι άν έπίστευα πώς έχω άσφαλισμένη δικαίωμα στο στέμμα της Βρετάνης θά τό διεκδικούσα με τό σπαθί μου, και έναν...

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΑΓΓΛΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

Η ΑΓΩΝΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ

Η συμπάθεια του «Κόκκινου Σουλτάνου» προς τον Άγγλο διπλωμάτη Πέρσυ Γκράχαμ. Η απόκρυφη ζωή του Άβδουλ Χαμίτ. Ένα χημικό εργαστήριο στο Γιλδίτζ. Η άφτιασιστος οδολογία. Το φάντασμα του Γιλδίτζ. Γά δηλητήρια του «Κόκκινου Σουλτάνου», κλπ. κλπ.

ΕΧΟΥΝ γραφή ένα πλήθος αληθινές και φανταστικές ιστορίες για τον «Κόκκινο Σουλτάνο», τον αιμομόρο και μυστηριώδη Άβδουλ Χαμίτ. Σ' αυτές τις ιστορίες της παράξενης ζωής του επιθυμώ σήμερα να προσθέσω και τις δικές μου αναμνήσεις, γιατί ως Άγγλος διπλωμάτης, γνώρισα τον «Κόκκινο Σουλτάνο» όσο κανείς άλλος συνάδελφός μου, κατά τα έτη 1905 και 1906, όταν ήμουν στην πρεσβεία της Κωνσταντινουπόλεως.

Δέν ξέρω για ποιόν λόγο ο Άβδουλ Χαμίτ, από τις πρώτες κιόλας ημέρες μου έδειξε μία μεγάλη συμπάθεια και μία μεγάλη φιλία. Του άρεσε η συντροφιά μου τόσο πολύ, ώστε κάθε φορά που έφευγα από το Γιλδίτζ, ήμουν πάντα φορτωμένος από τα βασιλικά δώρα του. Ποιος ξέρει γιατί μ' αγαπούσε. Θά ένοιωθε ασφαλώς ότι ήμουν ο μόνος άνθρωπος που του έδειχνε φιλία χωρίς καμμία ιδιοτέλεια και που δέν επιθυμούσα τον θάνατό του...

Ο Άβδουλ Χαμίτ ήταν μετρίου αναστήματος, πολύ λιγνός, με γρυπή μύτη, με δυο σθυσμένα μάτια, που πετούσαν ωστόσο τρομερές αστραπές, όταν θυμώνα και με κίτρινο, σαν κρένιο, πρόσωπο. Φορούσε «φράγκικα» κι όλα τα κοστούμια του ήταν φαρδιά και κακοραμμένα. Μά δέν έδινε καμμία προσοχή στην κομψότητά του. Του άρεσε μόνο να φοράει μυτερά και μαλακά λουστρίνια παπούτσια και πάντα καινούργια μεταξωτά πουκάμισα. Τα πουκάμισα του Άβδουλ Χαμίτ ήσαν παροιμιώδη. Τα φορούσε μόνο μία φορά! Έτσι, είχε στο Γιλδίτζ χιλιάδες δολοφονημένα. Αυτά τα πουκάμισα τα έφερνε από την Αίγυπτο, σφραγισμένα μέσα σε μεγάλα μεταλλικά κουτιά. Δέν τα ξαναφορούσε δέ από φόβο μήπως κατά την πλύση τα πότιζαν με κανένα δηλητήριο!...

Ο «Κόκκινος Σουλτάνος» ως γνωστόν ζούσε διαρκώς με τον φόβο του θανάτου. Πίστευε ότι όλοι ήθελαν να τον δηλητηριάσουν, να τον δολοφονήσουν, να τον πνίξουν. Μία μέρα με ώδηγησε στο θάθος ενός μυστηριώδους κιοσκίου του Γιλδίτζ. Έκει πέρα είχε εγκαταστήσει ένα ολόκληρο χημικό εργαστήριο, γιατί είχε αρκετές γνώσεις χημείας. Σ' αυτό λοιπόν το χημικό εργαστήριο ανέλυε όχι μόνο τα φαγητά της κουζίνας του που υποπτευόταν ότι ήσαν δηλητηριασμένα, αλλά ακόμη και το νερό που έπινε! Επίσης, εκεί μέσα ετοιμάζε και μερικά δηλητήρια που τα χρησιμοποιούσε μ' ένα μυστηριώδη τρόπο για να ξεπαστρεύει τους έγχροους του. Μία μέρα τον είδα να ποτίζει με ένα κερανοβόλο δηλητήριο τρία μεγάλα μίλια. Τα μίλια αυτά κατόπιν τα έστειλε σε μία οδολογία του χαρεμιού του. Γιατί άρα γε; Έμαθα αργότερα ότι η γυναίκα εκείνη είχε κάνει το σφάλμα να φιλήσει στο στόμα τον Αιθνήτη της μη θάμμενα χελίη.

Ο Άβδουλ Χαμίτ δέν επέτρεπε σε καμμία γυναίκα του χαρεμιού του ούτε να βάφεται, ούτε να βάζει πούδρα. Κι

όταν μία ημέρα τον ρώτησα γι' αυτό, μου απάντησε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο:

— Ο άνδρας δέν πρέπει να έχει καμμία εμπιστοσύνη στη γυναίκα! Η ποδιές και τα φτιασιδιά μπορούν να κρυφούν το πιο τρομερό δηλητήριο!...

Ο Άβδουλ Χαμίτ δέν ήταν μόνο καλός χημικός, αλλά ήξερε να φτιάχνει και πολύπλοκες κλειδαριές για τις πόρτες των ιδιαιτέρων δωματίων του. Κανείς άλλος δέν μπορούσε ν' ανοίξει αυτές τις κλειδαριές. Έπι πλέον, κανείς δέν ήξερε σε ποιο δωμάτιο απ' όλα θά περνούσε την νύχτα του. Ο «Κόκκινος Σουλτάνος» κυκλοφορούσε σαν φάντασμα μέσα στο Γιλδίτζ. Από μυστικές πόρτες παρουσιάζονταν ξαφνικά στα πιο άπιαστα μέρη κι από κρυφούς φαγιότες παρακολουθούσε άγρυπνα τί γινόταν σ' όλο το Γιλδίτζ. Διαρκώς ήταν μόνος, λιαυηλός, καχύποπτος.

Μία φορά, καθώς περιούσαμε μαζί ένα διάδρομο, ένας παπαγάλος φώναζε έξαφνα:

— Τζιαφέρ αγά!...

Ο ύπασιπτης του Σουλτάνου, ο Τζιαφέρ αγά, έτρεξε άμέσως από μία διπλανή αίθουσα και παρουσιάστηκε έντρομος μπροστά στον Αιθνήτη του.

Ο Άβδουλ Χαμίτ πρσινισε από τη λύσσα του.

— Δέν ξεχωρίζεις λοιπόν τη φωνή μου; του φώναζε με μίσος.

Κι' άρπάζοντας με τ' σκελετωδή δάκτυλά του όλα τα παράσημα που είχε στο στήθος του ο Τζιαφέρ αγά, τα έβλωσε και του πέταξε στα μουτρα.

Έπειτα, με την ίδια λύσσα, άρπαξε τον παπαγάλο και του έστριψε τον λαιμό. — Έτσι, έπρεπε, δέν θά ξαναγίνη ένα τέτοιο λάθος!...

Από την άλλη ημέρα ο Τζιαφέρ Αγάς έγινε άφαντος από το Γιλδίτζ.

Ο «Κόκκινος Σουλτάνος» είχε παράξενες ιδιοτροπίες. Δέν μύριζε ποτέ ένα λουλούδι ή ένα άρωμα και δέν δοκίμαζε τίποτε αν πρώτα δέν το έβαζε στο στόμα της μιά από τις 300 γυναίκες του χαρεμιού του. Επίσης υπέβαλλε τον οργανισμό του σε αλλόκοτες δίαιτες και συνήθειες, σαν να ήσαν οργανισμός σ' όλα τα γνωστά δηλητήρια, παίρνοντας καθημερινά μικρές δόσεις. Έτσι, το δηλητήριο των φιδιών και ιδιαίτέρως ο φαρμάκι της έχιδνας δέν είχε καμμία επίδραση στον οργανισμό του.

Σας αναφέρω ακόμη, ότι συνήθιζε να φοράει λεπτά και διαφανή γάντια από ένα δέρμα που τίποτε δέν μπορούσε να τ' οσχίση. Κι' αυτό, γιατί φοβόταν μήπως τριμύνη ή μήπως κόψη τα δάκτυλά του. Κάθε καρφίτσα, κάθε καλαίρι ήταν γι' αυτόν δηλητηριασμένα. Η οδολογία του δέν μεταχειριζόντουσαν ποτέ ούτε καρφίτσες, ούτε πόρτες. Επίσης στο τραπέζι του δέν ύπρχαν μετάλλινα μαχαίρια. Ο Άβδουλ Χαμίτ χρησιμοποιούσε κάτι παράξενους κοπτήρες από λεπτό κόκκαλο, που ήσαν πολύ πλατείς στην

Τα κεφάλια των συνομοτών της Προύσας.

Στην Ιαπωνία ή γυναίκες για να καταστήσουν τα πρόσωπά τους πιο όμορφα τα πλένουν χρησιμοποιώντας δερμάτια φειδιών ως σφουγγάρια!

ΧΙΛΙΑ - ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΚΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στο Οαξάκα Σιτι, του Μεξικού, ή ύγειονομικές αρχές συνέλαβαν έναν ηλικιωμένο ρυπαρώτατον άνθρωπο, ο οποίος αρνιόταν να πλυθεί επί αρκετά χρόνια, και τον υποχρέωσαν να πάρη ένα μπάνιο.

— Ο δυστυχής όμως αυτός πέθανε από συγκοπή της καρδιάς την ώρα πουπαιρναν το υποχρεωτικό λουτρό.

Πρό είκοσι χρόνων κάποιος Άμερικανός έφευρε ένα σημαντικό και χρήσιμο συνδυασμό στην λειτουργία του μοτορικού αυτοκινήτου.

— Όταν δηλαδή το αυτοκίνητο τρέχει με ταχύτητα 25 χιλιομέτρων, αυτόμάτως ανάβει ένα πράσινο φως και όταν τρέχει με ταχύτητα 40 χιλιομέτρων ανάβει ένα κόκκινο φως και όταν τρέχει με 60 χιλιόμετρα, ανακρούεται αυτόμάτως ένα μουσικό κομμάτι.

— Η εφευρέσις αυτή εκτίθεται τώρα σε μία έκθεση αυτοκινήτων στη Βοστώνη.

Το ακριβέστερο δημόσιο ρολόι του κόσμου είναι το έπινομαζόμενο «Μπιγκ Μπέν» και ευρισκόμενον στο κωδωνοστάσιο του Άγιου Παύλου, στο Λονδίνο.

— Το ρολόι αυτό καθ' όλο τον περασμένο χρόνο μόνον 19 φορές πήγε πίσω ή μπροστά κατά ένα δευτερόλεπτο.

Μία Άμερικανίς έχει ένα αυτί που σφυρίζει κάθε φορά που φτερνίζεται!

— Το φτερινισμά της γίνεται κάθε τρία λεπτά και έχει υπολογισθή ότι ως τώρα έχει φτερινισθή 200.000 φορές!

Άκρη. Μ' αυτούς καθαρίζει μόνο τα φρούτα του.

Η καχυποψία του, τέλος, ήταν αφάνταστη. Δέν είχε εμπιστοσύνη, ούτε στον δήμιό του. Μία μέρα έμαθε ότι δυο άνωτεροι υπάλληλοι της Προύσας, ο Μιντάτ μπέης και ο Μαχμούτ Ντελλαλεντίν συνωμοτούσαν εναντίον του. Διέταξε λοιπόν τον δήμιό του να πάη να τους άποκεφαλίση. Μά καχύποπτος, όπως ήταν, είδοποίησε τον διακητή της Προύσας να θαλασμάσση τα κομμένα κεφάλια και να του στείλη στο Γιλδίτζ!... Έτσι, μόνο, όταν τα είδε, πίστεψε ότι οι έχθροί του δέν ζούσαν πεία.

Ο Άβδουλ Χαμίτ είχε μία σατανική μέθοδο για να άνακαλύπτη τους έχθρούς του. Από καιρούμελς καιρόν έστελνε στους μεγάλους αξιωματούχους του ένα πράγμα: ένα βασιλικό δώρο: μία όμορφη οδολογία του χαρεμιού του. Η γυναίκα αυτή είχε ως άποστόλη να άπατήσση διάφορα μυστικά από το πρόσωπο που ύποψιαζόταν ο «Κόκκινος Σουλτάνος» και, σχεδόν πάντα κατάφερε μιά χαρά τη δουλειά της. Όταν λοιπόν μάθαινε ότι θάβλε ξανά γύριζε στο χαρέμι, ένω ο ένοχος καταδικαζόταν άδυσωπήτα σε θάνατο. Αυτές τις οδολογίες οι αυλικοί τις έλεγαν τα «πεσκέσια του Σείταν»! Κατά θάθος, ο Άβδουλ Χαμίτ ήταν ο πιο τραγικός άνθρωπος που γνώρισα στη ζωή μου. Φοβόταν ακόμη και τον άέρα που άνέπνεε! Γι' αυτό, έμεις οι Ευρωπαίοι, δέν μπορούμε να τον κρίνουμε σύμφωνα με τον δυτικό πολιτισμό μας. Πρέπει να έχουμε πάντα ύπ' όψη μας το περιβάλλον του και την εποχή του...

Σήμερα, εύτυχως το Γιλδίτζ είναι μουσείο και ο Άτατούρκ έχει μεταμορφώσει την Τουρκία σ' ένα συγχρονισμένο κράτος. Ο Άβδουλ Χαμίτ δέν είναι πεία τίποτε άλλο παρά ένας παράξενος θρύλος, σαν τα παλιά παραμύθια της Άνατολής. Κι' όμως δέν έχουν περάσει παρά μόνο είκοσι χρόνια από την ημέρα του θανάτου του!

ΠΕΡΣΥ ΓΚΡΑΧΑΜ

Σ' ένα πολυσύχναστο δρόμο της πόλεως Λίτχαμπτον της Άγγλίας ύπάρχει ένας περιμανδρωμένος κήπος!

— Ο κήπος αυτός που είναι ιδιοκτησία κάποιου Ρόλφ Κόνραδ ύπάρχει εκεί πριν χαραχθή και κατασκευασθή ο δρόμος. Και τώρα έμποδίζει την κυκλοφορία χωρίς να μπορεί ή Δημαρχία να κάμη τίποτε.

Στην πόλι Κάρχ των Ινδιών, κάποιος έμηνυσε τον γείτονά του για τον λόγο ότι του δάγκωσε... τον σκύλο του, και του προκάλεσε σοβαρά τραύματα.

— Κατά τη δίκη ο έναγόμενος έδήλωσε ότι πρώτος ο σκύλος του μνηυτού του έπέτεθη. Έτσι άναγκάσθηκε ν' άρπάξη το ζώο από τον λαιμό και να του δώση μερικές δαγκωνιές.

— Το δικαστήριο επέβαλε στον κατηγορούμενο δέκα ρουπιών πρόστιμο.

Όταν μία νέα στο Μαυροβούνιο άφήνη να φαίνονται τα δάκτυλα των ποδιών της έξω από τα παπούτσια της αυτό είναι σημάδι, ότι προθύμως θά δεχθή μιά πρόταση γάμου.

Στις Ινδίες ύπάρχουν ποικιλίες φορούτων που οι Εύρωπαίοι δέν τα έχουν δη ούτε στο όνειρό τους.

— Μεταξύ των άλλων ύπάρχουν και 35 είδη μίλων τελείως διαφορετικά στο μέγεθος, το σχήμα και την γεύση από τα γνωστά μας μίλια.

Στο Γκόθεν Γκάρντιν του Λονδίνου, προσελήθηκε τελειώς στον μελοδραματικό θίασο ο σοδατζής Τζων Χάρρισον, ο οποίος έχει άραισάτη φωνή και έβρει να τραγουδήση 300 τραγούδια σε πέντε γλώσσες το καθένα.

— Τα περισσότερα από τα τραγούδια του ρεπερτορίου του ο Χάρρισον τα έμαθε από τα ραδιόφωνα και τα γραμμόφωνα.

Ο μίστερ Νικόλας Χάστινγκς είκοσαετής υιός του σερ Πάτρικ Χάστινγκς, γενικού εισαγγελέως της Γλασκώθης, πωλεί έφημερίδες και καραμέλες στο Λονδίνο.

— Προηγουμένως ήταν δόκιμος στο ναυτικό. Έσοπούδασε επίσης νομικά, αλλά και τα δυο αυτά έπαγγέλματα δέν του άρεσαν και διέκοψε τις σπουδές του για να γίνη έφημεριδοπώλης. Και εις άνωτέρα!

Μεταξύ των χιλιάδων γυναικών που παρήλασαν από την είδική έπιτροπή της Τηλεορατικής Έταιρίας του Λονδίνου, προεκήθη διά την περίλεπτη θέσι της Τηλεορατικής «Σπήκερ» ή μίς Ντολорές Ραϊύ, της οποίας ή επιδερμίδα και τα χαρακτηριστικά είναι ίδεώδη για τον σκοπό αυτόν χωρίς να χρειάζονται το παραμικρό μακιγιάρισμα.

Η διάσημος και νεοτάτη σκιέρ και κινηματογραφικός άστρο Σόνια Χένι για τρία φίλμ που θά γυρίση έφέτος θά λάβη ως άποζημίωση 75.000 λίρες.

— Τα πόδια της μικρής Χένι είναι άσφαλισμένα για 1.000 λίρες την έβδομάδα. Η συνολική δέ άσφάλειά της φθάνει τις 600.000 λίρες.

Η μόνη χορεύτρια στον κόσμο που μπορεί και σηκώνη το πόδι της ύψηλότερα από κάθε άλλη γυναίκα ονομάζεται Βερονίκα Γκόντ.

— Τα εύλύγια πόδια της Βερονίκας είναι άσφαλισμένα αντί 10.000 λιρών για τον λόγο, ότι μπορεί και περιτρέφεται το καθένα γύρω από το κεφάλι της και σε όρθια στάσι 3.000 φορές σε διάστημα 80 λεπτών της άρας!...

Ο ήλιος έγερνε στη δύση, δ-
ταν η Τζούλια έκανε ν'
ανόιξη τα παραθυρόφυλλα.
Μα και την ίδια στιγμή, στα-
θηκε ακίνητη καθώς έρριξε
μια ματιά στον δρόμο απ-
την πλατεία χαραμάδα τας.
Απέναντι, στη μικρή γέφυρα
του σιδηροδρόμου, στεκόται
ένανς ώμορφος νέος. Η Τζού-
λια τον έβλεπε για πρώτη φο-
ρά. Ήταν λεπτός, μελαχροι-
νός, μ' ένα κομψό κοστούμι
και χωρίς καπέλλο. Γύρω γύρω
κό πρόσωπό του είχε την αρ-
μονική κατατομή ενός αρ-
χάου αγάλματος.

Έξαφνα, η Τζούλια είδε το
πρόσωπό του να φωτίζεται α-
πό ένα γλυκό χαμόγελο. Ο
αγνωστος νέος άμέσως κατό-
πιν προχώρησε για να συναν-
τήση μια νέα και θελκτική γυ-
ναίκα που έρχόταν από την
άλλη μεριά της γέφυρας.

«Μπα! Τι άποκάλυψι!...» έ-
κανε η Τζούλια. Μα μου φαί-
νεται πως ξέρω αυτό το μαύ-
ρο καπέλλάκι κι' αυτό το μο-
δάτο φόρεμα. Θεέ μου! Δεν
γελιέμαι!... Είναι η δεσποινίς
Φουζέρ, η καθηγήτρια της
ιχνογραφίας! Ποιος θα μπο-
ρούσε λοιπόν να το φαντα-
σθή; Αν τὸ πῶ στὰ κορίτσια,
αὐριο στὸ σχολείο, θὰ χαλά-
σῃ ὁ κόσμος!...»

Σ' αυτό το μεταξύ ο μελα-
χροινός νέος και η δεσποινίς
Φουζέρ, είχαν προχωρήσει και χωνόντουσαν τώρα στο θά-
θος του εξοχικού δρόμου, σαν δυο έρωτευμένοι.

Η Τζούλια άνοιξε το παράθυρο κι' άκούμπησε στο πε-
ζούλι. Έκείνη η ρωμαντική ακινή είχε άναστατώσει την
καρδιά της. «Α! Πόσο θα ήθελε να ήταν εκείνη στην θέσι
της δεσποινίδος Φουζέρ!...»

Την άλλη ημέρα ώστόσο δεν είπε τίποτε στο σχολείο.
Όλη τη νύχτα άνειρευόταν το γλυκό πρόσωπο του μελα-
χροινού νέου. Ήθελε να κρατήσει αυτό το μυστικό για τον
εαυτό της. Άλλως τε, δεν την ένοιωσε πειά για τη δεσποι-
νίδα Φουζέρ.

Το θράδυ, άρχισε πάλι να κρυφοκυτάζει από το πα-
ράθυρο. Ο άγνωστος περίμενε πάλι στο ίδιο μέρος την δε-
σποινίδα Φουζέρ. Ήταν γοητευτικός! Η Τζούλια δεν χόρ-
ταινε να τον κυτάζει. Όταν όμως είδε πάλι το μαύρο κα-
πέλλάκι της καθηγήτριάς της, το πρόσωπό της πήρε μια
ειρωνική έκφραση, από μια κρυφή ζήλεια.

«Ορίστε! Έκανε. Έρχεται η Ίουλιέττα στο ρωμαντικό
ραντεβού της!...»

Και τραθήχτηκε νευριασμένη από το παράθυρο. Άργά,
το θράδυ, όταν έμεινε μόνη στο δωμάτιό της, κατάλαβε
πως πονούσε η καρδιά της. Μα γιατί; Για ποιο λόγο; Για-
τί ήταν τόσο λυπημένη; Τόσο μελαγχολική;

Τα ρωμαντικά ραντεβού της δεσποινίδος Φουζέρ κράτη-
σαν ακόμη λίγες ημέρες, εκεί, απέναντι στο παράθυρο της
Τζούλιας. Κι' έπειτα, ένα θράδυ, οι δυο έρωτευμένοι δεν
συναντήθηκαν στην γέφυρα. Θα συναντιώντουσαν φαίνεται
άλλοι... Η Τζούλια ένοιωσε μια πικρή απογοήτευση και
δάκρυσε δίχως να το θέλη. Είχε σβύσει λοιπόν για πάντα
εκείνο το κρυφό όνειρό της; Δεν θα ξανάβλεπε πειά τον
ώμορφο νέο; Τὸν αγαπούσε τόσο πολύ! Ήταν τόσο τρελλά
έρωτευμένη μαζί του!...

Ύστερ' από λίγες ημέρες η δεσποινίς Φουζέρ είπε στις
μαθήτριάς της να ζωγραφίσουν μια σπουδή καλλιόπης. Μπο-
ρούσαν να πάρουν για μοντέλλο ένα οποιοδήποτε πρόσω-
πο. Ήθελε μια σπουδή εκ του φυσικού.

Η Τζούλια, το θράδυ, στη σιωπή του δωματίου της έ-
ζωγράφισε το πρόσωπο του μελαχροινού νέου. Τὸ είχε δι-
αρκώς μπροστά οτὰ μάτια της. Δεν μπορούσε πειά να τὸ
ξεχάσῃ! Μά, έπειτα, συλλογίσθηκε, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΤΖΙ ΚΙΑΡΕΛΛΙ

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

— Δεν είναι... δεν είναι ακόμη άρραβωνιαστικός μου...
έκανε η Τζούλια, τρομοκρατημένη τώρα από τα φέματα,
που είχε πη.

Η δεσποινίς Φουζέρ, από χλωμή που ήταν έγινε πελ-
δινή. Σ' όλο το πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένη μια θα-
νάσιμη άγωνία.

— Δεν είναι ακόμα; ψιθύρισε. Μα θα γίνει γρήγορα...
Τις καλλίτερες εὐχές μου, Τζούλια... Μα νά, για κύττα έ-
δω... Τὸ μέτωπο θέλει λίγο διόρθωμα... Ύποθετω ὅτι εἶναι
πιὸ πλατύ...

Μά δεν μπόρεσε να εξακολουθήσει αυτήν την κομωδία.
Τὰ μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα. Κάθισε στην άκρη
του θρανίου, για να μην πέσει και φώναξε στις μαθήτριάς
της με ραγισμένη φωνή:

— Δεσποινίδες, αφήστε τὰ σχέδιά σας στὴν ἔδρα... θὰ
τὰ κυττάξω στὸ σπίτι μου...

Η Τζούλια δεν ήξερε τώρα τί να κάνει.

— Δεσποινίς Φουζέρ, ψιθύρισε, θὰ πάρω μαζί μου τὸ
σχέδιο για νὰ τὸ διορθώσω...

— Δεν πειράζει, Τζούλια... ἀπάντησε ἐκείνη. Ἀφῆσε τὸ
ἔτσι...

Καὶ τῆς πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τὸ σχέδιο.
Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἦταν πιὸ χλωμή. Τὸ πρόσωπό της εἶχε
μια τραγική ἔκφραση πόνου. Καὶ κάθε τόσο κύτταζε τὴν
Τζούλια μὲ ἕνα παράξενο βλέμμα, γεμάτο ἀγωνία.

Η Τζούλια πάλι, πὸν εξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἔρωτευ-
μένη μὲ τὸν μελαχροινὸ νέο, πῆγαινε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν
στενοχωρία της. Καταλάβαινε πὸς ἔπρεπε νὰ πῇ τὴν ἀ-
λήθεια, μὰ μαζί μ' αὐτὴν θὰ φανέρωνε καὶ τὸν κρυφὸ ἔ-
ρωτά της. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε.

Η άγωνία αὐτὴ κράτησε μιά ὀλόκληρη ἑβδομάδα. Κι'
ἔξαφνα, ἕνα ἀπόγευμα στὸ τέλος τοῦ μαθήματος, ἡ δε-
σποινίς Φουζέρ εἶπε στὴν Τζούλια:

— Τζούλια, ἔρχεσαι μιά στιγμή μαζί μου; Θέλει νὰ σε
γνωρίσῃ κάποιο πρόσωπο...

Η Τζούλια ἀνατρίχισε. Ἀκολουθῶν τὴν δεσποινίδα
Φουζέρ στὸ γραφεῖο τοῦ σχολείου κι' ὅταν ἔφθαισε μπρο-
στὰ στὸ μελαχροινὸ νέο.

— Μάριε, τοῦ εἶπε ἡ δεσποινίδα Φουζέρ, σὰς παρουσιάζω
(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

δείξῃ ἐκείνη τὴ σπουδὴ της
στὴν δεσποινίδα Φουζέρ. Κι'
ἡ Τζούλια ἄρχισε νὰ ζωγρα-
φίξῃ τὸν γέρο θεὸ της, πὸν
κάπνιζε τὴν πῆτσα τοῦ στὴν
τραπέζαρία. Σὲ λίγο ὅμως
παράτησε τὴ μέση ἐκείνη τὴ
σπουδὴ. Γιατί νὰ μὴν ἔδειχνε
τὸ πρόσωπο τοῦ νέου στὴν δε-
σποινίδα Φουζέρ; Αὐτὸ ἀσφα-
λῶς θὰ τὴν εὐχαριστοῦσε.

Μὰ μετανόησε πικρά για
τὴν τρέλλα της αὐτὴ, τὴν ἄλ-
λῃ ἡμέρα, ὅταν εἶδε τὴν δε-
σποινίδα Φουζέρ νὰ χλωμαίνει
μπροστὰ στὸ παράξενο σχέδιό
της.

— Εἶναι πολὺ καλὸ, Τζού-
λια... τῆς εἶπε μὲ μισόσδυση
φωνή. Εἶναι μιά σπουδὴ ἐκ
τοῦ φυσικοῦ!...

— Μάλιστα... τῆς ἀπάντησε
ἡ Τζούλια, ἀσπασμένη.

— Εἶναι κανεῖς συγγενής
Κανεῖς ἐξάδελφος;

Η φωνὴ τῆς δεσποινίδος
Φουζέρ ἦταν ὡς ἕνας πνιγ-
μένος λυγμός. Ἐθῆγαινε μὲ
κόπο ἀπὸ τὰ χεῖλιά της.

— Ἐξάδελφος; ἔκανε μὲ κα-
κία ἡ Τζούλια. Ὅχι, εἶναι ἕ-
νας γνωστός μου...

Η δεσποινίς Φουζέρ ἔξοπα-
σε σ' ἕνα παράφωνο γέλιο
ποῦ ἔμοιαζε ὡς κλάμα.

— Μὰ τότε λοιπὸν θὰ εἶναι
ὁ ἀρραβωνιαστικός σου, για
νὰ τὸν ζωγραφίσῃς μὲ τόσο
αἰσθημα... τῆς εἶπε.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Η Λουκία κύτταξε μὲ γλυκύτητα τὸν Ρουθενά καὶ πρό-
σθεσε:

— Ὡ! ὁ πατέρας μου μὲ εἶδε καὶ μ' εὐλόγησε... Πέ-
τρε, δὲν ἤθελε νὰ πεθάνῃ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή σου καὶ
πολλὲς φορές σὲ φώναζε. Θὰ σοῦ ἐπαναλάβω τὰ τελευ-
ταῖα τοῦ λόγια, θὰ σοῦ πῶ τίς τελευταῖες του θελήσεις...
Ξεφύγη χωρίς νὰ ὑποφέρει, ἐκεῖ, κοντὰ στὸ παράθυρο,
καθισμένος στὴν πολυθρόνα του, αἰάμεσα στὴ Λευκὴ καὶ
σὲ μένα, ἔχοντας τὰ μάτια του ὡφωμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ
καὶ κυττάζοντάς τὸν ἥλιο... Ἡ ψυχὴ του ἔρρισκεται τώρα
κοντὰ στὸν Θεὸ καὶ προσευχόμαστε γι' αὐτήν.

— Τώρα, Πέτρε, ἐξακολουθῶ με φωνὴν τρεμάμενη, πές-
μου ποῦ εἶναι ὁ γιός μου;

— Ο Ρουθενά χαμήλωσε μὲ θλίψη τὸ κεφάλι του καὶ ἔ-
μεινε σιωπηλός.

— Η Λουκία τὸν κύτταξε μὲ ἀγωνία καὶ ξαναεἶπε:

— Πέτρε, δὲν μοῦ ἀπατάς... Θεέ μου, τί ἔχεις;

— Λουκία, ἀγαπημένη μου κυρία, ξαναγύρισα μόνος καὶ
ἐμὰ περιλυπός, ταλαιπώρος ὁ Ρουθενά.

— Τὸ παιδί μου! Καταύργια συμφορά! φώναξε ἡ Λου-
κία μ' ἀπόγνωσι.

— Η Λευκὴ ἐπῆρε κι' αὐτὴ μιά κραυγὴ.

— Ὅχι, ὄχι, ἡσυχάστε! εἶπε ζωηρὰ ὁ Ρουθενά. Εἶμαι
ἐξάσας πὸς δὲν συνιῇ τίποτε δυσάρεστο στὸ παιδί σας.
Μονάχα, μόνις ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, ἔφυγε καὶ πάλι μὲ
τὸν ἱερώνυμο Γκρελούς... Ποῦ πῆγαν; Δεν μπόρεσα νὰ
το μάθω... Ἀλλὰ θὰ τὸν ξαναβροῦμε, σὰς τὸ ὑπόσχομαι...

— Η Λουκία ἔβγαλε ἕνα θαυτ στεναγμὸ καὶ ἡ Λευκὴ τὴν
ἀγκάλιασε, λέγοντας:

— Ἀς ἐλπίζουμε!... Ἀς ἐλπίζουμε!

— Πρέπει νὰ ἐλπίζῃ πάντοτε κανεὶς! εἶπε πίσω τους ὁ
Ζὰν Ρενώ.

Εἶχε μὴν τὴ στιγμή πὸν ὁ Ρουθενά μιλοῦσε κ' εἶχε
προχωρήσει ἀσύρβας.

— Ἀλλοιμονο! εἶπε ἡ Λουκία μὲ φωνὴν πνιγμένη. Ἡ ὁρ-
γὴ τοῦ Θεοῦ δὲν ἐμαλάνωσε ἀκόμα!...

— Καὶ λὸν, ρώτησε ὁ Ζὰν Ρενώ τὸ Ρουθενά, δὲν τὸν ξα-
ναβροῦσε;

— Εἶχε φύγει πρὸ δυὸ ἡμερῶν.

— Μὲ τὸν Γκρελούς;

— Ναί.

— Περιέργω! εἶπε ὁ Ζὰν Ρενώ, ὁ ὁποῖος ἔγινε σκεφτι-
κός.

— Μόλις ἔφθασα στὸ Παρίσι, ξαναεἶπε ὁ Ρουθενά, ἐπῆ-
γα στὸ σπίτι τοῦ Ἐδμόνδου, τοῦ ὁποῖου εἶμαι, Ζὰν Ρενώ,
μὸν εἶχες δώσει τὴν διεύθυνσιν... Ρώτησα σχετικῶς τὴν θυ-
γατέρα τοῦ σπιτιοῦ, μιά καλὴ γυναίκα, ἡ ὁποία μοῦ ἀπο-
κρίθηκε μ' εὐγένεια:

— Πραγματικὰ, ἔδω κατοικοῦσε ὁ κ. Ἐδμόνδος καὶ ὁ
θετὸς του πατέρας, ἱερώνυμος Γκρελούς, ὁ ὁποῖος εἶχε
θεάτρω ἀντρεϊκλὸν στὰ Ἱλζόσια. Δυστυχῶς, καλὴ μου κύ-
ριε, δὲν θὰ μπόρεσε νὰ τοὺς δῇτε... Ὁ κ. Γκρελούς ἔκλει-
ρε, πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τὸ θεάτρόν του καὶ νομίζω, ὅτι
για πολὺν καιρὸ δὲν θὰ τὸ ἀνοίξῃ... Οἱ δυὸ ἐνοικιασταί
μου, ἀφοῦ ἔκαναν ἕνα ταξίδι πὸν θάσπηξε περισσότερον ἂν
μὲ μὴν ἐδομάδα, ξαναγύρισαν... Ἀλλὰ, καθὼς φαίνεται,
θὰ ταξιδεύουν σὲ ὅλη τους τὴ ζωὴ, γιατί ἔφυγαν προχθές
για τρεῖς μῆνες, ἰσως καὶ για πῖο πολὺ, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ

Γκρελούς.

— Καὶ δὲν ξέρετε ποῦ πῆγαν; τὴ ρώτησα.

— Ὅχι, γιατί δὲν συνηθίζουν νὰ λένε στοὺς ἄλλους τίς
ὕποθέσεις τους... Ὁ Γκρελούς εἶναι καλός, ἀλλὰ μυστι-
κὸς τοῦ διαβόλου. Ὁ κ. Ἐδμόνδος πάλι εἶναι χειρότερος
ἀπ' αὐτόν. Πρέπει νὰ εἶναι κανένας μάγος για νὰ ξέρῃ τί
σκεφτεται!... Εἶναι πολὺ γλυκός, πολὺ εὐγενικός, ἀλλὰ λί-
γο περήφανος καὶ ἀγριός.

— Ἐγὼ ὅμως, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἀγαπῶ πολὺ τὸν κ. Ἐδ-
μόνδο, γιατί πρέπει νὰ μάθετε, κύριε, ὅτι κατοικοῦν ἐδῶ
πρὸ ἑπτὰ χρόνων. Μ' αὐτὸ θέλω νὰ σὰς πῶ, ὅτι τὸν ξέρω
ἀπὸ μικρὸ, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀκόμα οὔτε ἑικοσι χρόνων...
Ήταν ἐσωτερικὸς στὸ Λύκειο Σαιντ - Μπάρμπ, ἐδῶ κον-
τὰ, καὶ συχνὰ τοῦ πῆγαινα ἐκεῖ γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα τοῦ
ἔστειλε ὁ καλὸς Γκρελούς. Ὁ κ. Ἐδμόνδος δὲν εἶναι κα-
θόλου ἀχάριστος καὶ χωρίς νὰ τὸ καυχῶμαι, μπορῶ νὰ σὰς
πῶ ὅτι μ' ἀγαπάει κι' αὐτός... Πρὶν φύγῃ μαλίστα μὲ φί-
λησε... Μάλιστα, κύριε, μὲ φίλησε, ἐμένα τὴ γρηῃ θυρω-
ρὸ... Αὐτὸς δὲν εἶναι παλῆροπαῖδο, ὡς τὸςά καὶ τὸςά...
Αὐτὸς ἔχει καρδιά... Τὴ στιγμή, ποῦ μ' ἀποχαιρετοῦσε,
μοῦ εἶπε: «Ἄν, ὅπως ἐλπίζω, γίνω γρήγορα εὐτυχής, θὰ
τὸ μάθετε ἀπὸ τίς πρώτες».

— Ἀγαπημένο παιδί! Ἀγαπημένο παιδί! ψιθύρισε ἡ
Λουκία, ζωηρὰ συγκινημένη.

— Παρὰ τὴν μεγάλη μου ἀπογοήτευσι καὶ τὴν διάψευσ-
τὼν ἐλπίδων μου, ἐξακολουθῶ ὁ Ρουθενά, ἀκούγοντάς με
μεγάλῃ εὐχαρίστησι τὴν ἀγαθὴ ἐκείνη γυναίκα, ἡ ὁποία
μοῦ εἶπε ἀκόμα:

— Καθὼς σὰς εἶπα, κύριε, δὲν μοῦ διηγήθηκαν ποτὲ
τίς ὑποθέσεις τους καὶ ποτὲ δὲν ἔκανα σ' οὐτοῦς ἀδιά-
κριτες ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ θάσῃ
τὴν ἰδέα ὅτι ὁ κ. Ἐδμόνδος ξαναβροῦσε τὸν πατέρα του
καὶ τὴν μητέρα του...

Στὸ ἀκουσμά τὼν λόγων αὐτῶν, ὁ Ζὰν Ρενώ ἀνασείω-
σε ἀπότομα τὸ κεφάλι του καὶ ἡ Λουκία δὲν μπόρεσε νὰ
συγκρατήσῃ μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως.

— Κι' ἐγὼ ξαναβροῦσα πολὺ, εἶπε ὁ Ρουθενά, Ἀκούστε
ὅμως τί μοῦ εἶπε πρὶν φύγῃ ἡ θυρωρὸς:

— Τὴν ἰδίαν μέρα πὸν γύρισαν στὸ Παρίσι, ὁ Γκρε-
λούς ὡς, κε εἶπα ἀφῆναις μόνε στο σπίτι, τὸν κ. Ἐδμόν-
δο. Μετὰ δυὸ ὥρες, ξαναγύρισε μέσα σ' ἕνα λαμπρὸ ἀμά-
ξι μὲ εἰκόσημα, τὸ ὁποῖο ἔβρισαν ὅσο ὑπάρχον ἄνθρωποι. Τὸν
συνάδελφον ἕνα πολὺ κομψὸς πρέσβις ἡλικιωμένος, κύριος
καὶ μὴν κυρία ντυμένη στα κατάμαυρα. Ὁ κύριος, ὁ ἀμα-
ξὸς καὶ ὁ ἄλλος ὑπηρετὸς του καθόταν πλάι στὸν ἀμαξά-
ειχαν στὸ καπέλλο τοῦ πρέσβιτος.

— Ὁ κύριος κ' ἡ κυρία κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ ἀ-
κουσα τὸν γέρο Γκρελὸς νὰ τοὺς ὀνομάζῃ κύριε καὶ κυ-
ρία κόμησιν. Ἀνέβηκαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ ἑωστὸν τοῦ κ. Ἐδμόν-
δου. Ἀνέβηκαν ὁ κ. Ἐδμόνδος. Τὴ συνέβη ἐκεῖ μὲν, δὲν
ξέρω... Τὸ θέλω εἶναι ὅτι κατέβηκαν ὅτερ' ἀπὸ εἰκοσι
λεπτά κι' ὅτι ἡ ἡλικιωμένη κυρία, ἡ ὁποία ἀκτινοβολοῦσε
τώρα ἀπὸ χαρὰ, ἀντρεϊόταν στὸ μπροστὸν τοῦ κ. Ἐδμόν-
δου. Ἀνέβηκαν καὶ οἱ τέσσερες στὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖο ἐκείνη-
ς ἤνιχα μὲ μεγάλη ἀσφάλεια.

— Ἐγὼ, ὅθινα στὸ κατάφωτὸ τῆς πόρτας μου, κατάπληκτη
δὲν μποροῦσα νὰ πιστώσω στὰ μάτια μου καὶ κύττασα τὸ
ἄραιο ἀμάξι ὡς ὅπου χόθηκε στὴν ἐσφραγὴ τοῦ δρόμου.

— Τέλος, κύριε, ξαναεἶδα τὸν γέρο Γκρελὸς καὶ τὸν κ.
Ἐδμόνδο προχθές, ὅταν ἦρθαν νὰ πάρουν τὰ πράγματά

τους για τὸ ταξίδι πού σ'ας εἶπα.

Ὁ Ρουθενά σ'άπασε.

Ἡ Λουκία εἶχε μείνει ἀκίνητη σάν νάχε ἀπολιθωθῇ κ' ἡ Λευκή εἶχε γίνει κατὰχλωμη.

Τότε ὁ Ζάν Ρενώ ἔλαθε τὸν λόγο καὶ εἶπε:

— Ἡ θυρωρὸς δὲν γελάστηκε. Σήμερα τὸ πρωὶ ἦρθε δὴ στὴν ἑπαυλὶ ἕνας Παρισινὸς δικηγόρος, ὀνομαζόμενος Ντεμουλὲν καὶ μοῦ εἶπε: «Ὁ Ἐδμόνδος ὁ γιὸς τῆς Λουκίας Μελλιέ, δὲν θὰ ὀνομαστῇ Μελλιέ, ἀλλὰ θὰ πάρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του». Τὰ λόγια αὐτὰ δείχνουν, ὅτι ὁ γιὸς τῆς Λουκίας Μελλιέ ξαναθῆκε τὴν οἰκογένεια τοῦ πατέρα του καὶ ὅτι αὐτὴ τὸν ἀναγνώρισε.

— Ὡ, καταλαβαίνω! φώναξε ἡ Λουκία. Στὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα εἶχες κρύψει στὸ σπίτι σου, Ζάν Ρενώ, καὶ τὰ ὁποῖα παρέδωσες στὸν γιὸ μου, ὑπῆρχαν μερικές ἐπιστολές. Ναί, θυμάμαι. Μία ἀπὸ τίς ἐπιστολές αὐτές, τὴν ὁποία εἶχε γράψῃ ἡ παραμάνα τοῦ πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ ἔδινε πληροφορίες γιὰ τὴν οἰκογένειά του, ἡ ὁποία ὡς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχε μείνει ἀγνωστὴ σ' αὐτόν, μιά ἐπιστολὴ πού ἀνέφερε ἕναν πλούσιο καὶ ἰσχυρὸ κόμητα. Ὁ γιὸς μου λοιπὸν χρησιμοποίησε αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴ.

Ἡ Λευκή ἀναστένανε καὶ ἄφησε τὸ ὠραῖο τῆς κεφαλὴ νὰ πέσῃ στὸν ὦμο τοῦ πατέρα της.

— Ἀ! πατέρα μου!... πατέρα μου! εἶπε μὲ ἀπερίγραπτο τόνο ἀπελπισίας.

— Λευκή, κόρη μου, τὴ ρώτησε τρυφερά ὁ Ζάν Ρενώ, τί ἔχεις, παιδί μου...

— Ὁ Ἐδμόνδος εἶναι κόμης... κόμης... ψιθύρισε ἡ νέα.

Ὁ Ζάν Ρενώ μάντεψε τὴν σκέψι τῆς κόρης του καὶ, ἀγαπώντας τὴν, τῆς εἶπε:

— Μίλησε ἐπὶ πολλὴ ὥρā μὲ τὸν δικηγόρο πού ἦρθε σήμερα στὸ Σεῖλόν... Εἶμαι βέβαιος, ὅτι τὸν ἔστειλε ἡ οἰκογένεια τοῦ πατέρα τοῦ Ἐδμόνδου. Ἀκού λοιπὸν τί μοῦ εἶπε ἀκόμα ὁ κύριος αὐτός: «Ὁ Ἐδμόνδος, ὁ γιὸς τῆς Λουκίας Μελλιέ καὶ ἡ Λευκή, γνωρίστηκαν κ' ἀγαπῶνται... Θὰ γίνουν εὐτυχισμένοι! Ἡ Λευκή θὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Ἐδμόνδου».

ΚΓ'

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΩΡΑΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ;

Ἡ Λευκή εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ μπαίνουν στὸν νεκρικὸ θάλαμο γιὰ νὰ μωρὸσῇ ἡ Λουκία νὰ μείνῃ ἀνεπὶχλητὴ κοντὰ στὸν πατέρα της. Ὁ Ρουθενά ἀπεναντίας ἀπεφάνισε νὰ μποῦν ὅλοι οἱ ὑπῆρτες καὶ οἱ ἐργάτες τῆς ἑπαύλεως καὶ νὰ φιλήσουν τὸ χέρι τοῦ νεκροῦ, τὸν ὁποῖο τόσο ἀγαποῦσαν.

Ἡ Λουκία, πού ἐπέμενε νὰ μὴν ἀναγνωριστῇ ἀκόμη, ἐπῆγε καὶ κρύφτηκε πρὸςωρινῶς στὸ δωμάτιο τοῦ Ρουθενά. Οὔτε ἡ Σεραφίνα, οὔτε κανένας ἄλλος δὲν τὸν προσωπικὸ εἶχε ὑποπτευθῇ τὴν παρουσία της στὸ σπίτι.

Ὅταν διηγήθηκαν στὸν Ρουθενά τὰ νυχτερινὰ γεγονότα, μιά τρομερὴ ἀστραπὴ πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του.

— Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θέλησε νὰ κλέψῃ τὸν Μελλιέ, εἶπε, ὁ ἄνθρωπος πού τὸν σκότωσε, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ἐξαδέλφου τοῦ Παρισέλ. Ἀλλὰ τώρα ἂς σκεφθοῦμε μόνο γιὰ τὴ λύπη μας καὶ γιὰ τὴν κηδεῖα τοῦ Ἰακώβου Μελλιέ... Αὐριο θὰ ἐξετάσουμε ἂν πρέπει ἢ ὄχι νὰ παραδώσουμε τὴν δικαιοσύνη τοὺς δυὸ ἀθλίους.

Πῆγε στὸ Φρεμικὸ τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ κἀνῃ τὴ δήλωσι τοῦ θανάτου καὶ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν ἐφημέριο γιὰ τὴν κηδεῖα, ἡ ὁποία ὀρίστηκε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα στίς δέκα.

Τὸ θράδυ, ὅταν ὅλοι οἱ ὑπῆρτες κ' οἱ ἐργάτες τῆς ἑπαύλεως συγκεντρώθηκαν στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ, ὁ Ρουθενά τοὺς εἶπε:

— Φίλοι μου, αὐριο θὰ ἐνταφιάσουμε τὸν Ἰακώβου Μελλιέ. Δὲν θὰ ἐργασθῇ ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ θὰ σ'ας πληρώσω τὸ ἡμερομίσθιό σας σάν νὰ ἐργαστήκατε. Ἐλπίζω νὰ σ'ας δῶ αὐριο ὅλους πίσω ἀπ' τὸ φέρετρό τοῦ Ἰακώβου Μελλιέ.

Μετὰ τὸ δείπνο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ὑπῆρτες θρискόντουσαν στούς σταύλους, ἡ Γερτρούδη θῆκε κρυφὰ ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ. Δὲν θέλησε νὰ περιμεῖνῃ νὰ κλείσουν τίς πόρτες. Σκέφτηκε, ὅτι τὴ νύχτα ἐκείνη ὁ Ρουθενά, ἡ Σεραφίνα καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ὑπῆρτες τῆς ἑπαύλεως δὲν θὰ κοιμώντουσαν καὶ ὅτι ἂν συνέβαινε αὐτό, θὰ ἦταν δύσκολο νὰ θῆγῃ ἀργότερα.

Μὲ θῆμα γρήγορο διέσχισε τὸν κῆπο, παρακολουθώντας

τὸν φράχτη, τὸν ὁποῖον διέσχισε σ' ἕνα ρῆγμα τοῦ καὶ κρύφτηκε στὸ μέρος, ὅπου ἔδινε συνήθως τὰ ραντεβού της μὲ τὸν ὠραῖο Φραγκίσκο.

Περιμενε τοῦ κάκου ὡς τίς ἔντεκα καὶ μισή. Τότε πειὰ ἔχασε τὴν ὑπομονὴ της καὶ σχεδὸν θέσαι, ὅτι ὁ γιὸς Παρισέλ δὲν θάρχόταν, θῆκε ἀπ' τὴν κρύπτη της καὶ ποχωρήσε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀγρούς γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν δρόμο πού ὡδηγοῦσε στὸ Ἀρτεμόν.

Βάδιζε ἢ μάλλον ἔτρεχε ἐπὶ δυὸ περίπου ὥρες, λαχνοβιάζε πλημμυρισμένη στὸν ἰδρώτα, ἀλλὰ ζύγωνε πειὰ στὸ Ἀρτεμόν.

Ἐξαφνὰ διέκρινε στὸν δρόμο μιά μαύρη σκιά πού ἐξαφανίστηκε σχεδὸν ἀμέσως, τρυπώνταςτας μέσα σὲ μιά τρύφο.

Ὅταν ἡ Γερτρούδη ἔφθασε στὸ μέρος, ὅπου εἶχε ἐξαφανιστῇ ἡ σκιά, ἔρριξε δεξιὰ κ' ἀριστερά ἕνα ἀνήσυχο βλέμμα. Τὴν ἴδια στιγμὴ, μιά φωνὴ πρόφερε τ' ὄνομά της καὶ σχεδὸν ἀμέσως ἕνας ἄνθρωπος παρουσιάστηκε μπροστά της.

Ἦταν ὁ πατέρας Παρισέλ, τὸν ὁποῖον ἡ Γερτρούδη ἀναγνώρισε ἀμέσως.

— Περιμένα τὸν Φραγκίσκο σχεδὸν ὡς τὰ μεσάνυχτα, τοῦ εἶπε, κ' ἐπειδὴ εἶδα πὼς δὲν ἔρχόταν, ἀποφάσισα νὰ πάω ὡς τὸ Ἀρτεμόν. Πού εἶναι; Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὸν δῶ...

— Πού εἶναι; ξαναεἶπε κ' ὁ Παρισέλ. Μήπως ἔβρα κ' ἐγώ; Δὲν ἦρθε καθόλου στὸ Ἀρτεμόν καὶ τοῦ κάκου τὸν περιμένα ὅλην τὴν ἡμέρα.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Πού νὰ πῆγε;

— Ὅ τὸ μάθουμε ὕστερότερα. Ἐχεις τίποτε νὰ μοῦ πῆς τώρα;

— Ναί.

— Εἶναι σοβαρό;

— Νομίζω.

— Ἐλα, τῆς εἶπε παίρνοντας τὴν ἀπ' τὸ χέρι, σὲν ἐστὰ φρόνιμο νὰ μιλάμε στὸν δρόμο.

Καὶ τὴν τράβηξε μαζί του πρὸς τὰ χωράφια. Ἀπὸ ἔκταν διακόσια θήματα περίπου, σταμάτησε καὶ τῆς εἶπε:

— Τώρα μποροῦμε νὰ μιλήσουμε. Γιάτ' ἐπιμένεις τόσο νὰ δῆς τὸν Φραγκίσκο ἀπόψε; Τί ἔχεις νὰ τοῦ πῆς; Τί συμβαίνει στὴν ἑπαυλὶ;

— Κύριε Παρισέλ, ἀποκρίθηκε ἡ Γερτρούδη, ὁ Ἰακώβος Μελλιέ πέθανε.

— Πέθανε! ξαναεἶπε ὁ Παρισέλ μὲ πνιγμένη φωνή.

— Ναί, πέθανε χθὲς τὸ πρωὶ στίς ἑφτάμιση καὶ τὸν κα, δεύουν σήμερα στίς δέκα.

— Ἐπειτα; Ἐπειτα;... ξαναεἶπε ὁ Παρισέλ λαχνοβιάζοντας.

— Νά, ἐνῶ ὁ Φραγκίσκος ζητοῦσε νὰ πάρῃ τὰ λεφτά πού θρискόντουσαν μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο, φαίνεται πὼς ὁ κύριος ἔπληξε. Τότε ὁ Φραγκίσκος ὤρμησε ἀπάνω του καὶ θέλησε νὰ τὸν πνίξῃ...

«Ὡ! Ὡ! σκέφτηκε ὁ Παρισέλ, νομίζει πὼς ἦταν ὁ Φραγκίσκος, ἐνῶ ἤμουν ἐγώ...»

— Τὸ καλὸ εἶναι, ἐξακολούθησε ἡ Γερτρούδη, ὅτι ὁ Ἰακώβος Μελλιέ δὲν ἀναγνώρισε τὸν Φραγκίσκο. Δὲν ἔρρουν τίποτε δὲν θὰ μάθουν τίποτε...

— Ἀ! ἦες ὅτι δὲν ἔξερουν τίποτε;

— Ναί, ὁ Φραγκίσκος μπορεῖ νὰ εἶναι ἡσυχος, γιάτ' δὲν τὸν ὑποψιάζονται καθόλου... Δὲν θὰ μάθουν τίποτε... Ἀπὸ τὸ πρωὶ φρόντισα νὰ κλείσουμε μὲ τὴν ἀμπάρα τὴν πόρτα κ' ἔτσι δὲν θὰ καταλάβουν πὼς ὑπῆρσαν νὰ μποῦν στὴν ἑπαυλὶ. Ὁ Μελλιέ πρὶν πεθάνῃ, εἶπε, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος μῆτῃκε αὐτὸ δωμάτιό του καὶ θέλησε νὰ τὸν κλέψῃ. Δὲν μπόρεσε ζῶντας νὰ πῇ πὼς ἦταν.

— Καὶ ἡ Λευκή; Ἡ Λευκή;

— Ἡ δεσποινὶς κοιμῶταν. Ἀκουσε μιά φωνὴ καὶ ἔπληξε, ἀλλὰ, ἐνῶ ντυνόταν καὶ ἀναθε τὸ κερί της, ὁ Φραγκίσκος πρόφθασε νὰ φύγῃ κ' ἔτσι δὲν εἶδε τίποτε...

«Αὐτὸ εἶναι περίεργο! σκέφτηκε ὁ Παρισέλ. Μήπως ὁ Φραγκίσκος;... Φαίνεται ὅτι τὴν τελευταία στιγμὴ φρόθηκε καὶ δὲν τόλησε... Ἀκουσε τὸν θόρυβο τῆς πάλης στὸ δωμάτιο τοῦ Μελλιέ κ' ἔφυγε ἀντὶ νάρθῃ νὰ μὲ βοηθῇ... Κ' ἴσως νάχε δίκιο... Ἰσως τώρα νὰ νομίζῃ, ὅτι μῆτῃκε αὐτὸ δωμάτιό του καὶ θέλησε νὰ τὸν κλέψῃ. Δὲν μπόρεσε ζῶντας νὰ πῇ πὼς ἦταν.

— Καὶ ἡ Λευκή; Ἡ Λευκή;

— Ἡ δεσποινὶς κοιμῶταν. Ἀκουσε μιά φωνὴ καὶ ἔπληξε, ἀλλὰ, ἐνῶ ντυνόταν καὶ ἀναθε τὸ κερί της, ὁ Φραγκίσκος πρόφθασε νὰ φύγῃ κ' ἔτσι δὲν εἶδε τίποτε...

«Αὐτὸ εἶναι περίεργο! σκέφτηκε ὁ Παρισέλ. Μήπως ὁ Φραγκίσκος;... Φαίνεται ὅτι τὴν τελευταία στιγμὴ φρόθηκε καὶ δὲν τόλησε... Ἀκουσε τὸν θόρυβο τῆς πάλης στὸ δωμάτιο τοῦ Μελλιέ κ' ἔφυγε ἀντὶ νάρθῃ νὰ μὲ βοηθῇ... Κ' ἴσως νάχε δίκιο... Ἰσως τώρα νὰ νομίζῃ, ὅτι μῆτῃκε αὐτὸ δωμάτιό του καὶ θέλησε νὰ τὸν κλέψῃ. Δὲν μπόρεσε ζῶντας νὰ πῇ πὼς ἦταν.

— Καὶ ἡ Λευκή; Ἡ Λευκή;

— Ἡ δεσποινὶς κοιμῶταν. Ἀκουσε μιά φωνὴ καὶ ἔπληξε, ἀλλὰ, ἐνῶ ντυνόταν καὶ ἀναθε τὸ κερί της, ὁ Φραγκίσκος πρόφθασε νὰ φύγῃ κ' ἔτσι δὲν εἶδε τίποτε...

«Αὐτὸ εἶναι περίεργο! σκέφτηκε ὁ Παρισέλ. Μήπως ὁ Φραγκίσκος;... Φαίνεται ὅτι τὴν τελευταία στιγμὴ φρόθηκε καὶ δὲν τόλησε... Ἀκουσε τὸν θόρυβο τῆς πάλης στὸ δωμάτιο τοῦ Μελλιέ κ' ἔφυγε ἀντὶ νάρθῃ νὰ μὲ βοηθῇ... Κ' ἴσως νάχε δίκιο... Ἰσως τώρα νὰ νομίζῃ, ὅτι μῆτῃκε αὐτὸ δωμάτιό του καὶ θέλησε νὰ τὸν κλέψῃ. Δὲν μπόρεσε ζῶντας νὰ πῇ πὼς ἦταν.

— Τὸ πρωὶ ἦρθαν χωροφύλακες στὴν ἑπαυλὶ, ἐξακολουθῶντες ἡ Γερτρούδη.

— Χωροφύλακες; ξαναεἶπε περίτμος ὁ Παρισέλ.

— Ναί, ἔμαθαν ἀπὸ τὸν δήμαρχο τοῦ Φρεμικὸυρ τί ἐγινε στὴν ἑπαυλὶ καὶ ἦρθαν νὰ κάνουν ἀνάκρισι.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν; ρώτησαν τὴν δεσποινίδα. Μὰ ἡ δεσποινὶς δὲν ἔξερε τίποτε κ' ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς πῇ τίποτε... Μποροῦν νὰ ψάχνουν ὅσο θέλουν, ἀλλὰ δὲν θ' ἀνακαλύψουν τὸ παραμικρό. Μονάχα ἐγὼ ξέρω, ἀλλὰ ἡ Γερτρούδη δὲν θὰ προδῶσῃ ποτὲ τὸν Φραγκίσκο.

Ἡ Γερτρούδη στάθηκε μιά στιγμὴ κ' ἔπειτα πρόσθεσε:

— Κύριε Παρισέλ, ὁ ἀφέντης δὲν πρόφθασε νὰ κἀνῃ διαθήκη... Εἶσθε λοιπὸν ὁ κληρονόμος τοῦ Σεῖλόν...

Ὁ Παρισέλ ἔνοιωσε μιά ἀπέραντη χαρὰ, ἀνάντεψε μὲ δύναμι καὶ τὰ μάτια τοῦ σπινθηροβόλησαν.

— Ὁ Ἰακώβος Μελλιέ πέθανε! φώναξε μὲ φωνὴ τρεμάμενη. Τὸ Σεῖλόν εἶναι δικό μου! Ἡ περιουσία του εἶναι δική μου!...

Καὶ ἀφοῦ σκέφτηκε μιά στιγμὴ, ξαναεἶπε:

— Δὲν ἔχω νὰ φοδῶθῃ τίποτε... Ἡ Λευκή δὲν ἔξερε τίποτε... Ὁ Μελλιέ δὲν κατηγόρησε κανένα... Ὅλα πάνε καλά! Ὁ Φραγκίσκος εἶχε δίκιο, ὅταν ἔλεγε πὼς ὁ διάβολος μὰς προστατεύει... Ἀ! ἔχασα τὸν Ρουθενά! Ἀλλὰ, ξαναγύρισε;

— Ναί.

— Αὐτὸς θὰ μαντέψῃ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ θ' ἀναγκαστῇ νὰ σωπάσῃ. Ἐκτὸς αὐτοῦ, γιὰ νὰ μὰς κατηγόρησῃ χρειάζονται ἀποδείξεις καὶ ἀποδείξεις δὲν ὑπάρχουν. Τὸ Σεῖλόν εἶναι δικό μου!

— Ὅ τὸ πῆτε ὅλ' αὐτὰ στὸν Φραγκίσκο, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε Παρισέλ; ρώτησε ἡ ὑπηρετρία.

— Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω.

— Τώρα πού ἡσυχάσατε κ' οἱ δυὸ, εἰν' εὐχαριστημένη.

— Εἶσαι καλὴ κοπέλλα, Γερτρούδη, καὶ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἀφοσίωσίν σου.

— Κύριε Παρισέλ, εἶπε δεξιὰ ἡ Γερτρούδη, ξέρετε τί μοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Φραγκίσκος;

— Ὅχι, τί σοῦ ὑποσχέθηκε;

— Πὼς θὰ μὲ κἀνῃ σύζυγό του.

— Αὐτὸ εἶναι ὑπόθεσις; πού ἀφορᾷ ἔσένα καὶ τὸν Φραγκίσκο...

— Κύριε Παρισέλ, δὲν θὰ ἐμποδίστε...

— Τί;

— Τὸν γάμο μας;...

— Θεὸς φυλάξοι!... Ἐγὼ νὰ ἐναντιωθῶ στὸν γιὸ μου; Μὴν τὸ φαντάζεσαι αὐτό, Γερτρούδη...

— Ἀ, κύριε Παρισέλ!... ψιθύρισε ἡ ὑπηρετρία πνιγμένη ἀπὸ χαρὰ.

— Ἀρχίζει νὰ ξημερώνῃ, ἀγαπητή μου Γερτρούδη, εἶπε ὁ πατέρας Παρισέλ. Πρέπει νὰ ξαναγυρίσῃς γρήγορα στὸ Σεῖλόν, γιάτ' δὲν πρέπει νὰ μάθουν πὼς ἔλειψες τὴν νύχτα, Γερτρούδη, σοῦ συνιστῶ νὰ εἶσαι φρόνιμη...

— Μείνετε ἡσυχος, κύριε Παρισέλ, εἶμαι πὸ πονηρὴ ἀπ' ὅ,τι νομίζουν...

— Τὸ ἀπέδειξες αὐτό, πολλές φορές, Γερτρούδη. Καὶ τώρα σ' ἀφήνω γιάτ' πρέπει νὰ ἐτοιμαστῶ γιὰ νὰ πάω στὴν κηδεῖα τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἐξαδέλφου, Ἰακώβου Μελλιέ... Σὲ λίγο, Γερτρούδη, θὰ συναντηθῶμε πάλι στὸ Σεῖλόν...

Ὁ Παρισέλ κ' ἡ Γερτρούδη χωρίστηκαν.

— Μόλις προφταίνω νὰ κάνω τὸν δρόμο μου, σκέφτηκε ἡ Γερτρούδη. Ἀμα φτάσω, θὰ πάω κατ' εὐθείαν στὸ σταῦλο καὶ θ' ἀρχίσω ν' ἀρμέγω τίς ἀγελάδες...

Εἶχε ξημερώσει πειὰ ἔντελως κ' ὁ ἥλιος ἀνέτειλε ἀκτινοβόλος στὸν ἀσυνήφιστο οὐρανὸ.

Ἡ Γερτρούδη ἀπείχε πειὰ ἀπ' τὸ Σεῖλόν χίλια περίπου μέτρα. Ἀκολουθοῦσε τώρα ἕνα μονοπάτι πού ὡδηγοῦσε σὲ κάποιο λατομεῖο.

Μόλις ἔφθασε κοντὰ στὸ λατομεῖο στάθηκε γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ σκουπίσῃ τὸν ἰδρώτα πού κατέβρεχε τὸ μέτωπό της καὶ τοὺς κροτάφους της.

Ἡ εἰσοδὸς τοῦ λατομεῖου ἦταν πλατεῖα καὶ ἀρκετὰ θαλασσιά.

Ἡ Γερτρούδη χωρὶς νὰ σκεφθῇ τίποτε, ἔτσι ἀπὸ μιά ἀπλή περιέργεια, ἔσκυψε στὸ θάθος τῆς τρύπας καὶ κύταξε κάτω.

Ἀμέσως ὅμως ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω, θοάζοντας μιά κραυγὴ φρίκης.

ΚΑ'

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΛΑΤΟΜΕΙΟ

Τὸ θέαμα πού εἶχε δῆ ἡ Γερτρούδη ἦταν πραγματικά τρομερὸ καὶ δικαιολογοῦσε τὴν κραυγὴ τῆς φρίκης πού ἔθγαλε.

Στὸ θάθος τοῦ λατομεῖου ἕνας ἄνθρωπος ἦταν ξαπλωμένος μὲ τὰ μούτρα καταγῆς, μέσα σὲ μιά λίμνη αἵματος.

Ποῖος ἦταν τάχα; Πῶς εἶχε πέσει ἐκεῖ μέσα;...

Ἡ Γερτρούδη ἔκανε τίς δυὸ αὐτὲς ἐρωτήσεις στὸν ἑαυτὴν μόλις συνῆλθε λίγο ἀπ' τὸν τρόμο της καὶ μπόρεσε νὰ σκεφθῇ... Μολοντὶ θιαζόταν, ἔχασε ὥστόσο πόση σημασία εἶχε νὰ φθάσῃ στὸ Σεῖλόν, πρὶν ἀντληθθοῦν τὴν ἀπουσία της.

Εἶχε κυριευθῇ τώρα ἀπὸ περιέργεια. Εἶχε δῆ καὶ ἤθελε νὰ δῇ ἀπὸ πὸς κοντὰ... Ἰσως νὰ ἤξερε τὸν δυστυχισμένο ἐκεῖνον ἄνθρωπο... Ὅ τὸ ἔλεγε κανεὶς ὅτι μιά παρὰ ῥοξὴ ἔλεις τὴν τραβοῦσε πρὸς τὸ λατομεῖο...

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὑπάρχουν στιγμὲς πού καὶ τὰ πιδ διεφθαρμένα πλάσματα νοιώθουν τὸ αἶσθημα τοῦ ζῆτους...

Ἀν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ζοῦσε ἀκόμα, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθήσῃ;

Παρέκαψε τὸ λατομεῖο κ' ἔφθασε στὴν εἰσοδό του, ἀπὸ τὴν ὁποία μῆτῃκε μέσα κ' ἀρχισε νὰ κατεβαίνει...

Σὲ λίγο θρέθηκε μπρὸς στὸν κατάκοιτο ἄνθρωπο...

Στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του φαίνόταν ἡ ἀκρὴ μιάς φριχτῆς πληγῆς πού ἀρχισε ἀπὸ μπρὸς.

Ἦταν ἀκίνητος. Τὸ καπέλλο του εἶχε κυλίσῃ λίγα θήματα πὸς πέρα.

Φοροῦσε θελοῦμένο χωριάτικο παντελόνι καὶ μπλούζα ἀπὸ ἐλαφρὸ ὕφασμα...

Ἡ Γερτρούδη εἶδε ὅλ' αὐτά. Ἀμέσως τὰ χαρακτηριστικά της ἀντολήθηκαν κ' αἰσθάνθηκε σάν νὰ τὴ θάραινε ἕνας σιδερένιος ὄγκος.

κλημα, σε αυτοκτονία ή σε σύμπτωση;

Για να πιστέψης κανείς στην αυτοκτονία, έπρεπε να παραδεχθῇ, ότι ο γιός Παρισέλ, κυριευμένος από τύψεις συνειδήσεως, είχε την γενναϊότητα να δικάσῃ τὸν ἑαυτό του γιὰ τίς πράξεις του, νὰ τὸν καταδικάσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ μόνος του τὴν καταδίκη του, θέτοντας τέρμα στὴ ζωὴ του...

«Οχι, ὁ ὠραίος Φραγκίσκος δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ μποροῦσε νὰ μετανοήσῃ... Ἐπὶ πλέον, σὰν τοὺς περισσότερους κακούργους, ἦταν ἀνάνδρος.

«Ὅπως ἀποδείχθηκε ἀργότερα ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι καὶ τὴν ἐπιτόπιο ἔρευνα, θοῖκε τὸν θάνατο χωρὶς νὰ τὸν ἐπιζητῇ καὶ σὲ στιγμή ποὺ δὲν τὸν περίμενε.

Κυνηγούμενος ἀπὸ τὸ φοβερὸ θλέμμα τῆς Λουκίας, εἶχε τραπῇ εἰς φυγὴν. Ζαλισμένος ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ εἶχε ἀνέθει στὸ κεφάλι του καὶ θοῖζε στ' αὐτιά του, τυφλωμένος ἀπ' τὸν ἰδρώτα ποὺ κυλοῦσε ἀπ' τὸ μέτωπό του, δὲν εἶχε προσέξει καθόλου τὸν δρόμο ποὺ εἶχε πάρει στὴν ξετρελλάμενη φυγῇ του. Κεντρισμένος ἀπὸ τὸν τρόμο, ἔτρεχε σὰν τρελλὸς πηδώντας τὰς τάφρους, τοὺς φράχτες κ' ὅλα τ' ἄλλα ἐμπόδια ποὺ εὑρίσκε μπροστά του.

Ἐταί ἔφθασε ὡς τὴν τρύπα τοῦ λατομείου. Ἐκεῖ δὲν εἶδε καθόλου τὸ θάραθρο ποὺ ἔχασκε μπροστά του. Ἀφθονα χώματα γκρεμίστηκαν κάτω ἀπ' τὸ βάρος τοῦ σώματός του καὶ ὁ ὠραίος Φραγκίσκος ἐξακοντίστηκε σὲ κενό.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ ἄθλιος ἔβγαλε μιά φριχτὴ κραυγὴ. Γκρεμίστηκε σὰν ἄνθρωπος ποὺ πέφτει σὲ κενό, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Ἐταί τὸ κεφάλι του συγκρούστηκε στὴ γωνιά μιᾶς μεγάλης πέτρας, ἡ ὁποία συνέτριψε τὸ μέτωπο πάνω ἀπ' τὸ ἀριστερὸ μάτι κ' ἔσπασε τὸ κρανίον ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλοῦ, ἀφήνοντας τὸ μυαλὸ γυμνόν. Τὸ αἷμα ἔτρεξε ἄφθονο, σχηματίζοντας λίμνη γύρω ἀπ' τὸ σῶμα.

Ὡστόσο, ὁ θάνατος δὲν ἐπῆλθε ἀμέσως.

Ἀπὸ τίς παρατηρήσεις ποὺ ἔγιναν ἐξακριβώθηκε, ὅτι ὁ ὠραίος Φραγκίσκος ἔζησε δυὸ ὥρες ἀκόμα, θασανίζόμενος ἀπὸ τρομαχτικὸς πόνους κ' ὅτι ἡ ἀγωνία του ἦταν φρικαλέα.

Κατέβαλε ἀφάνταστες προσπάθειες γιὰ ν' ἀνασηκωθῇ, ὅπως ἔδειχναν τὰ μικρὰ αὐλάκια ποὺ εἶχε σκάψει μὲ τίς ἄκρες τῶν παπουτσιῶν του κ' ἀπὸ τ' ἀποτυπώματα τῶν χεριῶν του ποὺ εἶχαν θυσιῇ τὴν μέση στὴν ὑγρὴ γῆ.

Προσπάθησε νὰ πιαστῇ ἀπ' τὴ μεγάλη πέτρα, ὅπου εἶχε χτυπήσει κ' ἀπάνω στὶς προεξοχὲς τῆς ὁποίας τὰ νύχια του εἶχαν κομματιαστῇ καὶ τὰ δάχτυλα του εἶχαν κατασκευιστῇ καὶ καταματώσει.

Τίποτε δὲν θὰ μπορούσε νὰ περιγράψῃ τὴν ἔκφρασι τῆς φρίκης ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπό του μετὰ τὸν θάνατο, καὶ τῶν ματιῶν ποὺ εἶχαν παραμείνει ὀρθάνοιχα μέσα στὶς κόγχες τους. Τὸ θέαμα ἦταν ἀπαίσιο, ἀποτρόπαιο.

Ὅταν ἐξοφίξαν τὰ δόντια του καὶ ἀνοίξε τὸ στόμα του, τὸ θοῖκεν γεμάτο χῶμα πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε ὅτι στὶς στιγμὲς τῆς ἀπερίγραπτης ἀγωνίας του, εἶχε δαγκώσει τὸ χῶμα.

Κατὰ τὴν ἀνάκρισι, ἡ ὁποία ἄλλως τε δὲν θασαζέε πολύ, ζήτησαν νὰ μάθουν μήπως κανένα ἐγκληματικὸ χέρι εἶχε γκρεμίσει τὸν ὠραῖο Φραγκίσκο μέσα στὸ λατομεῖο, ἀλλὰ ὅπως εἶπαμε, ἀπὸ τὴν ἐπιτόπιο ἔρευνα, ἐξακριβώθηκε ὅτι τυχαίως καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, εἶπε πέσει ἐκεῖ μέσα.

Ἡ Γερτρούδη ὥστόσο οὔτε στὴν αυτοκτονία ἐπίστεψε, οὔτε θέλησε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Φραγκίσκος εἶχε γκρεμιστῇ τυχαίως στὸ λατομεῖο.

Ἀφοῦ ἔμεινε δυὸ ὥρες δολοκλήρες καθισμένη κοντὰ στὸν σκοτωμένο, ἔξαφνα τὰ μάτια της ἔλαμναν ἀγρία.

Μιά τρελλὴ ἰδέα πέρασε

ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς! Φαντάστηκε δηλαδὴ, ὅτι τὸν Φραγκίσκο τὸν εἶχε γκρεμίσει μέσα στὸ λατομεῖο ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του γιὰ νὰ μὴ δώσῃ σ' αὐτὸν τὴ μοιρὰ τῆς περικοπῆς τοῦ Ἰακώβου Μελλιέ.

— «Αἱ! Ὁ ληστής! φώναξε. Ὁ κακούργος! Θὰ ἐκδικήσω τὸν Φραγκίσκο! Θὰ ἐκδικήσω τὸν Φραγκίσκο!

Καὶ ἀφήνοντας τὸν νεκρὸ στὶς μεγάλες μύγες ποὺ βοῦσαν γύρω του καὶ ποὺ ἦσαν ἔτοιμες νὰ ριχτοῦν ἀπάνω του, ἀνέθηκε θιαστικά τὴ σκάλα καὶ ὤρμηκε ἀπὸ τὸ λατομεῖο.

Τότε κύτταξε τὸν ἥλιο καὶ ἀπὸ τὴν θέσι στὴν ὁποία θοισκόταν τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας στὸν οὐρανόν, κατάλαβε, ὅτι ἡ ὥρα θὰ ἦταν πάνω-κάτω ὀχτώ.

Σίγουρα τὴν ὥρα ἐκείνη θὰ εἶχαν προσέξει τὴν ἀπουσία τῆς ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ καὶ θὰ εἶχαν ἐξακριβώσει, ὅτι δὲν διενυκτέρευσε ἐκεῖ.

Ἡ σκέψις ὅμως αὐτὴ τὴν σταμάτησε.

Δὲν ἐνδιαφερόταν περὶ γιὰ τὴν ὀργὴ καὶ γιὰ τίς ἐπιπλήξεις τοῦ Ρουθενά. Τὸ πρᾶγμα ἦταν πολὺ σοβαρότερο. Κατάλαβε, ὅτι ἡ ἀδικαιολόγητη ἀπουσία τῆς θὰ εἶχε προκαλέσει τρομερὲς ὑποψίες εἰς θάρος τῆς.

Χωρὶς ἄλλο, θὰ τὴ θεωροῦσαν συνένοχο τοῦ ἀγνώστου κλέφτη, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀποπειραθῇ νὰ ληστῇ καὶ νὰ στραγγαλίσῃ τὸν Ἰακώβου Μελλιέ.

Ἐπειδὴ δὲν μεῖδαν σήμερα τὸ πρωὶ στὴ δουλειά μου, σκέφτηκε μέσα τῆς, θὰ μάντεψαν θέβαια ὅτι ἐγὼ ἀνοίξα τὴν περασμένη νύχτα τὴν πόρτα...

Καὶ χωρὶς νὰ πολυκαταλαβαίνει πόσο τρομερὴ ἦταν γι' αὐτὴν ἡ συνενοχὴ καὶ μὲ τὸν Παρισέλ, αἰσθάνθηκε ἕνα ῥίγος νὰ διατρέχῃ ὅλα τῆς τὰ μέλη. Τὸ ἐνστικτὸ τῆς ἔβγαλε γιὰ νὰ τὴν προειδοποιήσῃ γιὰ τὸν κίνδυνον.

— Ἀφοῦ ἔφυγα ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ, σκέφθηκε, καὶ ἀφοῦ πέθανε ὁ Φραγκίσκος, δὲν θέλω νὰ ξαναγυρίσω περὶ σ' αὐτὴν.

Ἀλλὰ ποῦ θὰ πῆγαίνε; Τί θὰ ἔκανε;

Τὸ ἀγνοοῦσε κ' ἡ ἴδια.

Ἀρχισε νὰ περιπλανᾶται στοὺς ἀγρούς, τραβώντας δεξιά κ' ἀριστερά, ξαναγυρίζοντας ἀδιάκοπα σὲ σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεκίνησε καὶ στριφογυρίζοντας πάντοτε στὴν ἴδια περιφέρεια.

Πολλὲς φορές, ἐξαντλημένη, καθόδρη, ἔπεφτε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά ἑνὸς δέντρου, ἀλλὰ σὲ λίγο ξανασηκωνόταν κ' ἀρχίζε πάλι νὰ περπατᾷ μὲ μιά πυρετώδη ταραχή.

Ἐβγαζε ὑποκόφους θρήνους, ὅραχγες κραυγές, ἐπιφωνήματα μανίας.

Ὅταν κατὰ τίς ἑξὶ καὶ μισή, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἑπαυλὸς δὲν εἶδαν, ὅπως πάντα, τὴ Γερτρούδην στοὺς σταυλοὺς ν' ἀρμυγνὴ τίς ἀγγελάδες, τὴν ἀναζήτησαν παντοῦ.

Τοῦ κάκου ὅμως, γιατί δὲν τὴν ὄρθηκαν πουθενά. Τότε ἐπῆγαν κ' εἰδοποίησαν σκετικῶς τὸν Ρουθενά.

Ὁ Ρουθενά πῆγε ἀμέσως στὸ δωμάτιό τῆς. Ἐκεῖ, βλέποντας τὸ κρεββάτι τῆς ἀπείραχτο, κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε διανυκτερεύσει στὴν ἑπαυλὶ καὶ μάντεψε ἕνα μέρος τῆς ἀλήθειας.

«Αὐτὴ ἡ ἀθλία, σκέφτηκε, ἀνοίξε τὴν νύχτα κάποια πόρτα στοὺς δυὸ Παρισέλ. Τώρα φοβήθηκε κ' ἔφυγε. Πιθανόν πῆγε νὰ θοῖ τὸς δυὸ κακούργους, ποὺ τὴν χρησιμοποίησαν γιὰ ὄργανό τους. Εἶναι τόσο ζῶο, ὥστε πολὺ εὐκόλα μπόρεσαν νὰ τὴν κάνουν συνένοχόν τους, χωρὶς ἐκείνη νὰ ξέρῃ τίποτε ἀπ' τὰ σχέδιά τους, χωρὶς νὰ μαντέψῃ ποῦ ἐγκληματικὰ προμελετοῦσαν οἱ ἄθλιοι.

Ἡ Γερτρούδην ἐν τῷ μεταξύ ἐξακολουθοῦσε νὰ τριγυρίζῃ στοὺς ἀγρούς, μὴν ἔχοντας τὸ θάρρος νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ λατομεῖο, κοντὰ στὸν σκοτωμένο Φραγκίσκο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Η «ΚΑΛΟΓΡΗΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ»,

[Περίεργες ἀποκαλύψεις τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου κ. Πῶλ Μπρενγκιέ γιὰ τὸ τρυφερὸ εἰδύλλιο τῆς Λωρέττας Γιούγκ καὶ τοῦ Σπένσερ Τραῖου].

ΠΑΡΧΟΥΝ δυὸ περίεργα ἐστιατόρια στὸ Χόλλυγουντ: τὸ «Βαντόμ» καὶ τὸ «Τροκαντερό». Τὸ πρῶτο εἶναι ἀνοιχτὸ μόνον τὸ μεσημέρι. Τὸ ἄλλο ἀνοίγει μόνον τὸ ὄραδν. Σ' αὐτὰ τὰ δυὸ πολυτελῆ κέντρα συγκεντρώνονται κάθε μέρα ὅλοι οἱ «ἀστέρες» τῆς φιλμοποίας.

Ἐνα μεσημέρι λοιπὸν στὸ Βαντόμ γινώρισα τὸν Σπένσερ Τραῖου ἐναντὶ τοὺς πύλινους δημοφιλεῖς ἡθοποιούς τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Σπένσερ Τραῖου ἦρθε στὸν κινηματογράφον ἀπὸ τὸ θέατρο. Ἀλλοτε ἦταν μιά ἀπὸ τίς δόξες τοῦ Μπροντγουάι. Σοβαρὸς, ἀληθινὸς ἀρτίστας, χωρὶς τρελλές περὶπτείες, χωρὶς σκάνδαλα, εἶναι τώρα ἕνας ἀπὸ τοὺς πύλινους καλὸς καὶ τοὺς πύλινους «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐπὶ πλέον εἶναι ἀξιαγάπητος. Καλὴ καρδιά κ' εὐθύς χαρακτήρας. Μ' αὐτὸν δὲν παίζουν ἡ τρελλές γυναῖκες, οὔτε καὶ οἱ εὐφάνταστοι διαφημισταί, ποὺ αὐτοσχέδιζον τίς πύλινες ἐξωφρενικὲς εἰδήσεις. Εἶναι λοιπὸν τόσο ἀδιάφορος γιὰ τίς γυναῖκες; «Ε, ναι, εἶναι ἀδιάφορος μὲ ὅλες τίς ἄλλες, γιατί εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιά συνάδελφόν μου, μὲ μιά ἀπὸ τίς πύλινες ἀκατανίκητες «γῆσο» τῆς ὁδοῦς!

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ποὺ τὸν ἐγνώρισα, μιλοῦσε μὲ μερικὸς φίλους του γιὰ ἕνα κυνηγὶ ἀγρίων θηρίων στὴν Ἀφρική. Ἀξάφνα ὅμως ἀρχισε νὰ μπερδεύῃ τὰ λόγια του. Τὰ μάτια του ἀρχισαν νὰ παίζουν νευρικά καὶ τὰ χεῖλη του νὰ χάνουν τὸ χρῶμα τους ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Ὅλο τὸ πρόσωπό του ἦρθε μιά ἔκφρασι μελαγχολίας καὶ πόνου. Αὐτὸ ὅμως δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ μιά στιγμή. Τί εἶχε συμβῇ λοιπόν;

Στὸ «Βαντόμ» εἶχε μὴ μιά γυναῖκα. Κ' ἐκείνη, βλέποντας τὸν Σπένσερ Τραῖου εἶχε χλωμίσει λίγο ἀπὸ μιά ἐξαφνικὴ συγκίνησι. Κατόπιν προχώρησε καὶ κήθησε σ' ἕνα τραπέζι ὅπου τὴν περιέμεναν μερικὸι φίλοι τῆς. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ Λωρέττα Γιούγκ! Κ' οἱ δυὸ τους εἶχαν μιά εὐθὺς συντροφιά. Οἱ φίλοι τους γελοῦσαν, μιλοῦσαν ζωηρά, ἔλεγαν ἕνα σωρὸ διασκεδαστικῆς ἱστορίας. Κ' ὥστόσο, καὶ ἡ Λωρέττα Γιούγκ καὶ ὁ Σπένσερ Τραῖου ἦταν σὰν ἔνοι μετὰξὺ τους, γιατί δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σκέπτονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλο!

Σὲ μιά στιγμή, ἡ κατάλις τους συναντήθηκαν καὶ χαμογέλασαν. Ἐπειτα, μὲ κάποια πικρία, μὲ κάποια μελαγχολία, γύρισαν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τὸ κεφάλι...

Μὰ γιατί; Ἀπλούστατα, γιατί ὁ Σπένσερ Τραῖου καὶ ἡ Λωρέττα Γιούγκ εἶναι οἱ πύλινος παράξενοι ἐρωτευμένοι τοῦ Χόλλυγουντ! Ὁ ἕως τους εἶναι ἀπίστευτα ρομαντικὸς. Μοιάζει μὲ τὰ εἰδύλλια ἐκεῖνα ποὺ διαβάσει κανεὶς στὰ πολλὰ παλαιὰ ἀισθηματικὰ μυθιστορήματα.

Ἡ Λωρέττα Γιούγκ εἶναι ἕνα ἀλλόκοτο πλάσμα. Γεννῆθηκε στὴν πόλιν τῆς Ἀλμπέρτς Ἀλνός. Οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν μικροὶ υπάλληλοι. Ἐγκατεστάθηκαν στὸ Χόλλυγουντ, ὅταν ἡ Λωρέττα ἦταν ἀκόμη ἕνα μικρὸ κορίτσι. Μὰ ἦσαν πολὺ φτωχοί. Ἡ μεγάλῃ τους κόρη, ἡ Πόλλυ, ἐργαζόταν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ κατόπιν ἀρχισε νὰ δουλεύῃ στὸν κινηματογράφον ὡς κομπάρσα. Μιά ἡμέρα ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπιντ, ἀρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο. Ἡ Λωρέττα ἦταν τότε

δέκα ὀχτῶ χρόνων. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ πάρῃ τὸ ἀκουστικόν.

— Ἐμπρός, ἐδῶ εἶναι ὁ σκηνοθέτης Μέρβιν Λε Ρουά! εἶπε μιά φωνή. Θέλω ἀμέσως τὴν μὲς Γιούγκ!

Ἡ Λωρέττα δὲν ἤξερε ποῦ ἦταν ἡ ἀδελφὴ τῆς. Θὰ ἔκανε ἀρκετὰ δολλάρια ἡ Πόλλυ καὶ θὰ ἔπαφτε τὴν δυσμενεία τοῦ σκηνοθέτη. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ πᾶ ἐκείνη στὴν θέσι τῆς. Ἐταί, ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα παρουσιάσθηκε στὸ στούντιο.

— Εἶμαι ἡ μὲς Γιούγκ! εἶπε. Μὲ κάλεσε ὁ κ. Μέρβιν Λε Ρουά.

Σὲ λίγο θοισκόταν μπροστὰ στὸν σκηνοθέτη. Αὐτὸς ἐσοῦφρωσε ἀμέσως τὰ φρύδια του.

— Ἐγὼ κάλεσα τὴ μὲς Γιούγκ κ' ὄχι αὐτὴν τὴν νέα! φώναξε.

— Εἶμαι ἡ ἀδελφὴ τῆς... τοῦ ἀπάντησε ἡ Λωρέττα. Μπορῶ νὰ τὴν ἀντικαταστήσω. Ἀφήστε με νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου.

Ὁ Μέρβιν Λε Ρουά κύτταξε τὸ ὄμορφον πρόσωπό τῆς, τὰ μπλε παστέλ μάτια τῆς, τὸ πορφύρεο καὶ ἡδονικὸ στόμα τῆς. Κ' ἀμέσως κατάλαβε ὅτι ἡ νέα ἐκείνη θὰ πῆγαυνη γρήγορα πολὺ μπροστὰ.

— Πηγαίνετε νὰ μακιγιαρισθῇτε! τῆς εἶπε.

Ἡ Πόλλυ Γιούγκ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη καὶ σήμερα νὰ εἶναι κομπάρσα. Ἡ Λωρέττα ὅμως πέτυχε γρήγορα καὶ τώρα εἶναι μιά ἀπὸ τίς δέκα μεγάλες «γῆσο» τοῦ κινηματογράφου.

Καθὼς τὴν κύτταζε στὸ «Βαντόμ», συλλογίζομαι τὴν ἡμέρα ποὺ πῆγα γιὰ πρώτη φορά νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ. Ἡ Λωρέττα Γιούγκ γάθεται στὸ Σάνσετ Μπλόκ, στὰ ὑψώματα τοῦ Μπέβερλυ Χίλς. Ἐκεῖ ἐκεῖ ἕνα ἀπλό καὶ ἡσυχόν σπίτι, ποὺ μοιάζει σὰν... μοναστήρι. Μιὰ μικροῦλα ὀφθαλμὸς ποὺ τὴν ἔχει ὑποθῆσαι, ἔπαιξε στὸν κῆπο μ' ἕνα σῶλο. Ἡ Λωρέττα καθόταν σὲ μιά ὀρίνη πολυθρόνα κοντὰ στὴ φωτιά. Φοροῦσε μιά παράξενη ρόμπα, ποὺ ἔμοιαζε μ' ἕνα γκρίφο μεταξὺ ῥάσο ἡ γουλιένης! Κ' ἀλήθεια, δὲν ἔχουν διόλου ἀδικο ἐκεῖνοι ποὺ τὴν λένε «Καλόγρηα τοῦ Χόλλυγουντ»...

Ἡ Λωρέττα εἶχε παντρευθῇ τὸν ἡθοποιὸ Γκράντ Χουάτερς. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ πῆγε διαζύγιο. Ἀμέσως μετὰ, ἐδῶ καὶ δυὸ

χρόνια συνάντησε τὸν Σπένσερ Τραῖου. Ὁ ἕως τους ἦταν κεραυνοβόλος! Ὁ Σπένσερ Τραῖου ἐτοιμάσθηκε νὰ κόψῃ ὅλους τοὺς δεσμούς του μὲ τὸ παρελθόν γιὰ νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἡ Λωρέττα ὅμως ἀρνήθηκε.

— Δὲν θέλω νὰ ξαναπαντρευθῶ! τοῦ εἶπε. Δὲν μπορῶ, γιατί ἐξακολουθῶ, μπροστὰ στὸν Θεὸ νὰ ἔχω ἕνα σῶλο. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀναγνωρίζει τὸ διαζύγιο...

Ἡ Λωρέττα εἶναι μιά φανατικὴ καθολικὴ, μιά μυστικοπαθὴς, ποὺ θυσιάζει τὸν ἑαυτὸ τῆς στὴν θρησκεία τῆς.

Ὁ Σπένσερ Τραῖου προσπάθησε νὰ τὴν μεταπείσῃ, μὰ δὲν κατάφερε τίποτε. Ἀπελπισμένος, ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ τῆς μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά. Ἡ Λωρέττα δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησιν γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ.

Ὡστόσο ἐξακολουθοῦν ν' ἀγαπιούνται μὲ μιά παράξενη τρυφερότητα.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Ἡ Λωρέττα Γιούγκ σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς ρόλους τῆς.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ περίφημη θεντέττα Λουίζα Ράινερ, ἡ θριαμβεύσασα στὸ «Βλέμμα τοῦ Βούδδα» σ' ἓνα νέο της ρόλο.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡ

Ἡ Ἀμερικανὶς καλλιτέχνης Λωρέττα Γιούγκ ἡ ὁποία ἔχει ἐξελεχθῇ σὲ «άστέρα» πρώτου μεγέθους.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μπωντελαίρ, γιά νά παλάψη τήν ἀποθάρρυνσι πού τόν κυρίεψε, μεγάλωσε τή δόσι τοῦ λάθδανου πού ἔπαιρνε, μά τόση ἦταν ἡ ἀπογοήτευσί του, ὥστε σχεδίαζε νά ἐκπατρισθῇ, νά ἐξαναπάσῃ στό νησί τοῦ Μαυρικίου κι' ἐκεῖ νά μῆλ' ὡς παιδαγωγός σέ κάποια γνωστή οἰκογένεια.

Σ' αὐτήν τήν ὑπερτάτη ἀπόφασί, ὁ χριστιανός πού κρυβόταν πάντα πίσω ἀπό τόν Μπωντελαίρ, ἔδλεπε ἕνα εἶδος ἐξίλασμο, ἕναν τρόπο νά τιμωρήσῃ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό του, γιατί κατέστρεψε ὅλα του τὰ ὄνειρα... Ἐκτός ὁμως ἀπό τόν χριστιανό, ἦταν κι' ὁ νευρασθενικός Μπωντελαίρ κι' αὐτός ἔθλεπε στόν ἐκπατρισμό αὐτό ἕνα εἶδος θραδείας αὐτοκτονίας, τήν αὐτοκτονία ἀπό «τὴν πληξί, τὴ φρικτὴ πληξί καὶ τὴ διανοητικὴ κατὰπτωσι πού παθαίνουν με στίς θερμὲς καὶ γαλάσιες χώρες».

Ἐ, λοιπόν, ἂν ἡ ἐπαναστάσεις γίνονται ἀπὸ τοὺς δυσαρεστημένους, δὲν βρίσκετε, ὅτι ὁ Μπωντελαίρ ἦταν πειὰ ὀριμασμένος γιά νά συμμετάσχει στὴν πρώτη πού θά ἐξοπούσε, παρ' ὅλες τὶς ἀντιδημοκρατικὲς ἰδέες του;

Οἱ πρώτοι πυροβολισμοὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Φεβρουαρίου 1848 ἀντήχησαν στὸ βουλευτάρτο τῶν Καπουκίνων. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή κιόλας τὰ ὀδοφράγματα ἄρχισαν νά ὑψώνονται.

Τὶ τρομερὴ κινήσις πού ἐπικρατοῦσε τὴν νύχτα τῆς 23ης πρὸς τὴν 24η Φεβρουαρίου στὴν καρδιά τῶν παλῶν ποαστειῶν; Ὅταν ζημέρωσε, ὅλο τὸ Παρίσι θριασκόταν στὰ ὅπλα, Στρατὸς καὶ λαὸς ἄρχισαν νά χτυποῦνται στὴν ὁδὸ Βαλουά, στὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνωρίου. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος - Φίλιππος, φοβισμένος, ὑποβάλλει τὴν παραίτησί του καὶ φεύγει μ' ἕνα ἀμάξι ἀπὸ τὴ λεωφόρο τοῦ Νειγύ, ἐνῶ οἱ ἐπαναστάται εἰσχωροῦσαν στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μπωντελαίρ πού θρισκόταν; Ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ ἐπαναστατημένου ὄχλου, ἀνακατεμένος μ' αὐτόν. Ἀναμνήσεις τῆς ἱστορίας, ἀναμνήσεις ἄλλων ἐπαναστάσεων, πού τις εἶχε δὴ μικρὸ παιδί, τοῦ πλημύριον τὸ μυαλό καὶ τὸν παρέσυραν.

Σήμερα ὁμως ἡ ἐξέγερσις ἔχει μεγαλειότερη ἔκτασι. Στὸ σταυροδρόμι Μπουσί, ὁ λαὸς λεηλατεῖ ἕνα ὀπλοπωλεῖο. Ὁ Μπωντελαίρ εἶναι κι' αὐτὸς μαζύ. Τὸ χρώμα τῆς γραβάτας του, κόκκινο αἵματος, δείχνει πολὺ καλά τις γνώμες του. Ἀρπάζει ἕνα τούφεκι καὶ μιά πέτσινη φυσιογυιοθήκη κίτρινη.

Ἐπὶ τὸ θάφτισμα τοῦ πυρός, λέει ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμή στόν φίλο του Μπουισσάν, ὁ ὁποῖος θρίσκει ἐκεῖ τυχαίως, μολονότι τὸ καινούργιο ὄπλο του φαίνεται παρθενικό ἄκόμα. Ὅπως πάντα, ὁ ποιητὴς ἴσως θέλει νά ἀφηνιάσῃ τὸ φίλο του. Ἰσως καὶ νάχη πηλὸν πολλὸ κρασί. Σὲ ἡμέρες ταραχῶν, ἡ ταβέρνας δουλεύουν πάντα.

Ὁ ποιητὴς εἶναι πολὺ ἐρεθισμένος. Ἐπρέπει νά πᾶμε νά τουφεκίσουμε τὸν στρατηγὸ Ὠπίκ! εἶναι ἡ ἐπώδους κἀθε κουθέντας του. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν αὐτὸν ἡ πολιτικὲς ἰδέες! Τί σημασία ἔχουν γι' αὐτόν οἱ δημοκρατικοί, ἀνάμεσα στίς τάξεις τῶν ὁποίων θρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμή! Τί τὸν ἐνδιαφέρουν οἱ ἀστοὶ ἐναντίον τῶν ὁποίων πολεμοῦσε. Μόνο μὲ τὴ σκέψι μούτρα θάχη ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ συμβολαιογράφος Ἀνσέλ, ὁ ἐπιτρόπος του, σκάζει στὰ γέλια!

Ἐπίσης μιά ἄλλη φροντίδα τὸν ἀπασχολεῖ. Μέσα στὴ σύγκρουσι, ζητάει δυνατὲς συγκινήσεις. Δὲν εἶναι ἕνας καλὸς λιτέχνης, ἕνας καλλιτέχνης πού γράφει αὐτὴν τὴν μικρὴ τρομακτικὴ φράσι: «Καταλαβαίνω αὐτοὺς πού λιποτακτοῦν ἀπὸ μιά ἰδεολογία γιά νά μάθουν τί θά αἰσθανθοῦν ὑπηρετώντας μίαν ἄλλην». Αὐτὸ φθάνει γιὰ νά ἐξηγήσῃ τὴ συμμετοχὴ τοῦ ἀντιδημοκρατικοῦ Μπωντελαίρ στὴν ἐπαναστάσι τοῦ 1848.

Κι' ἔπειτα, ὅταν οἱ δρόμοι σοῦ φουσοῦν τὴν θερμὴ ἀνάσα πού σε κάνει νά μὴν αἰσθάνεσαι πειὰ τὸν πικρὸν χειμῶνιᾶτικο θυρῆ, πως μ' ἕνα νευρικό σύστημα τοῦ αἰσθητο, ξεκουρνισμένο ἀπὸ τὰ ναρκωτικά, ν' ἀντισταῖς σὲ μιά τέτοια θύελλα;

Ἐξ ἄλλου, τὸ ὅπιο κάνει τὰ πάντα ἄδύα. Ἡ μάλλον μεγαλοποιεῖ τὰ πάντα. Μερικοὶ πυροβολισμοὶ γίνονται ἀπὸ αὐτὸς ομοθρονίτες. Ἐνα ὀδοφράγμα μιάζει μὲ ἀπέραντο φρουρίο. Ἐνα κόκκινο κουρέλλι πού μισοαἰκρινεῖται μέσ' ἀπ' τοὺς καπνοὺς, κάνει τὴν ἐντύπωσι καταπληκτικοῦ συμβόλου. Μεσα στὰ θάθη τῆς ψυχῆς, ἕνα σαρὸ πρᾶγμα τὰ σαλεύουν, ζυπνοῦν, πράγματα τῶν ὁποίων ἀγνοοῦσε κανεὶς τὴν ὑπαρξί: ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδίκησης, τῆς προσωπικῆς ἐκδίκησης ἐν πρώτοις. (Ἐπρέπει νά σκετοῦμε τὸν στρατηγὸ Ὠπίκ!) εἶναι ἡ ἐπώδους, μά καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀνώνυμης τῆς γενικῆς ἐκδίκησης, ἡ σατανικὴ ἡδονὴ τῆς καταστροφῆς.

Ἐτέλος, μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀναστάτῳσι, οἱ δαιμονιστὰς, οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες μποροῦν νά κρέχουν ὅσο θέλουν! Ὁ λαὸς ἡ πληρωμὲς διακόπτονται, ὅλα τὰ λησιπρόθεσμα γραμμάτια ἀνανεώνονται ἐπ' ἀόριστον.

Ἀ! Ἡ ἐπαναστάσεις, οἱ πόλεμοι, τί ὠραίες, τί μεγαλοπρεπεῖς κλωτοῖες στὴν πολιτικὴ δικονομία!...

Αὐτὴ ἡ ἀνακούφισις ἀρκεῖ γιά νά προκαλέσῃ στόν Μπωντελαίρ μιά θεία μέθη.

Ἐπρέπει, λέει μέσα του, νά πάω ἀπόψε νά κάνω μιά μικρὴ δόλτα ὡς τὸ νησί τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου, μπροστὰ αὐτὸ κατὰστημα τοῦ Ἀροντέλ!...

Χθὲς ἔτρεμε τὸν φοβερό πιστωτὴ του, σήμερα τὸν ἀναζητάει γιά νά τὸν κοροϊδέψῃ!...

VIII

ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΠΕΙΣΜΑ

(«Πολιτεία, γεμάτη ὄνειρα...» (Κ. Μ.)

Μετὰ τοὺς ἐπαναστάτες, οἱ ἱστολόγοι! Ἐνας θεὸς μὲν νο ἔφερε πόσο πολυάριθμοι ἦσαν μέσα στοὺς μαῦρους δρόμους τοῦ Παρισιοῦ... Πόσοι ἀνακαινιστὰς τῆς δεκάρας, πόσοι ἡμιπαράφρονες πού ἤθελαν νά ξεναφίσουν τὸν κόσμο!...

Ὁ τύπος ἦταν ἐλεύθερος πειὰ. Ἀπὸ τὶς 24 Φεβρουαρίου ὡς τὶς 4 Μαΐου 1848, τὸ Παρίσι εἶδε νά γεννιῶνται 142 περιοδικὰ κι' ἐφημερίδες! Σμῆνη ἀτελείωτα ἐφημερίδων λῶν διέτρεχαν τοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας. Ὅπως ἤξερε νά πιάνη τὴν πέννα ὀρθοσκάλιζε στὸ τραπέζι μὴς ταβέρνας ἕνα μανιφέστο γεμάτο ἀρλόυμες καὶ τὸ παρῆναι δὲ ἀμέσως στὸ πιδ γειτονικό τυπογραφεῖο.

Ἐτοὶ παρουσιάστηκε ἡ «Κοινὴ Σωτηρία», πού ἱσθόθηκε ἀπὸ τὸν Μπωντελαίρ καὶ δυὸ φίλους του, τὸν Σανφλερὸ καὶ τὸν Τουμπέν, τοὺς συνεργάτες του στόν «Κουράσο». Ἡ σύνταξις εἶχε τὴν ἔδρα τῆς στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ καφενείου τῆς Ροτόντας, κοντὰ στὴν Ἱατρικὴ Σχολή. Τὸ πρῶτο τῆς φύλλο πού συντάχθηκε σὲ διάστημα λιγώτερο τῶν δυὸ ὥρῶν, παρουσιάστηκε στίς 27 Φεβρουαρίου.

Ἦταν πολὺ φτωχικὸ σὲ περιεχόμενα. Ὅσοτος, ἀνάμεσα στὰ πομπῶδη καὶ χωρὶς περιεχόμενο λόγια πού ἦσαν τῆς μόδας τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, διάβαζε κανεὶς τίς ἐξῆς κρίσεις γιά τὸν ἑαυτὸν:

«Μιά μαιμού γεμάτη πονηρία, πού γελᾷ, φωνάζει, κουνεῖ τὰ χεῖρά της, πηδάει, πού δὲν πιστεῖται σὲ τίποτε καὶ γράφει γὰ ὅλα...»

πιστεύοντας στὴν ἐπανάστασι γράφει τὴν «Ἐπανάστασι». Μὴ πιστεύοντας στὴν αὐτοκρατορία, γράφει τὴν «Αὐτοκρατορία».

Ἡ φράσεις αὐτὲς μυρίζουν Μπωντελαίρ, ὅπως Μπωντελαίρ μυρίζουν καὶ ἡ ἀκόλουθες πού εἶναι τυπωμένες στὸ ἴδιο φύλλο.

«Μερικοὶ ἀποπληγμένοι ἀδελφοὶ μας ἔσπασαν κατὰ τίς παραγῆς τῶν μηχανικῶν πιστήρια διαφόρων τυπογραφείων. Κάθε μηχανήμα πρέπει νά εἶναι ἱερὸ σάν ἔργο τέχνης».

Στίς 28 Φεβρουαρίου τυπώνονταν τὸ δεύτερο φύλλο τῆς «Κοινῆς Σωτηρίας».

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

ΜΙΑ μέρα, ἡ μαμά τοῦ Μπέμπη τὸν ἐμπόδιζε νά μῆλ' ὡς τὸ δωμάτιο, ὅπου ἤξερε πως πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ, ὁ μπαμπᾶς του ἦτανε κατὰκοιτος. Συγχρόνως ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων θρισκόταν στὸ σπῆτι καὶ μετέφεραν διάφορα λουλουδένια στεφάνια. Ἡ μαμά ὁστόσο ἔντυσε τὸν Μπέμπη μὲ τὸ κυριακάτικο κοστούμι του, τοῦ φόρεσε τὸ ὠραῖο καινούργιο του καπέλλο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ Μπέμπης θά πάη μαζύ μὲ τὴ θεία του... Ἡ θεία του θά τοῦ ἀγοράσῃ ἕνα ὠραῖο ἀλογάκι πού νά περπατᾷ καὶ στὸ σπῆτι θά τοῦ διηγῇ τίς περιπέτειες τοῦ παπαγάλου τοῦ βασιληᾶ Πίνκο... Καὶ ὕστερα ὁ Μπέμπης θά ξαναγορίσῃ. Ναι, ναι, θά ξαναγορίσῃ στὴ φτωχὴ μαμά του, πού εἶναι τόσο δυστυχισμένη!... Θά εἶναι ἡ παρηγορία τῆς ἡ μόνης τῆς εὐτυχίας, ἡ ζωῆς τῆς...

Καὶ τὰ μάτια τῆς μαμᾶς γέμισαν δάκρυα. Ὑστερα ἀγκάλιασε τὸν Μπέμπη διαστικὰ, μιά, δυὸ, τρεῖς, τέσσερες φορές. Βιαστικὰ ταχτοποίησε στὸ δροσερὸ μέτωπό του τὰ ὠραῖα ξανθὰ μαλλιά του, κατὰ τὴ συνήθειά τῆς κι' ἔφυγε.

Ὁ Μπέμπης, λίγο τρομαγμένος ἀρπάχθηκε ἀπὸ τὴ φούστα τῆς θείας του Αἰμιλίας, πού τὸν ἔσερνε μαζύ τῆς ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι. Τὸ ἀλογάκι καὶ ὁ παπαγάλος τοῦ βασιληᾶ Πίνκο, ἦσαν πρᾶγματα πού τὰ καταλάβαινε θαυμάσια. Ἀλλὰ ἡ φράσις «ἡ δυστυχισμένη μαμά του», «ἡ παρηγορία τῆς», «ἡ εὐτυχία τῆς» ἦσαν γι' αὐτὸν δίχως σημασία καὶ ἤχουσαν σπ' αὐτὰ τοῦ δίχως νά κατορθώνουν νά μπουῖνε μέσα στὸ μικρὸ του κεφάλι.

Πῆγαινε, λοιπόν, μαζύ μὲ τὴ θεία του καὶ συλλογιζόταν τί γρῶμα θά ἔνιε τὸ ἀλογάκι πού θά τοῦ ἀγόραζε ἐκείνη.

— Τὸ θέλω κόκκινο, τὸ μικρὸ μου ἀλογάκι.

— Ὁχι, Μπέμπη, δὲν ὑπάρχουν κόκκινα ἀλογα.

— Γιατὶ δὲν ὑπάρχουν κόκκινα;

— Γιατὶ καὶ τὰ μεγάλα ἀλογα, αὐτὰ πού θλίπεις νά περπατοῦνε στοὺς δρόμους, δὲν εἶναι κόκκινα.

Καὶ γιὰτὶ δὲν εἶναι κόκκινα;

— Γιατὶ κόκκινα... θά ἦσαν πολὺ ἀσχημα.

— Ὁ μπαμπᾶς ἔχει ἕνα ἀλογάκι κόκκινο, μικρὸ, μικρούλικο, τόσο δά... Γιατὶ αὐτὸ εἶναι κόκκινο;...

— Ἀ!... Αὐτὸ εἶναι ἀπὸ κοράλι καὶ δὲν περπατάει. Στολίζει μόνον τὴ γραβάτα του.

— Λοιπόν, θέλω κι' ἐγὼ ἕνα σάν τοῦ μπαμπᾶ.

— Ὁχι, Μπέμπη.

— Ναι, θέλω κι' ἐγὼ σάν τοῦ μπαμπᾶ.

— Ὁχι, μὴν τὸ λες αὐτό, Μπέμπη!

— Γιατὶ νά μὴν τὸ λέω;

— Γιατὶ αὐτό... φέρνει δυστυχία.

Καὶ μιλώντας ἔτσι, κατέβαιναν τὴ σκάλα. Μετὰ ἀπ' αὐτὸς τίς λέξεις «φέρνει δυστυχία», πού ὁ Μπέμπης δὲν τίς εἶχε καταλάβει, μιά ἀκόμα ἐρώτησι τοῦ Μπέμπη εἶχε μείνει ἄπαντησι.

Ἡ θεία του Αἰμιλία δὲν τοῦ εἶχεν ἀπαντήσει παρὰ μ' ἕνα χαμόγελο. Ὅταν ἔφθασαν στὴν ἐξώπορτα, ὁ καὶ ὡς τὸν Μπέμπη, πού ἔνοιωσε μιά μεγάλη ἐπιθυμία νά συνεχίσῃ τὴ συνομιλία ἐπανελάθε:

— Θέλω κι' ἐγὼ ἕνα ἀλόγο σάν τοῦ μπαμπᾶ!

Ὑστερα σήκωσε λίγο τὸ μικρὸ του κεφάλι καὶ μὲ ὀλάνοχτα μάτια, κάτω ἀπὸ τὸν φαρὸ γύρο τοῦ καπέλλου του, κίτταξε κατὰ πρόσωπο τὴ θεία του Αἰμιλία, σάν νάθελε ν' ἀνακαλύψῃ στὴ φυσιογνωμία τῆς τὴν αἰτία τῆς σιωπῆς τῆς. Στὰ χεῖλη τοῦ τὰ δροσερὰ σάν δυὸ πέταλα ρόδων τῆς.

καὶ στὰ κάτασπρα σάν τὸ γάλα μάγουλά του, ἔλαμπε ἡ συνηθισμένη του εὐθυμία καὶ ξεγνοιασιά, μά στὰ μεγάλα του μάτια, τὰ θαυγάλανα, ἦτανε φυλακισμένη μ' ἀκαθόριστη μελαγχολία. Ὁ Μπέμπης δὲν ἤξερεν ἀκόμα νά σκεπτεται. Κι' ὁμως κεῖνη τὴν ἡμέρα θά μποροῦσε κανεὶς νά πῇ πως τὰ μάτια τοῦ ἦσαν σκεπτικὰ.

Ὅχτώ μέρες ἀργότερα, ἡ θεία Αἰμιλία τὸν ξανάφερνε πίσω στὴ μαμά του. Πόσον εἶχε παραμελήσῃ τὸ ἀλογάκι πού τοῦ ἀγόρασεν ἡ θεία του, ἕνα ὠραῖο ἀλογάκι μ' ἐγγλέζικη σέλλα καὶ μὲ ρόδες κάτω ἀπ' τὰ πόδια του!... Ὅταν ἔφθασε στὸ σπῆτι του, τί χαρά! Γέμισε τὸν ἀέρα μὲ μικρὲς χαρούμενες κραυγὲς καὶ μὲ τὴν ἐλαστικότητα μιάς γατούλας, πῆδησε στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του, πού τὸν δέχθηκε σάν νάχε νά τὸν δῇ χρόνια δολοκλήρα.

— Παιδί μου! Παιδί μου!... Ἀγαπημένε μου μικρούλη! Μοναδικὴ παρηγορία τῆς φωνῆς καὶ τόσο δυστυχισμένης μητερούλας σου!

Καὶ τὸν ἐσφιγγε πάνω σὸν στῆθος τῆς, γεμίζοντάς τον μὲ φιλιά.

Ὅταν καὶ οἱ δυὸ τους χόρτασαν κὺτὴ τὴ δίψα τῶν φιλιῶν, ὁ Μπέμπης κάθησε στὰ γόνατα τῆς μητέρας του, πού εἶχε σωριασθῇ συγκινημένη σὲ μιά καρέκλα κι' ἄρχισε νά τὴν παρατηρῇ ποσοεχτικὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Τὴν κίτταξε ἐπὶ σιωπηλὰ μερικὲς στιγμὲς, κι' ὕστερα ἄρχισε νά στριφογυρᾷ μίαν ἄκρη ἀπ' τὸ σῶλι, τῆς μαμᾶς του.

Ἦταν ἕνα σῶλι μαῦρο πού τὸ χρώμα του ταίριαζε μὲ τὴν κατὰ μαυρὴ ρόμπα τῆς καὶ πού ὁ Μπέμπης δὲν θυμότανε νά τὸ εἶχε ξαναδῇ.

— Μαμά, γιατί εἶσαι ντυμένη στὰ μαῦρα;

Ἡ μητέρα του δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ Μπέμπης ἤθελε νά πῇ καὶ κάτι ἄλλο, ἀλλὰ δὲν τόλεγε. Ἐκείνη τότε, θλίποντάς τον ἀνῆλθο, κι' ἀπὸ τὸ φόβο μὴπως μιά τόσο μεγάλη σιωπὴ τὸν στενοχωροῦσε, τὸν ρώτησε γιὰ δευτερίαν:

— Τί θέλει ὁ Μπέμπης μου, τί θέλει;

Καὶ ἐκείνος, ὑψώνοντας ἑαυτικὰ τὸ ἀναμμένο του προσωπάκι, ἀκούπησε τὸ χεράκι του στὰ γόνατα τῆς μαμᾶς του καὶ ἀποκρίθηκε μὲ μιά φωνή πού ἔδειχνε μεγάλην ἐπιθυμία:

— Θέλω τὸν μπαμπᾶ μου!

Ἡ μητέρα του ἔσπασε σὲ δάκρυα καὶ μουρμούρισε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς τῆς:

— Ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε!... Ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε!...

Βλέποντάς τὴ μαμά του νά κλαίη, ὁ Μπέμπης, ἄρχισε νά κλαίη κι' αὐτὸς καὶ κεῖνη, μὲ τὰ μάγουλά γεμάτα δάκρυα, ἄρχισε νά σκυρᾷ τὰ μάγουλά τοῦ Μπέμπη, ἐπανελαμβάνοντας μὲ τὴ γλυκεῖά τῆς φωνή, τὸ θλιβερὸ φέμα τῆς:

— Μὴν κλαίς, μὴν κλαίς, ὁ μπαμπᾶς... θά ξαναγορίσῃ.

Ἀκούγοντας πολλὰς φορές αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσι, ὁ Μπέμπης, ἔπαψε νά κλαίη, ἀνοίξεν ὀλάνοχτα τὰ μάτια του, ὅπου ἔλαμπαν ἀκόμα τὰ δάκρυα, χαμόγελας καὶ φιθύριες:

— Θά ξαναγορίσῃ;

— Ναι, ναι, θά ξαναγορίσῃ.

Ἐνας χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε, μά ὁ Μπέμπης σὲν τοῦ εἶχε προσέξει, γιατί ὅλες τὲς μέρες γι' αὐτόν ἦσαν ἴδιες. Ἡ τρυφερότητα τῆς μητέρας του δὲν τοῦ ἔλειψε ποτέ. Κάθε

θράδυ, προτού αποκοιμηθῇ με τὰ χέρια, σταυρωμένα πάνω στο στήθος του ρωτούσε:

— Πότε θὰ ξαναγυρίσῃ ὁ μπαμπάς;

Καὶ ἡ μητέρα του τοῦ ἀπαντοῦσε, χαϊδεύοντας τον:

— Κάποτε...

Μὰ ἦρθε καὶ μιά μέρα διαφορετικὴ ἀπὸ τις ἄλλες, καὶ πού ἔμοιαζε ἀρκετὰ με κείνην πού ἡ μαμά του τὸν εἶχεν ἐμπιστευθῇ στὴ θεῖα Αἰμιλία. Ἦσαν τὰ ἴδια σουρτα-φέρτα διαφόρων ἀνθρώπων, ἡ ἴδια ἀφιξὶ λουλουδιῶν. Πραγματικά, ὡς ἓνα χρόνο πρὶν, ἡ θεῖα του τὸν πῆρε μαζί της, ἀφοῦ πρῶτα ἡ μαμά του, θαθεῖα συγκινημένη, μὰ χωρὶς νὰ κλαίῃ αὐτὴ τὴ φορά, τοῦ εἶχε φορέσει τὰ καλά του ρούχα καὶ τοῦ εἶχε καλοχτενίσει τὰ κατὰξανθα μαλλιά του.

Στὸ σπίτι τῆς θεῖας του δὲν ἔκλειγε καθόλου, γιατί, καθὼς εἶχεν ἀρχίσει νὰ σκέπτεται, ἔκανε αὐτὸν τὸν συλλογισμό:

«Τὴν ἄλλη φορά, ὅταν ἡ θεῖα μου Αἰμιλία με γύρισε πίσω στὸ σπίτι δὲν ξαναθῆκα τὸν μπαμπά. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅταν ἔφυγα ὁ μπαμπάς δὲν εἶχεν ἀκόμα γυρίσει. Ἦσως, λοιπὸν, γυρίζοντας τώρα νὰ τὸν δῶ νάχῃ ξαναγυρίσει, γιατί πρέπει, χωρὶς ἀμφισβόλια, νὰ μὴν εἶμαι ἐγὼ στὸ σπίτι, γιὰ νὰρχεται ἢ νὰ φεύγῃ ὁ μπαμπάς».

Ὅταν γύριζε στὸ σπίτι του, ὁ Μπέμπης, παραπονιῶταν ἀδιάκοπα στὴ θεῖα του, γιατί θάδιζε πολὺ ἀργά.

Μόλις ἔφθασαν ἀρχισε ν' ἀνεβαίνει τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλιά.

Ἡ θεῖα του δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα, οὔτε στὸ πρῶτο πάτωμα, ὅταν αὐτὸς ἦταν στὸ δεύτερο κιόλας.

Ἀνασηκώθηκε στὶς μύτες τῶν μαρμάρων ποδιῶν του καὶ κατάρθωσε νὰ φθάσῃ τὸ κουδούνι καὶ ἀκούγοντας τὸ κουδούνισμά του, ἔξαλλος ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ἀρχισε νὰ χτυπᾷ παλαμάκια.

Μιά καμαριέρα ἦρθε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Τὸ σπίτι ἦταν πολὺ σκοτεινὸ. Ὁ Μπέμπης τρέχοντας σκουνοφυλοῦσε πότε πότε μιά καρέκλα, πότε σὲ μιά κλειστὴ πόρτα. Ἡ θεῖα του πού τὸν ἀκολουθοῦσε τρέχοντας, θέλησε νὰ τὸν συγκρατήσῃ τότε:

— Περίμενε, περίμενε, Μπέμπη. Ποῦ πας;

Μάταια λόγια! Ὁ Μπέμπης πέρασε τρέχοντας ὅλες τις κάμαρες, μέχρις ὅτου ἔφθασε στὴν θεράντα, ὅπου ἔπαιζε συνήθως. Ἐκεῖ, βλέποντας τὴ μαμά του, ἔτρεξε καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της. Ἐκεῖνη τὸν ἀγκάλιασε, τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ της. Μὰ ἡ μαμά δὲν ἦταν μονάχη. Ἐνας ἀντρας ἦταν μαζί της.

Μέσα στὸ μισόφωτο, ὁ Μπέμπης δὲν διέκρινε καθαρὰ τὸ πρόσωπό του καὶ τοῦ φάναζε δυνατό:

— Μπαμπά!

Καὶ ἡ μαμά τοῦ ψιθύρισε συνεσταλμένα στ' αὐτὴ:

— Ὄχι, Μπέμπη, ὁ μπαμπάς δὲν ξαναγυρίζει.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Μπέμπης ἀναγνώρισε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Τὸν εἶχε δὴ συχνὰ στὸ σπίτι, μὰ πάντα λίγο θραῖα. Εἶχε δεχτῇ ἀπ' αὐτὸν διάφορα δῶρα, παιχνίδια, γλυκίσματα. Ἐν τούτοις δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει ποτὲ καὶ δὲν εἶχε ποτὲ κατορθώσει ν' ἀποφασίσῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα φιλ. Κεῖνο τὸ θράδυ ἀκόμα, βλέποντάς τον κοντὰ στὴ μαμά του, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ κι' ἔβαλε μιά φωνή:

— Πήγαινε ἀπὸ δῶ!

Ἡ μαμά του τότε, πὺ δειλὰ καὶ συνεσταλμένα ἀκόμα, τοῦ εἶπε:

— Γιατὶ κάνεις τὸν κακὸ, Μπέμπη;... Αὐτὸς ὁ κύριος δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ φύγῃ. Ἄν ἔφευγε, ὁ καλὸς Θεὸς δὲν θὰ ἔμενεν εὐχαριστημένος. Αὐτὸς εἶναι τώρα ὁ σύντροφός της μαμάς σου καὶ θὰ μείνῃ πάντα μαζί σου... Πές μου: Θὰ τὸν ἀγαπᾷς, θὰ τὸν ἀγαπᾷς πολὺ αὐτὸν τὸν κύριο;...

Ὁ Μπέμπης σάπασε. Ἐκλείσει μόνο τὰ μάτια του κι' ἔκανε πὼς τὸν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος. Ἦταν ἡ πρώτη του ὑποκρισία.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΠΡΑΚΚΟ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΛΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὴν γυναῖκα, τὰ πλοῦτῃ τὴν κάνουν ἐπισπασμένη, ἡ ὁμορφιά ὑποπτῇ κ' ἡ ἀσχήμια μιστῇ.

Εἰρ. Αἰσώπιος

Ἡ ἀγιάτρευτες ἀρρώστειες τοῦ ἀνθρώπου ἔχουν μόνο μιά παρηγοριά: τὴν γυναῖκα.

Λιθάνιος

Ἡ γυναῖκες δὲν ἀγαποῦν παρὰ μόνον τὸν ἑαυτὸ τους. Κάθε γυναῖκα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ γούστα της καὶ τὰ φιλοδοξίες της, εἶναι ἱκανὴ νὰ πάρῃ γιὰ ἄνδρα της καὶ τὸν διάβολο!...

Ἰσπανικὴ Παροιμία

Μὴ δίνετε ποτὲ τὴν παραμικρότερη πίστι σὲ ὑποσχέσεις μιάς γυναῖκας, γιατί ἡ καρδιά της μοιάζει μ' ἓνα τροχό, πὺ διαρκῶς γυρίζει.

Γαλλικὴ

Ἡ ὁμορφὴ γυναῖκα δὲν εἶναι ποτὲ φτωχή. Ἀντικ

Ὁ ἄνδρας πὺ θέλει νὰ προκόψῃ, πρέπει νὰ συμβουλευεταὶ τὴν γυναῖκα του, πρὶν κάνῃ κάτι.

Βελγικὴ

Τὸ μάτι κάνει τὴν ἀγάπῃ.

Καταλανικὴ

Ὅταν ἡ φτώχεια μαινῇ ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ ἔρωτας φεύγει ἀπὸ τὸ παρῳθυρο.

Αγγλικὴ

Ἡ γυναῖκα ἀγαπᾷ τὸν ἄγγελό, ἀλλὰ τρελλαίνεται γιὰ τὸν διάβολο.

Ἰσπανικὴ

Τόσο σπάνιο εἶναι τὸ νὰ ἴδῃς μιά γυναῖκα νὰ κλαίῃ, ὅσο καὶ μιά χήρα νὰ πόλητῃ.

Ἰταλικὴ

Ἡ γυναῖκα στὸν ἔρωτα θρίσκει χιλίους-δύο τρόπους γιὰ νὰ ξεγελάσῃ τὸν ἄνδρα. Καὶ τὸ πὺ ἀθῶο κοριτσάκι, ὁ πᾶνω στὸ πεδίο τῆς ἀγάπης, νικάει τὸν πὺ τετραπέρατο ἄνδρα.

Κα Ντ' Ἀλαμπέρ

Ἐκεῖνος πὺ παίρνει στὰ σοβαρὰ τὴς γυναῖκες, εἶναι ὑπογύνης.

Μπέρναρ Σω

Ἡ γυναῖκα... Ἡ ἴριδα τῶν θυελλῶν τοῦ βίου. Τὸ λυγρὸς, πὺ ἀπομακρύνει τὰ σύννεφα καὶ προαναγγέλλει, ὅτι θὰ ξημερώσῃ μιά μέρα γλυκεῖα καὶ φωτεινὴ.

Λόρδος Βύρων

Ἀπ' ὅλα τὰ ἀγαθὰ, πὺ μπορεῖ νὰ μᾶς χαρίσῃ ἡ τύχη ἡ ἀφωσιωμένη σύζυγος εἶναι τὸ καλλίτερο, τὸ πὺ οὐρανὸ δῶρο.

Πάπ

Ὅποια κι' ἂν εἶναι μιά γυναῖκα, φελλοῦμε νὰ τὴν σεβώμαστε καὶ πρὸ παντὸς ὅταν εἶναι μητέρα. Ἡ μητέρα εἶναι ἡ ἀνοιξί, πὺ μᾶς χαρίζει καινούργια θλαστάρια τῆς ζωῆς καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὴν βλέπομε με δυσπιστία.

Νόου

Μόνον ἡ μητέρα πρέπει νὰ θεωροῦνται ὡς τέλειες γυναῖκες.

Λόρδος Λίτλετον

Ἄν γινόμεν βασιλῆας ὅλου τοῦ κόσμου, γιὰ κορώνα μου θὰ διάλεγα τὴν πὺ ὁμορφὴ γυναῖκα.

Μποὺρκ

Ὁ προορισμὸς τῆς γυναῖκας εἶναι νὰ μένῃ μέσα στὸ σπίτι.

Χρυσόστομος

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴ χώραμας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

ΞΔ

Ἐξ ἄλλου ὁ Ὑψηλάντης — συνεχίζει στὴν ἀφήγησί του ὁ Κολοκοτρώνης — ἔδωσε μιά πὺ μεγάλη ἀκόμα ἀπόδειξι τῆς μεγαλοφυΐας του. Στὰ 1822, ὅταν ὁ Δράμαλης μῆπκε στὸν Μωρητὰ, περνώντας τὰ πάντα διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου κι' ἐνῶ οἱ πληθυσμοί, πρὸ πάντων τοῦ Ἀργους, ἔφευγαν πανικόθλητοι μπροστὰ του, ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης κλειστικὴ με διακόσιους γενναίους στὴν Ἀκρόπολιν αὐτῆς τῆς πόλεως, κάνοντας ὄρκο ὅτι θὰ προτιμήσῃ νὰ θαστῇ κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ φρουρίου παρὰ νὰ παραδοθῇ. Καὶ πραγματικά, πολέμησε, ἐπὶ ἑβδομάδες με τόσο κουράγιο, ὥστε οἱ Μουσουλμάνοι ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν.

Ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ ἀμυνα ἔδωσε καὶ σὲ μένα τὴν εὐκαιρία νὰ πραγματοποιήσω ἓνα σχέδιο πὺ ἀπὸ καιρὸ τὸ εἶχα συλλάβει.

Ἐστεῖλα τὰ καλλίτερα στρατεύματά μου νὰ καταλάβουν τις χαράδρες τῶν Μηνικῶν, τὸ μόνο δρόμο ἐπικεινῶνιαν Ἀργους καὶ Κορινθίου. Κατόπιν με τοὺς ὑπολοίπους στρατιώτες μου περίμενα τὸν Δράμαλη στὸν δρόμο καὶ, ὅταν οἱ Μουσουλμάνοι μῆπκαν σ' αὐτὰ τὰ στενὰ περάσματα, ρίχτηκα ἀπάνω τους καὶ τοὺς ξεπάστρεψα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ κι' ὁ Δράμαλης ὁ ἴδιος πέθανε ἀπὸ τις πληγές πὺ εἶχε λάβει σ' αὐτὴν τὴ μάχη.

Τότε ἡ Γερουσία μου ἀπένειμε τὸν τίτλο τοῦ ἀρχιστρατήγου καὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, νομίζω ὅτι τὸν κέρδισα με τὴν ἀξία μου.

Ἡ εἰσδοὺς μου στὴν Τριπολιτσά ὑπῆρξε ἡ στιγμή πὺ αἰσθάνθηκα τὴν μεγαλειότητα τῆς ζωῆς μου.

Τὶ θριαμβοῦσα νὰ βλέπω τοὺς Τούρκους νὰ διαμφοσθῇ τὸν τῆν τιμὴ νὰ με βοηθήσουν νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὸ ἀλόγοθάλουν τὰ συγχαρητήριά τους!... Πὺ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ τότε ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, οἱ ἴδιοι αὐτοὶ Ἕλληνες θὰ λησμονοῦσαν τις ὑπηρεσίες μου καὶ θὰ μ' ἐρριχταν στὴ φυλακή;

Μὰ δὲν εἶχα οὔτε τρεῖς ὁδομάδες πὺ ἤμουν φυλακισμένος, ὅταν ὁ ἱμῶραμ πασὰς πλημύρισε τὸν Μωρητὰ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν Αἰγυπτίων του. Αὐτοὶ ἦσαν διαφορετικοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἀργησαν νὰ τὸν καταλάβουν αὐτό. Οἱ στρατιώτες με ζητοῦσαν με δύνατὸς κραυγῆς καὶ ἀρνιόντουσαν νὰ ὑπηρετήσουν ἄλλον ἀρχηγὸ ἀπὸ μένα. Στὸ τέλος, ἡ κυβέρνησις ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψῃ στὴν ἀξίωσί τους.

Ἐγὼ θριαμβευτικὰ δεκτὸς στὸ Ναύπλιο. Οἱ ἐχθροὶ μου, μπροστὰ στὴν ἀνάγκη ἔσκυψαν τὸ κεφάλι τους. Ἐξ ἄλλου, δὲν θέλησα ποτὲ νὰ ἐκδικηθῶ. Δῆλωση ἀμέσως πὺς ἔρχινα τις ἐχθρες μου στὴ θάλασσα καὶ κράτησα τὸν λόγο μου. Δὲν ἱσχυρίζομαι πὺς ἐγὼ ἔσωσα τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ μπορῶ νὰ περηφανεύομαι, ὅτι κατάρθωσα νὰ παρατεῖνω τὸν ἀγῶνα ὡς τὴν ἡμέρα πὺ ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ρωσία ἦρθαν νὰ μᾶς βοηθήσουν.

Ἐτέλος ἡ Εὐρώπη μᾶς ἔδωσε θασιλέα. Ἡ ἀπουτολή μου ἔχει πειὰ τελειώσει. Σκοπεύω τώρα νὰ ἐγκατασταθῶ ἡσυχα στὸ Ναύπλιο, ἡ ἴσως, στὴν Καρύταινα. Ἡ πατρίδα μου εἶναι ἐλευθερὴ κι' ἡ εὐχὴς μου εἰσακούστηκαν. Οἱ νεκροὶ μᾶς πρόγονοι πῆραν ἐκδίκησι.

Μὰ θὰ μπορέσω τάχα νὰ πραγματοποιήσω τὰ σχέδιά μου καὶ νὰ ζῶς γαλήνια στὸ μέλλον; Ἡ κυβέρνησις τὰ εἶχε μαζί μου πάλι. Μιά θύελλα μουγκρίζει, πὺ ἀργὰ ἡ γρήγορα, θὰ ξεσπάσῃ στὸ κεφάλι μου...

Τὶ σημασία ἔχει ὁμως; Ἀψήφησα πολλές ἄλλες θύελλες στὴ ζωὴ μου... Δὲν θὰ με τρομάξῃ αὐτή...

Αὐτὴ εἶναι ἡ αὐτοβιογραφικὴ διήγησις τοῦ Κολοκο-

τρώνη. Καὶ πραγματικά ἡ θύελλα πὺ περίμενε, δὲν ἀργησε νὰ ξεσπάσῃ γιατί, ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες, συνελήφθη ὡς συνωμότης, δικάστηκε καὶ καταδικάστηκε εἰς θάνατον. Μὰ ὁ Ὀθων, ὑπακούοντας στὴ γενικὴ κατακραυγὴ ἐναντίον τῆς καταδίκης τοῦ ἥρωος τοῦ ἔσωσε χάρι καὶ ὁ Κολοκοτρώνης πέθανε στὸ κρεββάτι του τὸ 1843, σὲ ἡλικία 73 ἐτῶν.

Ὁ πύργος λοιπὸν τοῦ Οὐγὸ ντὲ Μπριέν, τὸν ὁποῖον πῆγαμε νὰ ἐπισκεφθῶμε, ἦταν τὸ καταφύγιο τοῦ Κολοκοτρώνη. Τὸ ἀνέσθασμα εἶναι δύσκολο καὶ καταλαβαίνω γιατί ὁ ἱμῶραμ ἐγκατέλειπε τὸ σχέδιο νὰ κυριεύσῃ αὐτὴν τὴν ἀετοφωλιά, ὅταν ὁ Κολοκοτρώνης κατέφυγε ἐκεῖ.

Ἡ πύλη ἔχει ἐμφάνισι φεουδαρχικὴ με τις πολέμιες της καὶ τις κρεμαστές γέφυρες. Ἀπὸ πάνω ὑπῆρχε ἓνας θυρεὸς με τὸ οἰκόσημο τῶν Μπριέν, μὰ τὸν ἀπέσπασαν καὶ δὲν φαίνεται πειὰ παρὰ ἡ θέσι του.

Δυὸ μεγάλοι πύργοι δεξιὰ κι' ἀριστερὰ στὴν εἰσοδο παραμένουν ἄθικτοι, καὶ τὰ τεῖχη με τις ἐπάλξεις διατηροῦνται καλά, γιατί τὰ ἐπιδιώρθωσε ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ ὁποῖος ἔβαλε ἐκεῖ μερικά κανόνια.

Στὸ ἐσωτερικὸ, ὁ ἀρχοντικὸς πύργος ὑπάρχει ἀκόμα, μὰ ἐρειπωμένος.

Εἶχε χτισθῇ με πέτρες πὺ προήρχοντο ἀπὸ τὴν ἀρχαία Βρινθό, ἡ ὁποία ἦταν στὴν θέσι τῆς σημερινῆς Καρύταινας. Σῶζονται ἀκόμα ἡ θαυμασταὶ στέρες τοῦ γεματῆς νερό. Κάτω ἀπ' τὰ ἐρείπια θρέβηκαν πανοπλίες ἱπποτῶν, θώρακες καὶ πολλὰ σπαθία, μὰ ὅλ' αὐτὰ σκορπίστηκαν ἀπὸ τοὺς στρατιώτες τοῦ Κολοκοτρώνη.

Τὸ φρούριο δὲν εἶναι προσιτὸ, παρὰ μόνο ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόλεως. Ἀπ' ὅλες τις ἄλλες μεριές, τὰ τεῖχη θρίσκονται πάνω ἀπὸ θαθεῖς γκρεμοὺς, ὅπου κιλοῦν τὰ νερά τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ τοῦ Πορταίου, οἱ ὁποῖοι ἀνοίγουν ἓνα στενὸ πέρασμα ἀνάμεσα ἀπὸ τ' ἀγρία βουνὰ πὺ δεσπόζουν τῆς κοιλάδος.

Κυττάζουμε ὀλόγυρα καὶ τὰ θλίμματά μας δὲν συναντοῦν τίποτε ἄλλο παρὰ μύτερές κορυφές, βουνὰ γεμάτα δρυμοὺς, σκοτεινὰ φαράγγια. Κάτω ἀπ' τὸ φρούριο, τὰ μικρὰ ἀστρα σπῖτα τῆς Καρύταινας φαίνονται σάν νὰ ἔχουν γαντζωθῇ στοὺς ὄρους ὁράχους γιὰ νὰ μὴ κυλισοῦν στὴν χαράδρα πὺ ἀνοίγει ἀπὸ κάτω ὡς τὸν Ἀλφειὸ. Ἀνατολικά, ὁ ἐπιβλητικὸς ὄγκος τοῦ Λυκαίου με τοὺς ἀπότομους ὄρους τοῦ σχηματίζει τὸ φόντο τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ποιητικοῦ αὐτοῦ διακόσμου.

Βρισκόμαστε ἐδῶ στὸ κέντρο τῆς Ἀρκαδίας, τὴν ὁποία ἡ σύγχρονη φαντασία ἔκανε πατρίδα τῶν ἐλεγεστικῶν χαρίτων, τῶν ἀγροτικῶν ὁμορφιῶν καὶ τῶν ποιμενικῶν εἰδυλλιών.

Ἡ Ἀρκαδία εἶναι πραγματικά μιά θαυμαστὰ χώρα, μὰ ἡ αὐστηρὴς ὁμορφία της, ἡ χιονοσκεπὴς κορυφὴς της, τὰ πυκνὰ δάση της καὶ οἱ μεγάλοι παγωμένοι χειμῶνες της δὲν ἀποτελοῦν κατάλληλο πλαίσιο γιὰ ποιμενικὰ εἰδυλλία.

Ἐκεῖ ζοῦσε ἄλλοτε μιά ράτσα εὐφραστῇ, ὑπομονετικὴ, σκληρὴ, πὺ ἔμεινε γιὰ πολὺν καιρὸ πρῶτογονὴ καὶ θάραξη, χωρὶς ἐμπορικὲς σχέσεις με τοὺς γείτονάς της, ἀπομονωμένη πίσω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῶν βουνῶν της καὶ ἀφασκωμένη στὴν αἰματηρὰ λατρεία τοῦ Κρόνου, τοῦ πελαγονικοῦ θεοῦ, μὰ ράτσα πὺ δὲν ἔβαλε ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες, οὔτε ἓναν ποιητὴ, οὔτε ἓνα φιλόσοφο, οὔτε ἓνα καλλιτέχνη, οὔτε ἓνα στρατηγὸ. Εἶναι ἀλήθεια ὁμως, ὅτι ἀργότερα ἐξπλήρωσε πλατεῖ τὸ χρέος της στὴν κοινὴ πατρίδα, δίνοντάς της τὸν φιλοφύμενο

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΥΣ

Η ΘΥΣΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΑΝΖΕΛΥ

Η αιώνια Ιστορία! Η φιλολογία, το θέατρο, κι' αυτός ο κινηματογράφος την έχουν χρησιμοποιήσει για να μας συγκινήσουν. Μα κάθε περίπτωση της φαίνεται και καινούργια.

Η Φρανσουάζ ήταν εργάτις σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο αυτοκινήτων. Στό μικρό διαμέρισμα που κατοικούσε με τους γονείς της, στη Ι κρενέλ, ποτέ μιά ώρα δεν ήταν γλυκειά. Η άρρωστη μητέρα της παραπονιόταν και γινόταν κάθε μέρα και πιο γκρινιέρα. Ο πατέρας της πάλι δούλευε δυο-τρεις μέρες τη βδομάδα και τα λίγα λεφτά που κέρδιζε, τα ξόωνε στην ταβέρνα. Όταν ή σκηές στο σπίτι γινότουσαν πιο άγριες, η Φρανσουάζ έβγαλε έξω και καθισμένη στη σκάλα, περνούσε τη νύχτα της κλαίγοντας.

Είνα θράδυ που έβρεχε, καθώς η Φρανσουάζ έτρεχε για να γυρίσει στο σπίτι της, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε κοντά της. Ένας νέος πρόβαλε απ' αυτό και προσφέρθηκε να τη συνοδεύσει. Ήταν συμπαθητικός, είχε ύφος ελκρινές και τιμίο κ' η νέα δέχτηκε.

Όταν την άφησε μπροστά στην πόρτα της, καθώς εκείνη τον ευχαριστούσε της έπιασε το χέρι, το κράτησε στο δικό του και τη ρώτησε αν θα μπορούσε να την ξαναδεί. Η Φρανσουάζ τον κύτταζε μιά στιγμή με τη γαλήνια ματιά της και του απάντησε:

— Δεν ξέρω... Εργάζομαι στο εργοστάσιο τάδε.

Την άλλη μέρα, στις έξη το θράδυ, ο νέος την περιμενε στην έξοδο του εργοστασίου.

Το ειδύλλιο τους ήταν γοητευτικό. Κάθε θράδυ την περιμενε έξω από το εργοστάσιο. Πήγαιναν πεζοί ως το σπίτι της, πιασμένοι από το χέρι. Τις Κυριακές την έπαιρνε με το αυτοκίνητό του και γεμάτιζαν στην έξοχή. Η Φρανσουάζ φορούσε τότε φτηνά φορέματα που τα έβραβε ξαγρυπνώντας τις νύχτες, και τα οποία φαινότουσαν σ' αυτόν αληθινά θαύματα, γιατί τα φορούσε εκείνη που αγαπούσε.

Ο Ζεράρ — έτσι τον έλεγαν — ανήκε σε μιά πλούσια κι' αριστοκρατική οικογένεια. Όταν ανήγειλε στους γονείς του την σταθερή του απόφαση να παντρευτεί μιά εργάτιδα, εκείνοι δεν θέλησαν να άκούσουν τίποτε και τον απέλειψαν πως οά τον αποκληρώσουν. Μα ο Ζεράρ γά θυσιάσε όλα, κοινωνική θέσι και περιουσία, προτίμησε την αγάπη του και παντρεύτηκε την Φρανσουάζ.

Α'τα γινότουσαν την άνοιξη του 1914. Έπειτα από λίγους μήνες, ο Ζεράρ έφυγε για τον πόλεμο. Πλανώθηκε ξαναγύρισε, ξανάφανε. Στό 1917 το νεαρό άντρώγιο άπόκτησε μιά γαριτωμένη κορούλα. Μα τόν 'Οκτώβριο του 1918, λίγες μέρες πριν από την σκακωχή, ο Ζεράρ σκοτώθηκε σε μιά μάχη.

Η Φρανσουάζ έκταστατήθηκε τότε σε μιά σοφίτα με το παιδί της και ξεκίνησε να δουλεύει στο εργοστάσιο. Ήταν το ίδιο ικανή στη δουλειά της και σε λίγους μήνες ανοιόταθηκε επόπτρια. Δεν επέδειξε ποτέ να ξαναπαντρευτεί χήρα στα είκοσιδύο της χρόνια και έκλειστηκε στόν έαυτό της με την ανάμνησι της σύντομης ευτυχίας της, και άφωκώθηκε αποκλειστικά στήν κόρη της, στήν κόρη του Ζεράρ. Ποτέ δεν άφησε τό πένθος εκείνου που είχε θυσιάσει τα πάν-

τα γι' αυτήν και που την είχε κάνει να ζήσει ένα ύπνερο.

Έδωσε σοβαρή ανατροφή στην κόρη της και τη μόρφωσε όσο μπορούσε.

Η Σουζάννα — έτσι την έλεγαν — ήταν πειά δεκαεφτά χρόνων. Αάτρενε την μητέρα της. Δεν χωρίζονταν σχεδόν ούτε μιά ώρα, γιατί η νέα κόρη δεν είχε φίλες. Είχε μάθει γραφομηχανή κι' έψαχνε να βρει μιά εργασία. Έμπνη και μορφωμένη καθώς ήταν, θα μπορούσε να γίνει μιά πρώτης τάξεως γραμματέυς.

Εκείνη την εποχή λοιπόν, καθώς ένα θράδυ, μητέρα και κόρη τελείωναν τό γεύμα τους, χτύπησαν την πόρτα τους. Η Σουζάννα πήγε κι' άνοιξε και μιά ηλικιωμένη κυρία με αριστοκρατικό παρουσιαστικό, μήκε μέσα με θύμα εστακτικό.

Κύτταζε τη Φρανσουάζ, έκύτταζε τη Σουζάννα, κύτταζε τα φτωχικά έπιπλα. Δάκρυα της ήρθαν άμέσως στα μάτια της και τα πόδια της λύγισαν. Η Φρανσουάζ κ' η κόρη της την έβαλαν να καθήσει και ξανάκλεισαν την πόρτα. Δεν τολμούσαν να μιλήσουν, γιατί είχαν καταλάβει από την πρώτη στιγμή. Γι' αυτό δεν αισθανθηκαν καμμία έκπληξι, όταν η ηλικιωμένη κυρία τους είπε:

— Είμαι η μητέρα του Ζεράρ!

Από καιρό, η γρηά κυρία είχε συγχωρήσει, από καιρό λαχαρούσε να γνωρίσει την έγγονή της, να τη φιλήσει. Παρακολουθούσε από μακριά, οτι έκανε εκείνη, τον τρόπο με τον όποιο είχε μεγαλώσει. Μα ο σύζυγός της ήταν άτεγκτος και είχε άπαγορεύσει αύστηρά να γίνεται λόγος μπροστά του για τη γυναίκα που του είχε πάρει τόν γυιό του.

Τώρα όμως είχε πεθάνει και μπροστά στη Φρανσουάζ, η μητέρα του Ζεράρ ζητούσε σχεδόν να δικαιολογηθεί γι' αυτήν την άδικη συμπεριφορά, την ίκέτευε να την αφήσει να τη βοηθήσει και ν' άποδώσει στη Σουζάννα τό μεριδί της από την πατρική περιουσία.

Η Φρανσουάζ άρνήθηκε τα πάντα για τόν έαυτό της, μά δέχτηκε τα πάντα για τήν κόρη της. Έπιασαν ένα σπίτι πιο άνετο κι' έξακολούθησαν να ζουν μαζί μετρία. Μα η Σουζάννα πήγαινε στο μέγαρο της γιαγιάς της, γνωρίστηκε με τους εξοδελφούς της, έπηρε μαθήματα μουσικής, ντυόταν κομψά, έκανε σπόρ. Η γιαγιά της, τρελλή από στοργή, δεν ήξερε τί χάρδια να της πρωτοκάνει. Δυό χρόνια πέρασαν έτσι. Η Σουζάννα είχε γίνει μιά κομψή νέα του καλού κόσμου. Η αντίληψή της, τό ένστικτό της, της είχαν έπιτρέψει να προσανατολισθή γρήγορα στο καινούργιο της περιβάλλον.

Μιά μέρα, γονάτισε μπροστά στην μητέρα της και της είπε:

— Μαμά, ένας νέος ζητάει τό χέρι μου. Μου άρέσει, πρέπει να τόν γνωρίσεις. Η γιαγιά μου άνέθεσε να σε προσκαλέσω να περάσεις μερικές μέρες μαζί μας στόν πύργο της, στήν έξοχή. Σε παρακαλώ, δέξου, δέξου προς γάριν μου...

Η Φρανσουάζ δέχτηκε, μά αυτό ήταν μιά φοιχτή δοκιμασία για τη φτωχή γυναίκα. Ένοιωσε τόν έφωτο της σάν χαμένο άνάμεσα σ' αυτούς τους αριστοκράτες, κόντευε να τρελλαθή. Μπέρδεψε τα λόγια της (Συνέχεια στή σελίδα 50)

Ρίχτηκε στην άγκαλιά της μητέρας της...

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

ΤΟ ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΠΡΑΚΚΟ

Ο κ. Ροδόλφος Μούρτζ, που δεν είχε την τιμή να τόν γνωρίζω, υ' είχε γράψει ένα γράμμα, για να μου ζητήσει ένα ραντεβού. Έπιθυμούσε, όπως σημείωνε, να με συναντήσει, για να συζητήσουμε μαζί μου μιά «υπόθεσι καλλιτεχνική».

Μου έλεγαν, ακόμα, μέσα στο γράμμα του, πως ήταν Γερμανός, αλλά θαύμαζε την Ιταλία και τη φιλολογία μας. Έξ' άλλου η έπιστολή του ήταν γραμμένη σε γνήσια ιταλική γλώσσα: Δεν είχε ούτε μιά λέξη ξενική, ούτε ένα γραμματικό λάθος. Στο τέλος, πρόσθετε και μερικές ιδιαίτερες πληροφορίες: Πώς έμενε στην Ιταλία πολλά χρόνια και πως κατοικούσε σε μιά θύλα της έπαρχίας Σορρέντε. Ο τόνος της έπιστολής του ήταν ευγενής και συγκαταβατικός, ώστε δεν μπορούσα να του άρνηθώ οτι μου ζητούσε. Του έγραψα, λοιπόν, για να του όρωσα ένα ραντεβού στο καφενείο Γκαμπρινούς, μιάν άρισμένη μέρα και ώρα.

Πραγματικά, η συνάντησί μας έγινε. Δεν χρειάστηκε να μ' άναζητήσει. Είχα καθήσει στο καφενείο, όταν είδα να μπαίνει ένας ξανθός και λεπτός άντρας, με μέτριο άνασημα, ντυμένος με μιά κομψήν απλότητα. Τα όλοκάθαρα μπλε μάτια του ήταν σχεδόν δίχως έκφρασι, σάν να ήταν κλειστά. Τότε, βλέποντας τις άνησυχες κινήσεις της κεφαλής του, κατάλαβα πως άναζητούσε κάποιον και προτού να μου παρουσιαστεί, προχώρησα εγώ προς τό μέρος του: λίγες στιγμές, είμαστε καθισμένοι ο ένας αντίκρυ απ' τόν άλλο σε μιά από τις πιο ήσυχες γωνιές του καφενείου και κουβεντιάζαμε φιλικά για χίλια-δυό πράγματα.

Συνωμιλούσαμε αρκετήν ώρα, στο διάστημα της οποίας είχα την ευκαιρία να διαπιστώσω την πλατειά μόρφωσι και την καλλιέργεια του συνομιλητού μου, όταν ξαφνικά θυμήθηκα πως μου είχε κάνει στην έπιστολή του ύπαινιγμό για μιά «υπόθεσι καλλιτεχνική» για την όποια ήθελε να συζητήσουμε μαζί μου.

Λοιπόν, τόν ρώτησα τότε, για ποιάν υπόθεσι θέλετε τη γνώμη μου;

— Α! αλήθεια! Είπε, σάν να είχε ξεχάσει έντελώς την άνορη της συναντήσεώς μας... Πρόκειται για μιά άστειότητα. Αυτοίμια πραγματικά που σας άνησυχισα γι' αυτό τό πράγμα.

— Έλάτε δά! Μιλήστε μου ελεύθερα...

— Δεν σας έξωμολογήθηκα ακόμα, πως είμαι συγγραφέας...

— Και όμως, τό είχα καταλάβει άμέσως, πως είσαστε ένας καλλιτέχνης.

— Δεν ξέρω αν είμαι ακριβώς ένας καλλιτέχνης. Μά είμαι λίγο συγγραφέας, αν μπορεί να δνομασθή έτσι ένας άνθρωπος, που κάνει φιλολογία από άπλη διασκέδασι. Γράφω για τόν έαυτό μου και μαλλώνω την γυναίκα μου, όπως για τόν έαυτό μου και μαλλώνω τόν γυιό μου σε καμμία έφημερίδα του Βερολίνου.

— Α! Είσαθε παντρεμένος;

— Όχι τό χρόνια.

— Θα παντρευθήκατε πολύ νέος...

— Ναι, ήμουνα είκοσιδυό χρόνων.

— Και η γυναίκα σας είναι Γερμανίδα;

— Γνήσια Γερμανίδα. Δεν μπόρεσε ποτέ να μάθω ούτε μιά λέξη Ιταλική. Γι' αυτό ακριβώς έγραψα στην Ιταλική ένα έργο, που δεν ήθελα να τό ξέρη.

— Ένα ρομάντο;

— Όχι. Μιά μονόπρακτη κωμωδία, μιά φάρσα...

— Και ο τίτλος της κωμωδίας σας;

— «Η αντίζηλος».

— «Ω! Ω! είπα γε-

λώντας, να ένας τίτλος,

που με θάξει σε ύποψιες.

— Και η ύποψις σας είναι έντελώς σωστής, πρόσθεσε ο συνομιλητής μου. Η κωμωδία μου αυτή είναι πραγματικά, έμπνευσμένη από ένα αληθινό περιστατικό, και η «αντίζηλος», είναι ακριβώς η αντίζηλος της γυναίκας μου.

— Διάβολε!

— Γι' αυτό ακριβώς εκείνη δεν πρέ-

πει να διαβάσει τό έργο μου.

— Τό καταλαβαίνω...

— Όταν τό έγραφα, της διηγήθηκα μιάν άλλη υπόθεσι. Είναι θέβαιη πως έγραψα μιά τραγωδία.

— Και την κάνατε να πιστέψη πως την γράφατε στα Ιταλικά, γιατί ύπολογίζατε να την άνεβάσετε σε κανένα θέατρο της Ιταλίας;

— Ακριβώς!

— Και σκεφθήκατε ν' άνεβάσετε τό έργο αυτό στην Ιταλία;

— Δεν σάς τό κρύβω. Θά μ' άρεσε να τό δω να παίζεται σε κανένα θέατρο, αν έσείς μου λέγατε πως έχει κάποιαν αξία. Αυτή είναι η γνώμη που ήθελα να σας πάρω. Με τη συμφωνία όμως, πως τό δνομά μου δεν θα φανή καθόλου. Θάθελα να παρουσιάσω τό έργο μου στο κοινό από μιάν άπλη περιέργεια κι' από την εύγάρστησι να διηγηθώ, οτι μου πέρασε από τό μυαλό, όπως ακριβώς έκανα, όταν ήμουνα σπουδαστής, στις μασκαράδες του καρναβαλιού. Έλεγαν τότε πως ήμουνα ένας σπριτόζης μασκαράς και ο καθένας θαύμαζε τό πνεύμα μου. Άλλά, για τίποτα στόν κόσμο δεν θ' αποκάλυπτα την προσωπικότητά μου. Αυτό θα μου φαινότανε σάν μιά ματαιοδοξία πρόστυχη.

— Καλά, λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι. Θα διαβάσω με προσοχή τό έργο σας, στο σπίτι μου και θα σας δώσω με κάθε ειλικρίνεια τη γνώμη μου.

— Ευχαριστώ, κύριε.

Έβγαλε τότε από την τσέπη του σακκακιού του ένα χειρόγραφο και μου τό έδωσε. Για να του άποδείξω τό ζήλο μου, έβριξα μιά γρήγορη ματιά στο χειρόγραφο, και βλέποντας τόν κατάλογο τών προσώπων, φώνησα:

— Δεν έχετε, λοιπόν, παρά μονάχα έναν γυναικείο ρόλο στο έργο σας;

— Μάλιστα, μου άποκρίθηκε, τόν ρόλο της συζύγου.

— Κι' αυτή η σύζυγος είναι η δική σας;

— Φυσικά.

— Και η αντίζηλος δεν έμφανίζεται καθόλου;

— «Ω! Όχι! Αυτή δεν έμφανίζεται. Θέπανε μεγάλη άπρονοησία και στενόχωρο πούνα, να φηνα να έμφανίζεται στή σκηνή ένα αυτοκίνητο!... Γιατί, η αντίζηλος της γυναίκας μου άγαπητέ μου κύριε, είναι η κόρη μου...

Είπεν αυτά τό χρόνια, χωρίς να χαμογελάει καθόλου.

— Κοιμάστε... τόν δέχομαι.

Μά εκείνος εξακολούθησε με σοβαρότητα, τονίζοντας ξεχωριστά τις λέξεις του:

— Στην κωμωδία μου, αυτή η αντίζηλος είναι ένα παιγνίδι του συγγραφέως. Είναι ένα χοντροκομμένο άστειο, με τό όποιο θα γελάσει τό κοινό, δίχως άλλο. Στην πραγματικότητα όμως, τό πράγμα είναι πολύ σοβαρό.

— Αλήθεια;

— Ναι, αλήθεια. Λατρεύω την γυναίκα μου. Μά, άμέ-

σως μετά απ' αυτήν, λατρεύω τό αυτοκίνητό μου. Τό ξε-

— Φρένα!

Μά τα φρένα δέν δούλευαν. Τά μάτια μου θάμπωσαν. "Έκανα μια απότομη στροφή, δίχως νά θλέπω. Εύτυχώς, σωθήκαμε!

Πιο κάτω, στην άλλη στροφή, πού ήταν πιο επικίνδυνη, ούρλιαξα έγκαιρως:

— Φρένα!

Μά πάλι δέν έκοψε τή φορά του τó έλκυθρο. Πήδησε τέσσερα μέτρα ψηλά, ξανάπεσε στον δρόμο καί καταράχθηκε σαν θολίδα.

Είχε γίνει ακόμα ένα θαύμα!

Κανείς μας δέν είχε πάθει τίποτε.

Στην τελευταία στροφή κατάλαβα ότι είχε έρθει πειρά το τέλος μας.

— Φρένα! στέναξα.

Μά τó έλκυθρο είχε κιόλας τιναχτεί στον αέρα.

Είδα τον ουρανό σφοντύλι καί με μία σπασμωδική κίνησι γαντζώθηκα στο τιμόνι. "Επειτα, δέν κατάλαβα πώς ξαναπέσαμε στον δρόμο καί πώς θθάσαμε στο τέρμα.

Συνήλθα μόνο, όταν άκουσα τó μεγάλφωνο νά διαλαλή σ' όλον τόν κόσμο:

— "Ο Κομήτης τής Βέρμουντ; 50' .77 1..."

Οί φίλοι μας έτρεξαν καί μας αγκάλιασαν.

"Η Σάλλυ πέταξε στον αέρα τήν κάσκα της καί μου φώναξε:

— "Έξοχα, Σάμ! τούς νίκησαμε!..."

— Μά τί συνέβη; τή ρώτησα σαστισμένος. Δέν δούλευαν τά φρένα;

— Πώς δέν δούλευαν!

Μου άπάντησε. Μά εγώ

δέν τά έκλεινα γιά νά νικήσουμε!

— "Α, έτσι! Έκανα, έξω φρενών.

Καί τράβηξα πέρα, μό-

νος. Πιο κάτω συνάντη-

τη Βερονίκα.

Μόλις τήν είδα, ήσυχά-

σα.

— Νόμιζα πώς δέν εί-

χες έρθει. Τής είπα.

— Δέν μπορούσα νά κά-

νω άλλοιώς, μου άπάντη-

σε.

"Ήταν κατάχλωμη.

— Μά, έσύ κλαίς! πα-

ρετήρησα.

— Αί... άν σκοτωνόσουν,

Σάμ... ψιθύρισε.

Κι' έκανε νά φύγη.

Τήν άρπαξα από τούς

ώμους καί τήν γύρισα, γιά νά δώ πάλι τó δακρυσμένο πρό-

σωπό της.

— Δέν θέλω νά σέ πάρω από τή Σάλλυ... Έκανε τότε ή

Βερονίκα. Πήγαινε, Σάμ, μαζί της.

"Η Σάλλυ κι' εγώ δέν μπορούμε νά συνεννοηθούμε, γλυ-

κειά Βερονίκα! τής άπάντησα. "Επρεπε νά πεθάνω, γιά

νά τó καταλάβω. Καί πέθανα σ' αλήθεια γιά 50 δευτε-

ρόλεπτα! Μά τώρα αναστήθηκα, Βερονίκα! Ξαναγύρισα

στον κόσμο γιά νά δώ ότι μ' αγαπάς!... Δέν είναι αλή-

θεια!

"Η Βερονίκα στήριξε τó κεφάλι της στο στήθος μου.

— Ναί, Σάμ, σ' αγαπώ... ώμολόγησε δειλά, με τρυφε-

ρότητα.

Κι' εγώ τότε, μπροστά στη Σάλλυ, τήν έσφιξα στην αγκ-

καλιά μου καί τή φίλησα.

Τό θράδυ, στο ξενοδοχείο, γιωρτάσαμε τούς άρραβώ-

νας μας.

ΓΙΩΝ ΜΟΡΡΙΣ

Μόνον τó «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» αγοράζει, εις άπολύτως ίκανοποιητι-
κός τιμής, παλαιά βιβλία, έφημερίδας καί περιοδικά, πρό τού 1900,
διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κ.τ.λ.
Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτου», Γερμανού Παλαιών Πα-
τρών 5, Κήπος Ελευθώνος, 8, 1. μ. καθ' έκαστην καί τας
Κυριακάς.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Δυό άνθρωποι συζητούσαν γιά τήν επιπόλαιη συμπε-
φορά πού δείχνουν τά παιδιά στους γονείς.

— "Έχω ξοδέψει τού κόσμου τά λεφτά γιά νά στείλω τó
γυιό μου στο έξωτερικό καί νά συμπληρώσει εκεί τίς σπου-

δές τους, κι' ό άθλιος δέν λαθάνει τόν κόπο νά μου πει-
λη ούτε ένα γράμμα, παραπονείται ό ένας πατέρας.

— "Απεναντίας, ό δικός μου γυιός μου γράφει τακτικά
χάρεις σ' ένα έξυπνο κόλπο μου, λέγει ό δεύτερος. Τό

στέλνω δηλαδή ένα γράμμα καί τού γράφω σ' αυτό ότι
τού έσωκλείω μία λίρα, καί... ξεχνώ νά τήν έσωκλείσω.

"Ο περιοδεύων πλασιέ μπηκε με ύφος Δόν Ζουάν στο έ-
στιατόριο, κάθησε σ' ένα τραπέζι, πήρε έναν κατάλογο καί
άρχισε νά διαβάξη, αφού προηγουμένως έβριζε μερικές
γλυκειές ματιές στη νόστιμη σερβιτόρα πού περιμενε νά
πάρη παραγγελία.

— Σήμερα ό καιρός είναι ζεστός... Δέν ζεσταίνετε κι'
εσείς; τής είπε γιά μία στιγμή γλυκοχαμογελώντας.

— Ναί, κάνει ζέστη τού άπάντησε απότομα εκείνη. Καί
χθές έκαμε ζέστη... καί με λένε Νέλλα καί τó ξέρω, ότι

είμαι στρουμπουλή σαν ροδάκινο κι' ότι έχω ώρσει γαλά-
νά μάτια, ότι είμαι νέα στο μαγαζί κι' ότι μου άρέσει ή

δουλειά μου καί ότι... είμαι τόσο ώμορφη, ώστε νά είναι
κρίμα νά δουλεύω... Εί-

μαι ικανοποιημένη από
τόν μισθό μου καί δέν μου

άρέσει, ούτε ό κινηματο-
γράφος ούτε ό χορός, κι'
ούτε είμαι διατεθειμένη

νά πάω μαζί σας πούθε-
νά... Ναί, είμαι από τήν
έπαρχία, ό άδελφός μου

είναι μάγερς στο ίδιο
μαγαζί, ζυγίζει 100 κιλά
καί τήν περασμένη άδο-

μάδα μοχαίρωσε κάποιον
πελάτη πού με γλυκαίνε-
ταζε... Τι θέλετε, κύριε,

νά σάς σερβίρω;

— Τίποτε, δεσποινίς. Έ-
να ποτηράκι νερό μόνο.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΙ-

ΔΙΑ

— "Ο μπαμπάς μου έ-

μένα είναι πιο πλούσιος

από τόν δικό σου!

— "Αμ! δέ!... "Ο δικός μου ό μπαμπάς είναι ακόμα πιο
πλούσιος!..."

— "Ο μπαμπάς μου έμένα έχει τρία σπίτια... "Ο δικός
σου δέν έχει κανένα...

— "Ο δικός μου ό μπαμπάς δέν έχει σπίτια, μά έχει πρό-

την ύποθηκη καί στα τρία τού μπαμπά σου!..."

ΒΑΡΕΘΗΚΕ

— "Έχεις ασφαλισμένο τó σπίτι σου;

— Τό έχω, μά ή ασφάλεια μου τέλειωσε καί δέν πήγα
νά τήν ανανεώσω.

— Φοβερή άμέλεια!

— Νά σού πώ, φίλε μου. Τριάντα χρόνια τώρα πληρώνω
τακτικά τήν ασφάλειά μου καί φωτιά δέν είδα ποτέ στο
σπίτι μου!... Λοιπόν κι' εγώ θαρέθηκα πειά!

ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙ

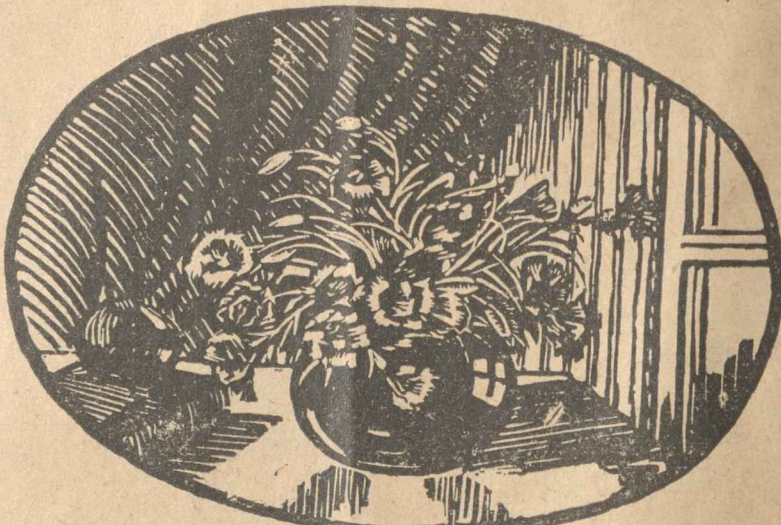
— "Α! έχω πολλά έργα μου στην έκθεση.

— Κάνετε τοπογραφίες ή προσωπογραφίες;

— "Α! μπά! Κάνω... κορινθίες..."

"Η ν έ α. — Τι είναι έρώς, αγαπητέ μου κύριε;

"Ο Γ έ ρ ο ς. — "Α! Δέν θυμόμαι πειά... Ρώτα τόν έ-
νηψίό μου νά σού πη...

(Συνέχεια από τó
προηγούμενο)

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

ρίευε.

Μεσάνυχτα σήμα

ναν... Παρ' όλες

εις προσπάθειές της

ή ύπναρου "Ερνε-

στίνα αισθανόταν

τά βλέφαρά της νά

θαραίνουν καί χα-

σμουριώταν άτέλει-

ωτα.

"Ωστόσο, έκανε

ακόμα μερικές ά-

δύνατες προσπάθει-

ες γιά νά συνεχίση

τήν πάλη εναντίον

του ύπνου. Μά ή

δυνάμεις της τήν

πρόδωσαν κι' όπέ-

κυψε.

Καθώς σήμαινε ή

ώρα μισή μετά τά

μεσάνυχτα, έγειρε

στην πολυθρόνα της,

έβγαλε ένα θαυό

στεναγμό κι' άρ-

χισε νά ροχαλίξη

δυνατά.

Καί μία πού ή

"Ερνεστίνα είχε

τώρα κοιμηθή, καμιά

άνθρώπινη δύναμις

δέν μπορούσε πειά

νά τήν ξυπνήση.

"Όταν επί τέλους

άνοιξε τά μάτια

της, είχε ξημερώσει

πειά γιά καλά. "Η

λάμπα τής όποι-
ας τó φυτίλι είχε

άπαν-
θρακωθεί, έκαιγε

ακόμα.

"Η άγαθή γυναίκα,

ξαφνιασμένη πού

δέν θρискόταν στο

κρεβάτι της, άρχισε

νά χασμουριέται

καί νά τεντώνεται.

Μά, έξαφνα, ξύπνησε

έντελώς κι' έβγα-

λε μιά κραυγή πό-

νου καί άπελπίσας.

— "Η δεσποινίς δέν

ξαναγύρισε! φώνα-

ξε. Τί τάχα νά τής

συνέβη;

Γρήγορα-γρήγορα,

έβριζε νερό στο

πρόσωπό της, νύθη-

κε θιαστικά κι' έτοι-

μάσθηκε νά βγύ

έξω. Μά τήν ίδια

στι-

γμή, άκουσε νά

χτυπούν δυνατά

τήν πόρτα της.

"Η "Ερνεστίνα

έπηγε ν' άνοίξη

καί θρέθηκε

μπροστά σ'

ένα

χωροφύλακα.

— "Εσείς είσθε,

τή ρώτησε, ή

υπνέτρια τής

δεσποινίδος

Πρινιέ;

— Ναί! άπάντησε

με καρδιά πού

χτυπούσε

δυνατά. Τής

συνέβη λοιπόν

κανένα κακό;

Πού είναι; Τι

έπαθε;...

— Τίποτε, άπάν-

τησε ό αστυνομικός.

Σάς παρακαλώ

μόνο νάρητε στον

αστυνομικό σταθμό,

όπου ή δεσποινίς

πέρασε τήν νύχτα

της... "Εκεί, θά

σάς εξηγήσουν τί

συνέβη...

"Η "Ερνεστίνα

θιάστηκε ν'

άκολουθήσει τόν

χωροφύλα-

κα ως τόν σταθμό,

όπου έγινε

αμέσως δεκτή

στο γραφείο

του διοικητού.

Τό πρόσωπο

του αστυνομικού

είχε μιά ψυχρή

έκφρασι

αυ-

στηρότητας.

— Σάς πληροφώ,

καλή μου γυναίκα,

τής είτε, ότι ή

νεαρά σας κυρία,

ή μικρή Πρινιέ,

συνέληφθη τήν

περασμέ-

νη νύχτα μαζί μ'

έναν επικίνδυνο

κακοποιό τόν

παλαιστή

Μακλόν, τόν

ίδιο πού συνε-

ργάστηκε

στην άποπειρά

άπο-

δράσεως τού

πατέρα της

μικρής κι' ό

διοίκος τώρα

κατη-

γορείται επί

φόνω...

"Η "Ερνεστίνα

ύψωσε τά

μάτια της

πρός τόν

ουρανό, έ-

νώνοντας

τά χέρια

της με

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΕ

ΥΣΤΕΡ' από μία μικρή αγγελία που είχε δημοσιεύσει σε μία μεγάλη απογευματινή εφημερίδα ο τραπεζίτης Κολμάρ, ζητώντας έναν "Αγγλο αρχιθαλαμηπόλο, παρουσιασθήκαν στο μέγαρό του καμμία τριανταρία πρόσωπα. Η έκλογη ωστόσο ήταν δύσκολη, γιατί κανείς από τους υποψηφίους δεν άρεσε στην όψη του τραπεζίτη. Τέλος, ύστερ' από πολλές συζητήσεις, πήραν την απόφαση να κρατήσουν έναν δυσάρεστο και φευματικό νέο τριαντα χρόνων, που ξεχώριζε από όλους τους άλλους με το άψογο «στόλ» του και που είχε εξαιρετικά πιστοποιητικά από τον λόρδο Ρόμερ.

Ο καινούργιος υπηρέτης ήταν πολύ επιφυλακτικός κι έκανε τη δουλειά του μ' ένα φλέγμα που ένθουσιαζε τον Κολμάρ. Κάθε εβδομάδα, ο "Αρτσιμπαλντ (έτσι λεγόταν) είχε μία ημέρα «ρεπό». Μά ο άνθρωπος αυτός δεν έβγαζε έξω. Καθόταν κλεισμένος στο δωμάτιό του.

Μία φορά ωστόσο, η Τζόλυ μπαίνοντας σ' ένα τείλο της μόδας, μαζί με τις φίλες της, είδε, κατάπληκτη τον "Αρτσιμπαλντ να κάθεται σε μία γωνία και να διαβάζει τους "Τάιμς". Η Τζόλυ έγινε κατακόκκινη από την αγανάκτηση, γιατί είχε τη γνώμη ότι ένα τέτοιο άριστοκρατικό κέντρο ταίριαζε μόνο στους ανθρώπους της τάξεώς της. Μά συνήλθε γρήγορα για να μη καταλάβουν τίποτε η φίλες της κι ένας νέος που ήταν μαζί της και άρχισε να πίνει αδιάφορα το τσάι της. Κάθε τόσο όμως έρχιχνε κι από μία περιεργή ματιά στον "Αρτσιμπαλντ". Εκείνος σε μία στιγμή, σήκωσε τα μάτια του από την εφημερίδα, την είδε, κοκκίνισε λιγάκι και τη χαιρέτησε με μία υπόκλιση. "Επειτα σηκώθηκε, πλησίασε στο τραπέζι της Τζόλυ και της ψιθύρισε κάτι. Εκείνη του απάντησε απότομα και ξηρά «όχι!» και γύρισε από την άλλη μεριά το κεφάλι της, με περιφρόνηση. Ο "Αρτσιμπαλντ, ωστόσο, ντροπισμένος, ξανακάθισε στη θέση του.

Την άλλη ημέρα, ο τραπεζίτης Κολμάρ τον φώναξε στο γραφείο του και του είπε μ' ένα δήθεν πατρικό ύφος:

— Μά γιατί πετάς τα λεφτά σου στα άριστοκρατικά κέντρα; Κάθηναν τά καφεζιά; Λίγη οικονομία, "Αρτσιμπαλντ!

Ο υπηρέτης δεν είπε τίποτε. Μά η Τζόλυ άρχισε να τον υπνιάζεται. Μήπως ήταν «νένας λωποδότης»; Μία ημέρα λοιπόν τον έστειλε έξω για κάτι ψώνια και τρύπωσε κρυφά στο δωμάτιό του. Έψαξε τότε στα πράγματά του, μά δεν βρήκε τίποτε άλλο παρά μερικά λεξικά. Σ' ένα από αυτά ωστόσο είδε ένα σημείωμα. Περίεργη, το πήρε και διάβασε τα εξής:

«Τι αξίζει να έχω κανείς μία μεγάλη ψυχή, ένα υψηλό πνεύμα, μία λεπτή ευαισθησία, όταν δεν τον αγαπούν γι' αυτά ακριβώς τα χαρίσματά του; Όλοι προσέχουν την εξωτερική εμφάνισή!»

«Η κόρη ενός Κροίσου δεν μπορεί να παραδεχθεί, ότι την αγαπάει ο υπηρέτης της. Είναι πάντα στη μέση ή κοινωνική θε-

σι. Μά, αν αλλάξει αυτή, αλλάζουν έρα γε και τα αισθήματα, «Πιστεύω, ότι δεν αγαπούν κανένα όπως είναι, αλλά όπως φαίνεται!»

Η Τζόλυ ξαφνιάστηκε από αυτές τις ιδέες του "Αρτσιμπαλντ. Ήταν δυνατόν να σκέπτεται έτσι ένας υπηρέτης; Συγχρόνως όμως ένοιωθε και μία ανυπόφορη στενοχώρια, γιατί δεν θα κατάφερνε πια να δίνει μ' ένα ξηρό και απότομο ύφος διάφορες διαταγές στον "Αγγλο αρχιθαλαμηπόλο τους.

— Θα έχω κάνει φαίνεται μερικές σπουδές, μά είναι φτωχός... πολύ φτωχός...

Με τη γνώση ωστόσο γυναικεία πονηρία, η Τζόλυ προπονήθηκε μία ημέρα πώς τρύπησε τον δάχτυλό της τη στιγμή που στόλιζε το στήθος της με μία διαμαντένια καρφίτσα. "Ερριξε λοιπόν μία μικρή κραυγή πόνου. Ο "Αρτσιμπαλντ έτρεξε κοντά της ανήσυχος. Η Τζόλυ τότε του χαμογέλασε κι' εκείνος θαμπώθηκε κυριολεκτικά από αυτήν την ανέλπιστη συμπαθεία.

— Πρέπει να τον διώξουμε... Είπε την άλλη ημέρα στον τραπεζίτη Κολμάρ η Τζόλυ, αναστατωμένη. Δεν μπορεί να τον ανεχθώ!

Κι' αλήθεια, η ιδέα, ότι την αγαπούσε ο αρχιθαλαμηπόλος τους την έκανε να ντρέπεται! Πιστεύει, ότι την προσέβαλλε. Ήταν τόσο ματαιόδοξη η Τζόλυ!

Κι' έτσι, ύστερ' από λίγες ημέρες, ο Κολμάρ βρήκε μία πρόφαση κι' έδιωξε τον "Αρτσιμπαλντ.

Αυτά έγιναν τον χειμώνα. Το καλοκαίρι, ο Κολμάρ με την κόρη του πήγε στις Κάννες, όπου είχε τη θερινή βίλλα του.

Πρέπει να τον διώξουμε!... Είπε η Τζόλυ.

Στην «πλάζ», οι φίλοι του τον κάλεσαν σ' ένα «γκάρι» πάρτυ» του λόρδου Ρόμερ.

— Ποιος είναι αυτός ο "Αγγλος άριστοκράτης; ρώτησε περιεργός.

— Είναι γιουός του λόρδου "Ερικ Ρόμερ που πέθανε έδω και δυό χρόνια και το άφησε δυό εκατομύρια λίρες!...

Ο Κολμάρ δέχθηκε την πρόκληση. Είχε συλλογισθεί όμως ότι ο νεαρός λόρδος θα ήταν ένας πρώτης τάξεως γαμπρός για την κόρη του.

Μά την άλλη ημέρα, σαν πήγε με την Τζόλυ στη βίλλα του λόρδου Ρόμερ, άπομεινε με το στόμα ανοιχτό.

— Τι παράξενη ομοιότητα! Έκανε σαστισμένος. Για δες, Τζόλυ, θά έλεγε κανείς, ότι ο λόρδος Ρόμερ είναι ίδιος με τον αδελφό του "Αλτσιμπαλντ, του αρχιθαλαμηπόλου μας!...

Από τη φωνή όμως, από τις κινήσεις και από την έκφραση των ματιών του λόρδου Ρόμερ, η Τζόλυ κατάλαβε ότι δεν ήταν μία σύμπτωση, μά έκτολητική ομοιότητα. Ο λόρδος Ρόμερ ήταν ο "Αρτσιμπαλντ! Και λίγο έλειψε να λιποθυμήσει, όταν εκείνος έσκυψε για να της φιλήσει το χέρι.

Ο Κολμάρ ωστόσο δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο παρά το ύπολοιστικό σχέδιό του. «Τι ναμπρός! Τι γαμπρός για την Τζόλυ!» έκανε, τριβώντας τα χέρια του.

Και τον κάλεσε να πάσουν (Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΒΙΛΛΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

«Η χορεύτρια, για την οποία μάς ζητήσατε πληροφορίες — Εγγραψε το τηλεγράφημα — είναι μία από τις πιο επικίνδυνες κατάσκοπους της Γκεπεού. Είναι γνωστή με διάφορα όνόματα και υπάρχει μεγάλη φήμη γι' αυτήν στην υπηρεσία της Πολωνικής "Αντικατασκοπείας. Πρόέτους, περίπου απηλάθη από την Βαρσοβία κι' από τότε χάρηκεν τα ληη της».

Ο πρίγκιψ, άφοδ διάβασε το τηλεγράφημα, κύτταξε τον φίλο του και τόν ρώτησε:

— Και τώρα τί λές;

— Λέω απλούστατα, ότι η εξαδέλφη σου δεν είναι η γυναίκα αυτή.

— Και όμως, φίλε μου, μία τέτοια απαγωγή μονάχα δρ-γανα της Γκεπεού θά μπορούσαν να την οργανώσουν... "Ω, γιατί να χάση τη μνήμη του ο μυστηριώδης αυτός Ρώσος που θέλησαν να τον δολοφονήσουν στην Ούγγαρια. "Εκείνος θά μάς τ' απεκάλυπτε όλα...

— Ναί, αλλά δεν βλέπω ποιά μπορεί να είναι η ανάμι-ξις της Βέρας σ' αυτήν την υπόθεση. Η Βέρα θρισκόταν μαζί σου στο Λονδίνο, ενώ γινόταν έδω η απαγωγή...

— "Ακριβώς. "Αν η Βέρα είναι η ίδια με την χορεύτρια-κατάσκοπο της Βαρσοβίας, οργανώσε πρώτα την απαγωγή έδω με Ρώσους κατασκόπους παληούς συνεργάτες της κι' έπειτα έφυγε για το Λονδίνο μαζί μου, δημιουργώντας έτσι το πιο σίγουρο άλλοθι.

Και ζωηρά ο Στέφανος πρόσθεσε:

— Κι' έπειτα ποιος μου έγγραφται, ότι η Βέρα είναι πραγματικά εξαδέλφη μου; Ποιος με βεβαιώνει ότι δεν πέσαμε όλοι μας θύματα μιάς σατανικής μηχανορραφίας;

— "Ω! Στέφανε, είπε ο μαρκήσιος, μου φαίνεται πως προ-χαρείς πολύ. "Υπάρχουν έγγραφα που πιστοποιούν την ταύ-τότητα της Βέρας. Τα έγγραφα αυτά τά είδες, δεν είναι έτσι;

— Ναί, τά είδα... Μου τά παρέδωσε ο "Ιβάν Τσέρκυ... Είναι εν τάξει. "Αλλά γιατί να μην είναι πλαστά; "Ω! αυτή η... εξαδέλφη μου, από την πρώτη στιγμή, δεν μου άρεσε καθόλου... Αύριο θά θρισκείται πάλι έδω... Μά έν-νοια σου, Ζεράρ!... Αυτή τη φορά, θά μάθω αν είναι άλλη-θυνη ή ψεύτικη.

Και, κυριευμένος έξαφνα από την απελπισία του έφώ-ναξε:

— Μά η "Ολγα; Ποϋ είναι η "Ολγα;... Ποϋ την έχουν πάει;... Τί την έκαναν;

"Εκείνη τη στιγμή, ένας υπηρέτης μήκε μέσα κι' έδωσε στον Στέφανο ένα τηλεγράφημα.

Μόλις το διάβασε ο πρίγκιψ, έθγαλε μία κραυγή χα-ράς. Προερχόταν από τον υπηρέτη κι' έγραφε τα εξής:

«Βρίσκαται στο Παρίσι. Θά σάς έχω αφήσει πληροφορίες στο ξε-νοχείο του "Πεκίνου», προκουαία Μαλακά!».

ΣΤ' Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Ο νεαρός Κινέζος υπηρέτης, σκαρ-φαλωμένος πίσω από το αυτοκίνητο, το παρακολουθούσε στον λιγγιώδη δρόμο του μέσ' στο σκοτάδι.

Σε λίγο βγήκε από τη Νίκαια κι' άρ-χισε να τρέχει στον δημόσιο δρόμο, στη νυχτερινή έσχα.

"Εκεί, έκοψε κάπως την ταχύτητά του κι' έτσι ο Κινέζος, ο όποιος φοβώ-ταν μήπως από στιγμή σε στιγμή τόν

τινάξη το αυτοκίνητο μακριά, μπόρεσε να καθήση κάπως πιο άναπαυτικά.

Μά ήταν υποχρεωμένος να μένη διαρκώς στην ίδια στά-σι και τα μέλη του του πονούσαν. Πολλές φορές αισθανό-ταν ένα μούδιασμα σ' όλο του το κορμί και τότε φοβό-ταν μήπως χωρίς να θέλη κατακυλίση κάτω.

Δεν το ήθελε όμως αυτό με κανένα τρόπο. "Οχι γιατί φοβόταν μήπως σκοτωθή ή πληγωθή. Αυτό που τόν έν-διέφερε ήταν να μάθη ποϋ θά μετέφεραν οι κακοποιοί την ώραία του κυρία, να ειδοποιήση τόν κύριό του και να τη σώση.

Το αυτοκίνητο, έν τω μεταξύ εξακολουθούσε να τρέχη. Πόσο βάστηξε η κούρσα αυτή; Ο νεαρός Κινέζος δεν μπο-ρούσε να υπολογίση...

Πέρασαν συνοικισμούς, χωριά θυσιμένα στο σκοτάδι κι' έτρεχαν, έτρεχαν σαν να μην είχαν σκοπό να σταματή-σουν πουθενά...

"Ωρες κι' ώρες κύλισαν έτσι... Τέλος, στα μακρινά θουνά της "Ανατολής το σκοτάδι άρχισε ν' αραιώνη ελαφρά.

Μία άπερίγραπτη αγωνία έκυρίευσε τότε τόν νεαρό Κι-νέζο.

Πώς θά μπορούσε να εξακολουθήση να είναι σκαρφαλω-μένος στο αυτοκίνητο στο φώς της ημέρας. Κι' αν ακόμα δεν τόν έθλεπαν οι απαγωγείς, θά τόν έθλεπαν οι άνθρω-ποι από τά μέρη όπου θά περνούσαν κι' έτσι η παρουσία του θά προδινόταν.

Να φωνάξη στον κόσμο να σταματήση το αυτοκίνητο; Δεν ήξερε ο δυστυχής ούτε λέξι γαλλικά και θά τόν έπαίρ-ναν για τρελλό.

"Εξαφνα, καθώς έκανε τις αγωνιώδεις αυτές σκέψεις έ-φάνηκε στην άκρη του δρόμου μία μικρή πόλις...

Το αυτοκίνητο λιγότεψε τόν δρόμο ταν κι' έδειξε πως θά σταματούσε...

Ο Κινέζος δεν ήξερε τί να κάνει...

Σε λίγο φάνηκε η πλατεία της πόλεως σκοτεινιασμένη ακόμα...

Τότε ο Κινέζος πήρε την απόφασή του... Πήδηξε από τη θέση όπου θρισκόταν και θρέθηκε στο χέμα...

Το αυτοκίνητο προχώρησε καμμία πενήντα μέτρα ά-κόμα και στάθηκε.

Ο Κινέζος κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο κι' από κεί είδε τους απαγωγείς ν' ανοίγουν την πσινή πόρτα του αυτοκινήτου και να κυττούν γύρω στην πλατεία...

Το μέρος όμως ήταν έντελώς έρημο κι' αυτό φαίνεται τους ήσυχασε.

Εξακλείσαν τότε την πόρτα κι' ένας απ' αυτούς διευ-θυώθηκε προς ένα πατάριο θενζίνης που ήταν εκεί κοντά. Το πατάριο ήταν κλειστό, μά χτύπησε και σε λίγο του άνοιξαν.

Ο Κινέζος κατάλαβε πως η θενζίνη του αυτοκινήτου είχε σωθή και οι απαγωγείς ήθελαν να την άνανέωσουν.

Πραγματικά, αυτό έγινε. Κατόπιν ο Κινέζος είδε τους απαγωγείς να μπαίνουν πάλι μέσα στ' αυτοκίνητο κι' ά-κουσε τόν θόρυβο του μοτέρ. Ήταν πανερώ πως θά ξεκί-νούσαν πάλι.

Χωρίς να διατάση, χωρίς να προη-θή τίποτε, πετάχτηκε απ' την κρυπτή του και γλυστοδώντας κατά μήκος τόν δέντρον της πλατείας, έσπασε στο αυτοκίνητο την στιγμή ακριβώς που έκε-ν να ξεκινήσει.

Πήδηξε στο μέρος, όπου καθόταν ο γάμος, χωρίς κανέναν ν' αντίληφθ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Η ΚΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΟ

μυθιστόρημα του

ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Βγήκαν απ' τη μικρή πόλι και προχώρησαν πάλι στην έξοχ.

Η αυγή ελαφρορρόδιζε τώρα στα μακρινά θουνά...
Ο Κινέζος κυριεύθηκε πάλι από τις προηγούμενες αγωγίες του.

Τί θα έκανε; Σε λίγο θα ξημέρωνε...

Δεν είχαν προχωρήσει ούτε πέντε χιλιόμετρα έξω από την πολιτεία που άφησαν πρό δόλιου, όταν έξαφνα το αυτοκίνητο άφησε τον δημόσιο δρόμο κι' άκολούθησε έναν πλαγινό.

Πού πήγαιναν; Από το πλάτος του δρόμου αυτού, ο Κινέζος κατάλαβε πως δεν μπορούσε να οδηγήσει σε πόλι ή σε χωριό. Ήταν μάλλον ένα μονοπάτι στο οποίο το αυτοκίνητο μόλις χωρούσε...

Το αυτοκίνητο προχωρούσε τώρα με ελαττωμένη ταχύτητα και με μεγάλη δυσκολία γιατί ο δρόμος ήταν ανώμαλος. Δεξιά κι' αριστερά ώρθωνόντουσαν μεγάλα και πυκνά δέντρα, τα οποία συγκρατούσαν κάπως το φως της ημέρας που απλωνόταν ολόενα.

Ο Κινέζος καταλάβαινε από την κλίση του δρόμου πως ανηφόριζαν. Μά δεν μπορούσε να δη πού πήγαιναν, γιατί τον εμπόδιζε το αυτοκίνητο που το είχε διαρκώς μπροστά.

Η ταχύτης του αυτοκινήτου σε λίγο λιγόστεψε ακόμα και η κλίση του έδραφους μεγάλωσε. Ήταν φανερό πως ανέβαιναν σε κάποιο ύψωμα.

Κι' έξαφνα ο Κινέζος είδε πως είχαν διασχίσει μια μεγάλη καγκελλόπορτα, συγχρόνως δε κατάλαβε, από την ταχύτητα του αυτοκινήτου, ότι σε λίγο θα σταματούσε.

Αμέσως πήδηξε κάτω κι' έσπευσε να κρυφτεί μέσα στα πυκνά δέντρα του κήπου, όπου είχαν δυνη. Εκεί οι θάμνοι ήταν τόσο πυκνοί, ώστε, μολοντί τα νυχτερινά σκοτάδια είχαν καθαρίσει πειά έντελως, δεν υπήρχε κίνδυνος να τον ιδούν.

Ο Κινέζος ήταν τώρα πιο ήσυχος, γιατί καταλάβαινε, ότι για την ώρα δεν φοβόταν μήπως τον ανακαλύψουν.

Προχωρώντας μέσα απ' τους θάμνους, πλησίασε περισσότερο προς το μέρος, όπου είχε σταματήσει το αυτοκίνητο κι' εκεί διαλέγοντας ένα καλό παρατηρητήριο, έπεσε με τα μούτρα καταγής για να δη τί θα συνέβαινε.

Είδε μπροστά του ένα μικρό διάδρομο έξοχικό σπίτι χαμένο μέσα στη θάλασσα του μεγάλου κήπου. Η πόρτα του σπιτιού είχε ανοίξει κι' οι απαγωγείς, οι οποίοι είχαν κατέβει δλοι από το αυτοκίνητο, προχώρησαν προς αυτήν έχοντας ανάμεσά τους την "Ολγα".

Ήσαν δλοι έξη, μαζί με τον οδηγό του αυτοκινήτου. Αφού έβαλαν μέσα στο σπίτι την "Ολγα", τρεις απ' αυτούς ξαναγύρισαν στο αυτοκίνητο, το οποίο έφυγε πάλι αμέσως, παίρνοντάς τους μαζί του.

Το φως της ημέρας ήταν τόσο αρκετό, ώστε ο νεαρός Κινέζος πρόφθασε να δη τον αριθμό του αμαξίου, τον οποίο οι απαγωγείς που τον είχαν όλη τη νύχτα σκεπασμένο μ' ένα πανί, είχαν ξεσκεπάσει τώρα.

Εθγαλε αμέσως ένα μικρό σημειωματάριο και τον έγραψε σ' αυτό: «N-8355».

Το αυτοκίνητο βγήκε από την καγκελλόπορτα και χάθηκε απ' το δρόμο που είχε ρθή.

Ο Κινέζος, ξαπλωμένος στα χόρτα, άρχισε να σκέφτεται. Τί έπρεπε να κάνει... Για μια στιγμή, αποφάσισε να τρέξει στην άστυνομία της γειτονικής πολιτείας και με την βοήθεια κάποιου διερμηνέως, να εξηγήσει περί τίνος επρόκειτο και να ζητήσει τη βοήθειά της για να ελευθερώσει την κυρία του.

Μά άλλαξε αμέσως απόφαση, γιατί είδε πλάι στο σπίτι ένα μικρό γκαράζ, όπου υπήρχε ένα αυτοκίνητο... "Αν οι απαγωγείς έφευγαν εν τω μεταξύ με την "Ολγα, πού θα ξαναβρίσκε τα ίχνη τους;

"Οχι δεν έπρεπε ν' απομακρυνθί ούτε στιγμή από το μέρος, όπου βρισκόταν η κυρία του.

Το μικρό σπίτι φαινόταν τώρα έντελως έρημο. Η πόρτα ήταν κλειστή και τα παντζούρια των παραθύρων έρημικα κλεισμένα.

Ο Κινέζος έκανε τον γύρο του, τρυπημένος πάντα στους θάμνους κι' έφθασε ως το πίσω μέρος του. Από κει, τα δέντρα κι' η θάλασσα δεν άφηναν σχεδόν καθόλου κενό χώρο και άγγιζαν σχεδόν το σπίτι.

Αμέσως ο νέος κατάλαβε, ότι από κει θα μπορούσε να παρακολουθήσει καλλίτερα τί γινότανε μέσα, χωρίς να διατρέχει σχεδόν κανένα κίνδυνο να ανακαλύψουν.

Κι' από τη μεριά όμως αυτή, παράθυρα του σπιτιού

ήσαν κατάκλειστα.

"Όταν όμως ο Κινέζος ύψωσε το κεφάλι του, είδε πως τα κλαδιά ενός μεγάλου και πυκνού δέντρου έπεφταν σ' έναν έξώστη που είχε το σπίτι από το μέρος αυτό.

Ευκίνητος και ευλύγιστος καθώς ήταν σκαρφάωσε άθόρυβα στο δέντρο κι' έπειτα από μια στιγμή θριασκόταν στην κορυφή του.

Χωμένος μέσα στο πυκνό φύλλωμά του κύτταξε προς το σπίτι.

Η πόρτα του έξώστη ήταν κλεισμένη με τα τζάμια μόνο, τα οποία σκέπαζαν θαρειές κουρτίνες.

Μά το άπάνω μέρος των τζαμιών ήταν άκαλύπτο κι' έτσι ο Κινέζος, ο οποίος θριασκόταν σε μεγαλύτερο ύψος, μπόρεσε να δη μέσα. Ήταν ένα δωμάτιο, μέσα στο οποίο δεν φαινόταν κανείς.

Χωρίς να διστάση τότε πήδησε απ' το δέντρο στον έξώστη και προχώρησε προς την πόρτα. Πώς να την άνοιξη όμως χωρίς να σπάση το τζάμι; Χωρίς να προκαλέση θόρυβο πού θα προσεέλκυε ίσως την προσοχή των απαγωγών;

Βρισκόταν σε μεγάλη άμηχανία, όταν έξαφνα άκουσε θόρυβο μωτέρ στο μπροστινό μέρος του σπιτιού. Γρήγορα-γρήγορα, με κίνδυνο να πέση και να τσακισθί ξανασκαρφάωσε στο δέντρο και κατέβηκε κάτω.

Κάνοντας πάλι τον γύρο του σπιτιού μέσα απ' τους θάμνους έφθασε στο μπροστινό μέρος του και είδε τους δυο απαγωγείς που είχαν μείνει να φύγουν μόνοι τους.

Ο Κινέζος ξαφνιάστηκε...

Πώς; Έφευγαν αφήνοντας μόνη της την "Ολγα;" "Οχι, αυτό δεν ήταν δυνατόν... Θά ήταν κι' άλλοι συνοπνοχοί τους μέσα στο σπίτι...

Μά περίεργο!... Απόλυτη νέκρα θασίλευε παντού... Μήπως είχαν πραγματικά άφήσει την "Ολγα μόνη;... Πώς να το εξακριβώσω αυτό; Με ποιό τρόπο να θεσπώσθι;

Αποφασιστικά, ο Κινέζος ξαναγύρισε πάλι στο πίσω μέρος του σπιτιού, σκαρφάλωσε στο δέντρο και πήδηξε στον έξώστη...

Και πάλι όμως η ίδια δυσκολία παρουσιάστηκε μπροστά του: Πώς ν' άνοιξη την πόρτα...

Αφού σκέφτηκε λίγο, έθγαλε το μαχαίρι του και άθόρυβα χάραξε ένα τετράγωνο στο μέρος της πόρτας, όπου ήταν η κλειδωνιά.

Κατόπιν ύπομονετικά, με την άγρια έπιμονή που έχουν οι Κινέζοι έθγαλε το μαχαίρι στο μέρος του ξύλου που είχε χαραξει κι' άρχισε να το κόβει.

Μά το ξύλο ήταν σκληρό και χοντρό και το μαχαίρι με δυσκολία προχωρούσε. Μιά ώρα ολόκληρη πέρασε και μόλις είχε κόψει την μία πλευρά του χαραγμένου τετραγώνου. Υπελόγιζε πως το μεσημέρι θα περνούσε πριν κατορθώση να το κόψει ολόκληρο.

Μά αυτό δεν τον απέλπιζε. Άπεναντίας εξακολουθούσε την εργασία του με το ίδιο πείσμα.

Εν τω μεταξύ, καμιά κίνηση δεν άκουγόταν μέσα στο σπίτι... Αυτό τον έκανε να πιστεύη πως είχαν άφήσει την "Ολγα μόνη.

Ήταν πειά η ώρα μισή μετά το μεσημέρι, όταν ο νεαρός Κινέζος έθγαλε έναν στεναγμό άνακουφίσως.

Είχε τελειώσει!... Το τετράγωνο είχε κοπή ολόκληρο... Τό τράβηξε με προσοχή προς τα έξω και κατόρθωσε να το άποσπάση από την πόρτα.

Η κλειδωνιά είχε άποσπασθί μαζί κι' η πόρτα ήταν άνοιχτή. Ο Κινέζος την έσπρωξε και μπήκε μέσα.

Κύτταξε γύρω του και δεν είδε τίποτε άλλο εκτός από διάφορες σανιδένιες κάσες θαμμένες την μία άπάνω στην άλλη. Ήσαν έρημικα κλεισμένα, μά ο Κινέζος με τη βοήθεια ενός τσεκουριού άνασήκωσε μία σανίδα.

Αυτό που είδε τον έκανε να θγάλη μια κραυγή έκπληξως.

Η κάσση ήταν γεμάτη έπαναληπτικά περίστροφα, προαρισμένα χωρίς άλλο για διάφορες έπαναστατικές οργανώσεις. Άσφαλώς, δε εκείνο το άπόμερο σπίτι οι απαγωγείς το χρησιμοποιούσαν ως μυστική άποθήκη.

"Ολ" αυτά ο νεαρός Κινέζος δεν δυσκολεύτηκε να τα καταλάβη, όπως επίσης δεν δυσκολεύτηκε ν' άνοιξη και μια άλλη κάσση που ήταν γεμάτη σφαίρες.

Η σφαίρες αυτές έφάρμοζαν στα περίστροφα της πρώτης κάσσας. Ο Κινέζος έπηρε ένα περίστροφο, πήρε μερικές σφαίρες κι' έκλεισε τις κάσσες.

Μά την ίδια στιγμή, θόρυβος αυτοκινήτου άκούστηκε.

Ο Κινέζος πετάχτηκε έπάνω άνήσυχος... Ποιός να ήταν τάχα;

Το δωμάτιο, όπου θριασκόταν είχε ένα παράθυρο και προς το μπροστινό μέρος του σπιτιού, το οποίο όμως ήταν κλειστό.

Το αυτοκίνητο είχε ξαναγυρίσει και τρεις άνδρες κατέβηκαν απ' αυτό, οι οποίοι μπήκαν μέσα στην έπαυλη...

Ο σωφέρ όμως έμεινε στην θέσι του κι' απ' αυτό ο νεαρός Κινέζος κατάλαβε πως το αυτοκίνητο θα έφευγε πάλι.

Πραγματικά, έπειτα από λίγες στιγμές οι τρεις άνδρες φάνηκαν πάλι στον κήπο, έχοντας μαζί τους την "Ολγα", την οποία έβαλαν μέσα στο αυτοκίνητο.

Δυο απ' αυτούς κάθησαν στα πλάγια της, ο άλλος κάθισε μπροστά στον σωφέρ, και το αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι.

Ο νεαρός Κινέζος έθγαλε μια κραυγή μανίας. Αυτό που φερόταν είχε συμβή. Οι απαγωγείς είχαν φύγει κι' είχαν πάρει μαζί τους και την "Ολγα"...

"Ω! γιατί να μην είχε προφθάση ν' άνεργήσει νωρίτερα, όσο την είχαν άφήσει μόνη στην έπαυλη;...

Τώρα, άσφαλώς θα έχανε τα ίχνη των απαγωγών... Ήταν άδύνατον τώρα να τους παρακολουθήση και να δη πού θα πήγαιναν την άγαπημένη του κυρία.

Τρελλός από άπελπισία, χάνοντας πειά κάθε ίχνος περισκεψώς, έτρεξε πάλι έξω στον έξώστη και πήδησε κάτω...

Μά ήταν άργα πειά για να κάνει ό,τι δήποτε...

Το αυτοκίνητο είχε άπομακρυνθί, είχε θγή απ' τον περίβολο του έξοχικού σπιτιού κι' έτρεχε στον μεγάλο δρόμο.

Ο Κινέζος με το κεφάλι σκυφτό, άπελπισμένος, χωρίς να ενδιαφέρεται πειά αν θα τον άνεκάλυπταν, ξαναγύρισε προς το σπίτι...

Χωρίς να λαθάνη πειά καμιά προφύλαξη, σκαρφάλωσε για τρίτη φορά στον έξώστη και μπήκε στο δωμάτιο με τα όπλα, στο οποίο θριασκόταν πρό ξύλου.

Εκεί έσπρωξε μια πόρτα και μπήκε σ' ένα άλλο δωμάτιο, το οποίο επίσης ήταν γεμάτο κασόνες με όπλα.

Ο νεαρός Κινέζος δεν έβασε καμιά προσοχή σ' αυτές κι' ένοιξε και μια άλλη πόρτα.

Βεβήκε τότε σε μια άλλη κάμαρη, έντελως γυμνή από έπιπλα, στην οποία κατέπνε μια σκάλα.

Αποφασιστικά, κ' άτάντας το πιστόι του στο χέρι για κάθε ένδονίενο, ο πιστός ύποπτης κατέβηκε τη σκάλα αυτή.

Μόλις θεέθηκε κάτω, κύτταξε γύρω του.

Ήταν πειά σ' ένα κοινό γώλο το οποίο έπαινονοσσε με τ' άλλα δωμάτια του διαμερίσματος, των δ' αυτών η πόρτες ήταν άνοιχτες. Ψινή δεν φερόταν πούθενά.

Ήταν παντού πως ο Κινέζος θριασκόταν

μόνος στο έξοχικό σπίτι.

Μπήκε στο πρώτο δωμάτιο.

Ήταν μια κρεβατοκάμαρη, στο θαυουλωμένο κρεβάτι της οποίας έδειχνε πως κάποιος είχε πλαγιάσει εκεί... Ίσως η "Ολγα".

Ο Κινέζος κύτταξε ολόγυρα, μά δεν είδε τίποτε πού να μπορούσε να κίνηση το ενδιαφέρον του.

Βγήκε έξω και μπήκε στο δεύτερο δωμάτιο. Ήταν μια τραπεζαρία στην άκρη της οποίας υπήρχε ένα μικρό γραφείο.

Με την πρώτη ματιά που έρριξε κι' εκεί, τίποτε δεν τράβηξε την προσοχή του. Έτοιμαζόταν να θγή έξω άπογοητευμένος, όταν έξαφνα τα θλέματά του έπесαν σ' ένα καλαθί άχρήστων κάτω απ' το γραφείο.

Μικρά κομμάτια χαρτιού υπήρχαν πεταμένα εκεί μέσα.

Ο Κινέζος έσκυψε τα πήρε και τα άπλωσε μπροστά του στο τραπέζι.

Από την πρώτη ματιά που τους έρριξε κατάλαβε πως ήταν άποκόμματα από κάποια έπιστολή γραμμένη ρωσικά.

Ο ύπηρετης της "Ολγας είχε γεννηθί στη Μογγολία και ήξερε αρκετά καλά τα ρωσικά.

Κύτταξε προσεχτικώτερα τ' άποκόμματα κι' έξαφνα έθγαλε μια κραυγή χαράς.

Είχε διαβάσει σ' αυτά την λέξη «"Ολγα"».

Υπομονετικά τότε κάθισε στο γραφείο, πήρε μια κόλλα χαρτί, γόμμα και άρχισε να συναρμολογή τα άποκόμματα.

Η εργασία αυτή τον άπασχόλησε περισσότερο από μισή ώρα.

Μά κατόρθωσε να συναρμολογήση έντελως στο τέλος την έπιστολή και να την διαβάση χωρίς δυσκολία.

Ίδου τί έγραφε:

«Άλλέη,

"Επειδή το έξοχικό σπίτι του Σωμόν έχει έπισημανθί απ' την άστυνομία και θεωρείται ως κέντρο της προπαγάνδας μας, νομίζω ότι η "Ολγα δεν είναι σίγουρη εκεί.

Θά την πάρετε λοιπόν και θά την μεταφέρετε στο Παρίσι, στο σπίτι που έχω στην όδο Γρενέλης.

"Εκεί θά είναι άπόλυτως άσφαλισμένη.

Φεύγω κι' έγώ σίγουρα απ' τη Νίκαια και θά έρίσκομαι εκεί ως αύριο.

Γ.

Μόλις ο νεαρός Κινέζος τελείωσε το διάβασμα της έπιστολής τα μάτια του έλαμψαν από χαρά.

Την έβασε στην τσέπη του κι' άνέθηκε στο έπάνω πάτωμα.

Βγήκε στον έξώστη κι' έκλεισε την πόρτα έφαρμόζοντας προσεχτικά το κομμένο κομμάτι της στη θέσι του, ούτως ώστε να μην αντιληφθί κανείς το πέρασμά του από κει.

Κατόπιν κατέβηκε στον κήπο και τρέγοντας διέσχισε την πόρτα του και διευθύνθηκε προς την γειτονική πόλι.

Όταν έφθασε εκεί, ζήτησε πληροφορίες και τράβηξε προς τον σταθμό. ("Άκολουθεί)

Ο ΚΛΑΥΣΙΓΕΛΟΣ

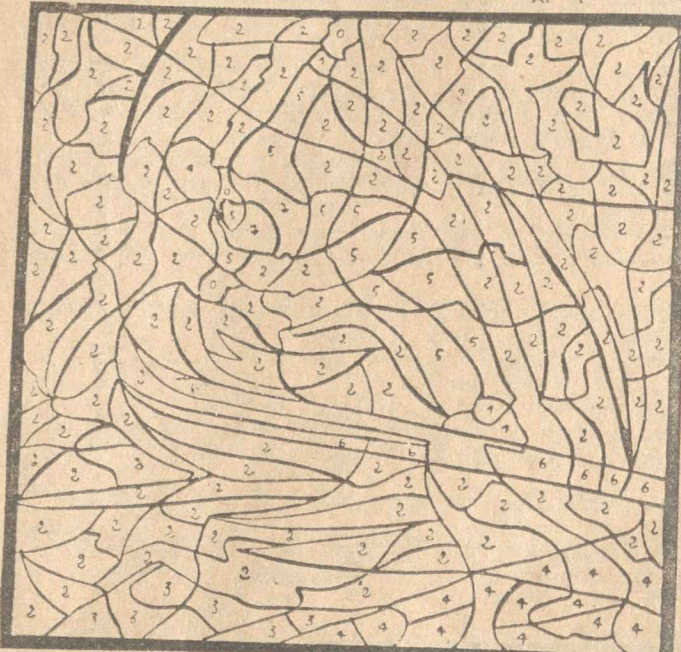

Η εικόνα μας έκ πρώτης όψεως παριστάνει έναν κύριο που κρατάει δυο έπιστολές. Μά αν τη διπλώσετε στο μέρος, όπου είναι τα στίγματα, θά δήτε πως είναι δυο εικόνες, από τις οποίες η πρώτη παριστάνει έναν κύριο κατειθουσιασμένο, γιατί έλαβε μια εύχρηστη έπιστολή κι' η δεύτερη έναν κύριο με έντονα μούτρα, γιατί έλαβε τόν... κεραυνόν εις φάκελλον εώδη!

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

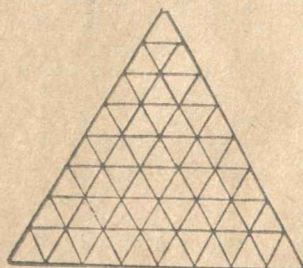
ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε το κουτί με τις μπογιές σας και χρωματίστε τα

μεταξύ των γραμμών αριθμημένα κενά ως εξής:
Ο λευκό, 1 σκούρο θαθύ, 2 μπλε ανοιχτό, 3 γκριζό μπλε
ανοιχτό, 4 γκριζό μπλε βαθύ, 5 λιλά, 6 θαλασσί, 7 σκούρο
ανοιχτό και 8 κόκκινο.

Έτσι, χωρίς κόπο και δυσκολία θα σχηματίσετε μία ωραία εικόνα.

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μπορείτε να θρήτε πόσα τρίγωνα υπάρχουν στο πλαγινό μεγάλο τρίγωνο;...

Είμαστε βέβαιοι πως ως 8 του να το θρήτε θα μπερδευήτε πολλές φορές.

Πάντως δοκιμάστε...

Η ΠΡΟΣΘΑΦΑΙΡΕΣΙΣ

Μπορείτε να θρήτε ποιά αριθμητικά σημεία (+ και - μόνο) πρέπει να μπουν μεταξύ των παρακάτω αριθμών, ούτως ώστε ο αριθμός που μένει μετά τις προσθαφαιρέσεις να είναι ο 96:

$$39 \quad 56 \quad 48 \quad 70 \quad = \quad 96.$$

Η ΗΛΙΚΙΑ

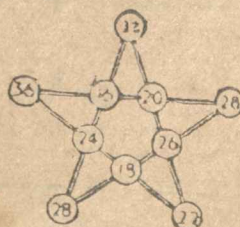
Ποιά ηλικία θαήν σε μήνες και σε μέρες στις 30 'Απριλίου του προσεχούς έτους ένα παιδί που γεννήθηκε στις 20 Φεβρουαρίου 1937;

Έχετε δικαίωμα ν' απαντήσετε στην έρώτησι αυτή σε μισό δευτερόλεπτο.

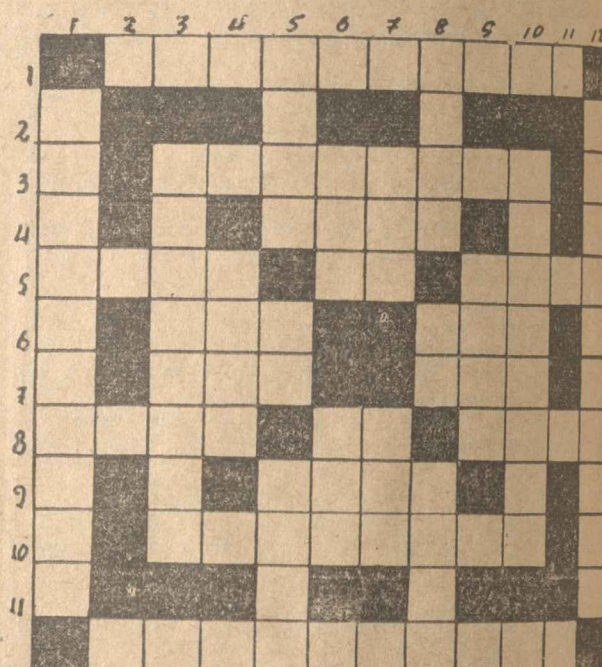
Έτσι δοκιμάζετε τις αριθμητικές σας ικανότητες.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΥ ΠΑΙ ΝΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Ίδου πως πρέπει να μετατεθούν οι αριθμοί των κύκλων του σχήματος ούτως ώστε το άθροισμα των αριθμών που βρίσκονται στην κάθε γραμμή να γίνη ίσον με 100.

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) Ξενικός χαρακτηρισμός αποιδόμενος σε μερικούς ανοήτους που θέλουν να κάνουν τον εαυτό τους. 2) Μυθική χώρα. 3) Βαρύνεται. 4) Δέν είναι δεμένο. — Σύνδεσμος. — Γυναικείον όνομα. 5) Γάλλος μυθιστοριογράφος. — Έτσι λέμε όταν ήμαστε πάτσι. 6) Συστατικόν του ανθρώπινου σώματος, αλλά και ζωόν. — Τα περισσότερα σταυρόλεξα τόν αναφέρουν. 7) Το κελάρυσμα του εύχαριστεί τους ρομαντικούς. — Αισθητήριον όργανον. 8) Όρος που το αναφέρει η 'Αγία Γραφή. 9) Δυναστεία μαυριτανών καλιφών. 10) Ηγέτης άτάκτου στρατιωτικού σώματος.

- ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) Όνωματεπώνυμον κινηματογρ. άστέρου. 2) Διά να κινηθούν δεν χρειάζεται κινητήριος δύναμις. 3) Υπάρχει στο δάχτυλο. 4) Φρούτα. — Πρόθεσις (άρχ.). — Το καλλίτερο μέρος του σπιτιού. 5) Πρόθεσις. — Άντωνυμία έρωτηματ. 6) Γαλλική πόλις όπως προφέρεται. — Αριθμητικόν (δόν). 7) Δημητριακόν (δόν). — Είκοσι ένα. — Όσα δεν γνωρίζουν. 8) Τουρκικόν γυναικείον όνομα. 9) Έκεί μέσα έτοποθετούσαν οι παλαιότεροι τα πράγματά των. 10) Κάτοικος (θηλ.) αρχαίας έπαρχίας της Παλαιστήνης.

(Έστάλη υπό ΒΗ-ΤΑ)

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- Όριζόντιως: 1) ΚΑΡΑΜΑΖΩΦ. 2) ΑΝΑΠΑΡΑΔΙΣ. 3) ΚΟΜΟΤΙΝΗ-ΠΩ. 4) ΟΥΦ-ΣΑΜ-ΦΟΣ. 5) ΙΣΟΣ-Ο-ΠΟΥ. 6) ΙΣΑ-ΦΡΟΥΡΑ. 7) ΠΟ-ΠΕΡΣΑΙ. 8) ΤΣΕΚΑ-ΑΙΤΝΑ. 9) ΘΑΛΑΣΣΑΙ. 10) ΜΝΗΜΗ-ΜΝΑΙ. 11) ΔΕΗ-ΑΡΧΑΙ. Καθέτως: 1) ΚΑΚΟΙ-ΩΤΑ. 2) ΑΝΟΥΣΙΟΣ-ΜΕ. 3) ΡΑΜΦΟΣ-ΕΘΝΗ. 4) ΑΠΟ-ΣΑΓΚΑΝ. 5) ΜΑΤΣ-ΑΛΜΑ. 6) ΑΡΙΑ-ΦΠ-ΑΗΡ. 7) ΖΑΝ ΜΟΡΕΑΣ. 8) ΩΔΗ-ΠΟΡΙΣΜΑ. 9) ΦΙ-ΦΟΥΣΤΑΝΙ. 10) ΕΠΟΥΡΑΝΙΑΙ. 11) ΙΣΩΣ-ΑΙΑ-ΙΦ.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η Σελίς

Η ΜΟΔΑ

Μία οικονομική γκαρνταρόμπα. Νά τί θα έπιθυμούσαν όλες ή γυναίκες για τό καλοκαίρι. Νά έχουν φορέματα που νά μπορούν νά τά αλλάζουν τακτικά και συγχρόνως νά μιν έχουν ξεδέψει πολλά χρήματα. Νά φαίνονται πως κάθε μέρα θά έχουν και καινούργιο φόρεμα, χωρίς νά χρειασθούν νά πληρώσουν τά μαλλοκέφαλά τους στις μωδίστρες. Και τέλος νά έχουν από ένα φόρεμα για κάθε περίσταση, από ύφασμα καλό και σε κομψό σχήμα, όχι προστυχοφτιασμένο.

Γίνεται ένα τέτοιο πράγμα; Βεβαίωτατά γίνεται. Πρέπει όμως νά λάβετε υπ' όψιν σας, κυρίες μου, ότι μολονότι φέτος είναι στη μόδα ή πολυχρωμία, έν τούτοις, όταν δεν διαθέτετε παρά ώρισμένο ποσόν χρημάτων πρέπει νά περιορισθήτε σε ένα ή δυο χρώματα τό πολύ, αν θέλετε νά είστε πραγματικώς κομψά ντυμένη.

Ός θέσι για την γκαρνταρόμπα σας χρειάζεστε τέσσερα φορέματα. (Δέν μιλω για τά πρωίνα, τά φτηνά φορεματάκια, που μπορείτε νά τά κάνατε από αλατζά, ή πικέ ή λινό ή ότι άλλο θέλετε, μιλω για τί θάσι της γκαρνταρόμπας σας). Ός χρώματα άς διαλέξουμε π. χ. τό μπλε και τό άσπρο, με συμπληρώματα κόκκινα, ρόζ, μπλε σιέλ και κίτρινα. Τό ένα από τά φορέματα αυτά θά είναι ταγιέρ, ένα ταγιέρ από κουκούλαρικο λευκό ή γκρι. Η ζακέττα άπό έξη σχήμα κλασσικό, ή φούστα θά είναι ίσια. Τό δεύτερο φόρεμα θά είναι έμπριμέ μπλε και άσπρο ή μπλε και κόκκινο κλπ. Φούστα, λοξή και σκέτη, κορσάζ σε σχήμα μπλουζας. Τό φόρεμα θά φαίνεται μονοκόμματο, πραγματικώς όμως θ' αποτελήται άπό δυο κομμάτια. Τό τρίτο φόρεμα θά είναι από ύφασμα λίγο θαρύτερο, σε χρώμα μπλε μαριν. Τό κάνετε άπό κρέπ, ή μαροκλιν ή ζέρσεϋ. Κορσάζ έφαρμοστό, φούστα σκέτη. Τέλος τό τέταστο (τό όποιον χρειάζεσθε μόνον αν θγαίνετε έξω και τά θράδυ, ή αν πηγαίνετε πουθενά επίσημα ντυμένη) θά είναι με φούστα μακρύα και κορσάζ ντραπαρισμένο στο ντεκολτέ και στη ζώνη. Και τό φόρεμα αυτό επίσης θάβναι χωριστό. Επί πλέον αντί για άνοιξιάντικο παλτό μπορείτε νά βολευθήτε και με μία ζακεττούλα ρόζ από σαντούγκ ή γκάντι, ή ύφασμα μαλλομέταξο.

Άς άρχίσουμε τώρα τους συνδυασμούς: Τό ταγιέρ τό άσπρο μπορείτε νά τό φορήτε όπως είναι. Άλλά μπορείτε νά τό φορήτε και με τί ρόζ ζακέττα, καθώς επίσης και με τό κορσάζ του έμπριμέ φορέματος, που θ' αποτελή μία ώραιότατή μπλούζα. Επίσης την άσπρη ζακέττα, θά μπορείτε νά την φορήτε επάνω άπ' όλα άνελαϊστώως τά φορέματα, όπως επίσης και την ρόζ. Τό έμπριμέ τό φέρεμα θά υπορρήτε νά τό φορήτε και με τί φούστα του μπλε φορέματος. Έπίσης την φούστα του έμπριμέ μπορείτε νά την φορήτε και με τί ρόζ

Η Σελίς

ζακεττίτσα μ' ένα φιού στον λαϊμό. Τό μπλε φόρεμα μπορείτε νά τό συνδυάσετε με όλα. Τή μπλούζα του με την άσπρη φούστα ή με την μακρύα για έναλλαγή. Τή φούστα του με τό έμπριμέ κορσάζ ή με τό κορσάζ του θραδυνοϋ φορέματος, όταν πρόκειται νά πάτε τό άπόγευμα σ' ένα τσάι ή σε μία συναναστροφή.

Φυσικά για νά είναι πληρέστερη ή γκαρνταρόμπα σας, πρέπει νά έχετε και τά άπαραίτητα συμπληρώματα. Καπέλλα χρειάζεσθε δυο. Ένα από σάβαννα ή άλλη ψάθα, λευκό ή ρόζ γαρνιρισμένο με κορδέλλα για τό πρωί, κι ένα από παγισαδόν ή λαίζα μπλε, γαρνιρισμένο με άνθη για τό άπόγευμα. Επίσης χρειάζεσθε ένα-δυο πλαστρόν λευκά ή έμπριμέ για νά τά φοράτε μέσα από τά ταγιέρ και τίς άνάλογες έσάρπες και μαντήλια έμπριμέ σε χρώματα που νά ταιριάζουν με τά χρώματα της τουαλέτας σας.

ΧΡΗΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
Μητροπόλεως 14 α

ΓΙΑ ΝΕ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΚΑΛΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΣΑΣ

Θέλετε ν' άρχίσετε την ήμέρα σας καλά και νά μείνετε φρέσκη και ζωηρή ως τό θράδυ; Άκολουθήστε τίς έξης 10 συμβουλές που σας δίνει ένας Γάλλος υγιεινολόγος:

1) Μόλις ξυπνήσετε τεντωθήτε καλά, με χέρια και με πόδια όσο πιο πολύ μπορείτε. Είναι τό υγιεινότερο γύμνασμα άπ' όλα.

2) Για νά σας φύγη έντελώς ή νύστα κουνήστε τό κεφάλι σας. Ρίξτε τό πρώτα έμπρός, έπειτα πίσω και πλάγια.

3) Ξυπνήστε επίσης τά πόδια σας. Τινάξτε μακρύα τά σκεπάσματα σας, σηκώστε τά πόδια σας ψηλά και κουνήστε τα ζωηρά μερικές φορές.

4) Άνοιξτε μόνη σας τό παράθυρό σας και πητε καλημέρα στη φύση. Τεντωθήτε και πάρτε μία βαθιά άναπνοή.

5) Πηγαίνετε στον καθρέπτη σας, περάστε έλαφρά τά χέρια σας από τό πρόσωπό σας και χαμογέλαστε. Τό μειδίσμα αυτό θά σας μείνη όλη την ήμέρα.

6) Πιείτε ένα ποτήρι χλιαρό νερό, στο όποιον ρίχνετε μία φέτα λεμόνι. Είναι θαυματοργό για τά έντερα και για τό σπινώτι.

7) Κάνετε μία καλή φοιξίν στα μαλλιά σας πρίθοντας τίς ρίζες με την άκρη των δακτύλων σας. Κατόπιν θουρτσίστε τά με μία δυνατή θούρτσασ.

8) Ρουφήξτε λίγο νερό άλατισμένο με τί μύτη σας. Αποφεύγετε έτσι τό συνάχι και τους νευρικούς πονοκεφάλους.

9) Πιέστε έλαφρά με την άκρη των δακτύλων τά μάτια σας δυο-τρεις φορές. Ζωηρεύει τό βλέμμα.

10) Κάνετε δέκα λεπτά τζυλάγι στον γυμναστική, μπρός στο άνοιχτό παράθυρο.

Η ΔΙΣ ΛΙΑΝΑ

Φόρεμα έμπριμέ από κρέπ-νέ-έν μπλε και άσπρο. Κορσάζ ντραπέ στα μανίκια και στη μέση. Ζακέττα από σαντούγκ ρόζ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο και τέλος)
Νάσαι όμορφη;
'Η μητέρα της είχε, όπως λέγαν, νεραϊδίσια όμορφιά.
Τί μυστήρια ώστόσο δλ' αυτά!
Τό παλληκάρι νομίζει πώς όνειρεύεται.
'Η κόρη, σάν νά μαντεύη τούς λογισμούς του, δέν θγά-
ζει μιλιά.

Φτωχή κορασιά!
'Εζησε κρυμμένη μέσα στο καστέλι σάν άγρίμι, κοντά
σ' έναν άδελφό άγριο και μισότρελλο. Και τώρα; Τί θ'
άπογίνη τώρα;

«'Αν δέν είχα γυναίκα», σκέφτεται ό λεβέντης, «'Αν
δέν είχα γυναίκα θα την έπαιρνα μαζί μου. Μά τώρα...»
'Η σκέψη της γυναίκας του τον φέρνει πάλι στον έαυτό
του, το θυμίζει τό σπίτι του, τη νειόνυφη που τον καρ-
τερώνει και τον κλαίει έσως για πεθαμένον.

Δέν πρέπει νά χάνη καιρό.
Σάν νά μάντευε τη σκέψη του ή κόρη τον τραβάει έλα-
φριά προς τό μέρος της.

— Προχώρα. Σιγά. Χωρίς νά μιλάς.
Στριφογυρίζουν πάλι σ' ένα σωρό διαδρόμους και στο-
ές, ανεβοκατεβαίνουν σκάλες. Μά προχωρούν άργα και
προσεχτικά τώρα. Σέ κάθε πέντε - έξη θήματα ή κόρη
στέκει κι' άφουγκράζεται.

Σάν τυφλός την ακολουθεί ό λεβέντης κρατώντας της
τό χέρι. Την ακολουθεί και σκέφτεται: «Σέ λίγο θα μαστε
δξω. Και τότε; Τί θα γίνη τότε; Θα φύγω χωρίς νά έκδι-
κηθώ; Και την κόρη αυτή που της χρωστάω τη ζωή μου,
θα την παρατήσω έδω σ' έτούτη την Κόλαση; Θεέ μου, δός
μου φώτισι!...»

'Η κόρη στέκει πάλι.
Σκύβει σ' αυτό του και το λείει:
— Πρέπει νά πάω νά δώ μιá στιγμή.
— Κι' εγώ; τη ρωτάει γεμάτος ύποψια.
Μά άμέσως μετανοώνει για τά λόγια του.
— Συμπάθα με, της ψιθυρίζει. 'Εχεις δίκιο. Πήγαινε νά
δης τί γίνεται. Θα σε καρτερώ έδω.

'Η κόρη φεύγει ανάλαφρη, σάν νά μὴν πατάη τη γη.
Ξέρει τόσο καλά τά κατατόπια εκεί μέσα που περπατάει
σάν νάσαι ολόφωτα γύρω της.

Τό παλληκάρι στέκει όρθο και περιμένει.
Κάνει τον σταυρό του και ψιθυρίζει μιá προσευχή.
Τη στιγμή αυτή κρίνεται ή ζωή του.
Μέσα στο σκοτάδι αυτό τό πηχτό σάν την πίσσα μπορεί
νά τον κοιματιάση, άν τον ανακαλύψη ό Γυιός της Λυκο-
παναγιάς.

'Αξαφνα ένα ανάλαφρο θρόισμα άκούγεται πλάι του. Μπο-
ρεί νάσαι καμιά νυχτερίδα. Μά όχι. 'Όσο νά τό καλο-
σκεπτή αυτό νοιώθει τό χέρι της κόρης νά ξανασφίγγη τό
δικό του. άκούει τ' άχνος: θρόισμά της:

— Πάμε!
Προχωρούν.
'Ανεβαίνουν μιá στενή σκάλα.
Τό παλληκάρι άκουμπάει στον τοίχο για νά μὴν πέση.
Κι' άξαφνα, μέσα στο σκοτάδι, ένα μέρος του τοίχου ύπο-
χωρεί και σωριάζεται κάτω με μεγάλο θόρυβο.
— Θεέ μου! ξυπνίζει ή κόρη.
'Ο λεβέντης έχει σαστίσει.
Λίγα δευτερόλεπτα περνούν. Κι' άξαφνα άνηχεί σάλα-
γος πατημάτων.

'Ερχεται... φτάνει ό Γυιός της Λυκοπαναγιάς.
'Η κόρη σωριάζεται κάτω.
Τό παλληκάρι καταλήγει σ' ένα κίνδυνο. Τούχουν πάρει

τά δπλα. Μά θυμάται τό μαυρομάνικο μαχαίρι που
κρυμμένο μέσα απ' τό πουκάμισό του. Τό τραβάει και πε-
ριμένει.

Τά θήματα πλησιάζουν.
'Ο λεβέντης σηκώνει τό μαχαίρι, τό σφίγγει δυνατά και
περιμένει.

Στά τυφλά προχωρεί ό Γυιός της Λυκοπαναγιάς. Νό-
τος! 'Εφθασε!...

Τό παλληκάρι πηδάει και το καρφώνει τό μαχαίρι κα-
τάστηθα.

— Ένα μουγγρητό άνηχάει στο σκοτάδι. 'Ένα κορμί συ-
ριάζεται κάτω θορό.

— Ατιμε!... φωνάζει ό λεβέντης.
Καμιά άπόκρισι.

Τόν πήρε ή μαχαίριά στην καρδιά τον έχθρό του.
Δέν ζή πειά!...

'Ο λεβέντης άνασαινει μ' άνακούφισι.
'Επί τέλους! 'Εκδικήθηκε.

Σκύβει τώρα στην κόρη.
Την παίρνει στην άγκαλιά του.

Δέν πρέπει νά την άφήση σ' αυτό τό μέρος.
'Η κορασιά συνέρχεται.

'Ανεβαίνουν σ' ένα απ' τά δωμάτια του καστελιού. Στο
φως των άστρων λάμπει ή υπέροχη όμορφιά της.

— Πρέπει νάρθης μαζί μου, της λέει.
'Η κόρη άντικρύζει στο χέρι του την άρραβώνα του.

Συνταράζεται.
— Είσαι παντρεμένος;

— Ναι.
— Πήγαινε στο καλό. Θα μείνω έδω.

Δάκρυα κυλούν στα μάτια της.
— Όχι, της λέει, δέν πρέπει νά μείνης έδω, δέν πρέπει
νά δης. Θα σε πάω στο μοναστήρι, άφού δέν θες νάρθης
σπίτι μου.

— Καλά!... Θα πάω μόνη μου, λέει ή κόρη κι' άνασαι-
νάζει.

Φτάνει ή ώρα του χωρισμού.
Τό παλληκάρι τη σφίγγει πάνω στο στήθος του γαρ-
διακά, άδελφικά.

— Μ' έσωσες. Σου χρωστάω τη ζωή μου. Θα ξαναδο-
θούμε.

— Ναι, στο μοναστήρι, άποκρίνεται ή κόρη, και ξανα-
ναστενάζει πονεμένα.

Χωρίζουν.
'Ο νέος κατηφορίζει γοργά.

Πόσο άλαφριά είν' ή καρδιά του. 'Αξαφνα μιá κραυγή
άκούγεται ψηλά απ' τό καστέλι.

Θεέ! Μαντεύει τί συνέβη.
'Η κόρη έπσεε και σκοτώθηκε, τρελλή απ' την έρασιμή
άπελπισία της.

Τό παλληκάρι κάνει τό σταυρό του:
— 'Ανάπαμ την, Κύριε!...

Πιό κάτω θρήκε τ' άλογό του. Τόν περίεπε εκεί, περ-
θόσκοντας. Χλιμιντράει χαρούμενα σ' άντίκρουμά του.

Πηδάει άπάνω του και τρέχει σάν σ' όφουνας για τό πτε-
τι του.

— Όλα τελείωσαν.
'Εκδικήθηκε!...

'Ο Γυιός της Λυκοπαναγιάς δέν ζή πειά,
Καλόγηροι του μοναστηριού είδοποιημένοι απ' τό παλ-

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

ΕΛΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΠΕΚΙΝΕΖΙΚΑ
ΣΚΥΛΑΚΙΑ

— Χθές τό άπόγευμα ήσουν στο διαμέρισμά του Ροζά
Ρεζι, είπε στη Ζερμαίν.

'Η Ζερμαίν Κλικό είχε ένα πεκινέζικο σκυλάκι, που ήταν
νά την αλήθεια άξιολάτρευτο. 'Ο άνδρας της, ό δικηγόρος
'Αντρέ Κλικό, εύρισκε ώστόσο, ότι είχε δυό ήλιθια μάτια,
πελώρια, στρογγυλά, σάν γυάλινες χάντρες. Μά άπο την
ήμέρα που έμαθε, ότι όσο πιό ήλιθια μάτια έχουν τά πε-
κινέζικα σκυλάκια, τόσο είναι πιό πολύτιμα, άρχισε νά τό
αγαπάη περισσότερο άπό τη γυναίκα του.

Μιά μέρα λοιπόν ή Ζερμαίν Κλικό θγήκε έξω τό από-
γευμα με τό πολύτιμο πεκινέζικο σκυλάκι της και τό θρά-
δυ γύρισε στο σπίτι με άδεια χέρια.

— Ποι είναι ό Φλίπς; Ποι είναι τό σκυλάκι; άπόρησε ό
άνδρας της, μόλις την είδε νά μπαίνει στην τραπεζαρία.

'Η Ζερμαίν τότε μόνο πρόσεξε ότι δέν είχε μαζί της τον
Φλίπς, μά ήταν πειά πολύ άργά... 'Όστόσο δέν τά έχασε.

— Ω, Θεέ μου! Έκανε μ' έτοιμότητα. Ξέχασα νά σου
τό πω. 'Ο Φλίπς φαίνεται πώς κρύωσε, γιατί άρχισε νά
θήκη τό άπόγευμα. Γι' αυτό τον άφησα στο σπίτι της φί-
λης μου Ροζίν. Φοβώμουν νά τον θγάλω πάλι έξω, μήπως
κρυολογήση περισσότερο...

Βέβαια, αυτή ή εξήγησι δέν ήταν και τόσο λογική, μά
ό δικηγόρος Κλικό δέν έδωσε καμιά έξαιρετική σημασία
σ' αυτό τό περιστατικό.

'Εφαγε λοιπόν ήσυχά με την γυναίκα του, όταν ξαφνι-
κά, ύστερ' άπό μιá ώρα, χτύπησε τό κουδούνι της πόρ-
τας.

— Νά πάρη ή όργη! Έκανε. Ξέχασα, Ζερμαίν, νά σου
πώ ότι συνεννοήθηκε τό άπόγευμα με τον Γκρονιέ νά έρ-
θη νά παίξουμε μπριτζ. Τόν άκουσα μάλιστα νά τηλεφω-
νη της γυναίκας του. Φαντάζομαι λοιπόν ότι θα σου είπε

ή Ροζίν, άφού ήσουν τό άπόγευμα στο σπίτι της.

— Τί θέλεις νά πής! φώναξε ή Ζερμαίν. 'Αρχισες τό-
ρα νά με κατασκοπεύς;

— Διόλου! Άπλως σε είδε κάποιος φίλος μου που κα-
θόταν άπέναντί, στο μισό της γωνίας.

— 'Α! Έτσι; Και δέν σου είπε αότως ό ήλιθιος, ότι ή-
μουν μαζί με την Ροζίν; Πήγα στον Ροζέ για νά συνεν-
νοηθούμε για τους άγώνες του τένις!...

— 'Ε, βέβαια, έχεις μίαν άλυσ μαζί σου τη Ροζίν! Έκανε
'Αν ή ματιές μπορούσαν νά κεραυνοβολήσουν έναν άν-

θρωπο, ή Ροζίν Γκρονιέ δέν θα ύπήρχε πειά στη ζωή. 'Η
Ζερμαίν θα την είχε σκοτώσει με τίς ματιές της. Μά έτυ-
χώς έξακολούθησε νά ζή για νά καταλάβη την γκάφρα
της και νά προσέξηση:

— Θεέ μου! Τί άφηρημένη που είμαι!... 'Ο Φλίπς είναι
καλλίτερα! Ξεπρόσθηκε λιγάκι τό πόδι του...

— Τό πόδι του; Ποι πόδι του; Μά δέν έχει πειά!...

άπόρησε ό δικηγόρος Κλικό.

— Δέν ήθελα νά σε στενοχωρήσω, αγάπη μου... Πολλά
θε τότε και είπε ή Ζερμαίν. 'Ο Φλίπς χτύπησε λίγο και τό
πόδι του, μά δέν είναι τίποτε... 'Όσο δού είσε ή Ροζίν,
τόρα είναι καλλίτερα.

— 'Αντρέ Κλικό κομμάς λίγο ειρωνικά τό κεφάλι του.

«Μά την αλήθεια, συλλογίσθηκε, είμαστε δυο άφηρη-
μένοι. 'Η Ζερμαίν ξέχασε νά μου πη πώς άφησε τον Φλίπς
στο σπίτι της Ροζίν. Εγώ ξέχασα νά πω της Ζερμαίν, ότι
ή Ροζίν κι' ό άνδρας της θα έρχόντουσαν για μπριτζ. 'Η
Ροζίν ξέχασε, ότι ή Ζερμαίν άφησε τό σκυλάκι της στο
σπίτι της. Είμαστε δυο για τά πανηγύρια!...»

Την άλλην ήμέρα τό μεσημέρι, ό δικηγόρος Κλικό είπε
αυστηρά της γυναίκας του:

— Χθές τό άπόγευμα, άπό τίς πέντε ως τίς έπτά, ήσουν
σ' ένα κοινό διαμέρισμα της οδού Μορζέ αριθ. 23, όπου
κάθεται ό γκαρτός πένισμαν Ροζέ Ροζι. Πολύ φοβού-
μαι, ότι ξέχασες ακόμα και κατι άλλο εκεί πέρα: δηλαδή
την όπότημή σου!

— Τί θέλεις νά πής! φώναξε ή Ζερμαίν. 'Αρχισες τό-
ρα νά με κατασκοπεύς;

— Διόλου! Άπλως σε είδε κάποιος φίλος μου που κα-
θόταν άπέναντί, στο μισό της γωνίας.

— 'Α! Έτσι; Και δέν σου είπε αότως ό ήλιθιος, ότι ή-
μουν μαζί με την Ροζίν; Πήγα στον Ροζέ για νά συνεν-
νοηθούμε για τους άγώνες του τένις!...

— 'Ε, βέβαια, έχεις μίαν άλυσ μαζί σου τη Ροζίν! Έκανε

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ἡ ἐποχή αὐτή εἶναι ἡ ὡραιότερα γιὰ νὰ κάμετε τὰ μαλλιά σας PERMANANT

Ὁ Κος καὶ ἡ Κα Χαμαράκη, ἐργαζόμενοι προσωπικῶς εἰς τὴν PERMANANT, σὰς ἐγγυῶνται ἓνα θαυμάσιο κτένισμα, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ποιότητος ἐργασίας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦ. 23 - 208

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

(Μητροπόλεως 14α, Τηλ. 25-733)

Ἰδιαίτερον ἐκτετατὸν πλῆθος κοπτικῆς λειτουργίας διὰ τὰς ἐργαζομένας 8-10 μ.μ.

Ἐγγράφω ἤρχισαν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου.
Τελειοποιούμεν τὰς μαθητείας ἐντὸς ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Κυρία διπλωματούχος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων ἀναλαμβάνει μὲ δρους συμφεροντικούς τὴν παράδοσιν μαθημάτων Γαλλικῆς. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΑΥΜΑ

ΛΟΥΤΡΑ ΦΟΙΝΙΣ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ ἀριθ. 5.

Ἦρχισεν ἡ λειτουργία τῶν θερμῶν θαλασσῶν καὶ ἐν γένει ἱαματικῶν λουτρῶν.

Ἀφθαστος πολυτέλεια, καθαριότης καὶ ἀπολύμανσις διὰ τῶν ἰδιοκτῆτων ἀπολυμαντικῶν καὶ πλυντικῶν μηχανημάτων, συζηρωτηρίων κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΑΙ ΣΥΝΘΕΙΣ

Μόνον τὸ
ΤΥΛΟΦΘΟΡΟΝ

ΣΑΣ ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΤΥΡΑΝΝΙΑ

εἰδικὸ ὕψος διὰ τοὺς κάλους-ἐξαλειφόνται ἐντὸς ἑξ (6) ἡμερῶν

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΛΑΜΠΤΗΡ
ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ

ΣΥΝΘΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΚΡΑΔΑΣΜΩΝ
ΛΕΥΚΟΙ, ΜΑΤΤ. ΟΠΑΛ
ΗΛΙΑΚΟΥ ΦΩΤΟΣ, ΕΓΧΡΩΜΟΙ - ΕΙΔΙΚΟΙ
ΠΟΛΥΤΕΛΩΝ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΩΝ
ΚΗΡΙΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥΦΩΤΑ
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΑΤΤ ΚΑΙ ΒΟΛΤ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ
ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙ-
ΚΩΝ ΕΙΔΩΝ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΛΛΗ-
ΝΙΚΟΥ ΛΑΜΠΤΗΡΟΣ

ΣΚΟΝΗ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΤΣΑΡΙΔΩΝ

ΟΛΕΘΡΟΣ

Αποτελεῖ ἀληθῆ
ΟΛΕΘΡΟΝ
τῶν ζωῶν χωρίς
κανένα κίνδυνον
διὰ τοὺς ἀνθρώπους

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΠΑΝΟΥ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΤΗΛ. 30085

Η ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ

διὰ τῆς μεθόδου

ΟΡΕ

ἔχει ἀναμφισβήτητα ἀποτελέσματα, ὅπως ἀπέδειξεν ὁ δημοσιευθεὶς εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις» τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1938 ὀνομαστικὸς πίναξ μετὰ τῶν ἀκριβῶν διευθύνσεων ἐννεακοσίων καὶ πλέον τελειοφοίτων.

Ἡ εὐκολότητος καὶ διὰ τὰς ἀγραμμάτους μέθοδος Ὅρε διδάσκεται παρὰ τοῦ ἰδίου κ. Ὅρε, διπλωματούχου τῆς Ἀκαδημίας CANNONNE τῶν Παρισίων, τόσον εἰς τὸ κεντρικόν, Περικλέους 44, τηλ. 26-391, ὅσον καὶ εἰς τὸ παράρτημα, Πειραιῶς - Ἀλκιβιάδου 170 τηλ. 45-077.

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ

Ὅτι τὸν ὀργανισμόν τρέφει ἢ καθαρά καὶ ἀνόθευτος τροφή. Πάντα κρατοῦμεν τὰς καλλιτέρας ποιότητας.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ Γ.

Σταδίου 19

Τηλ. 22 461

ΣΟΦΙΑ ΓΡΟΥΣΑΚΟΠΟΥ

Χειρουργός - Ὄδοντίατρος
Πτυχιοῦχος Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου
Πατησίων 54
Παρὰ τὸ Μουσεῖον
Ὅραι ἐπισκέψεων
10-1 π. μ. καὶ 5-8 μ. μ.

Θέλετε νὰ ἔχετε ἐπιτυχίαν;

Ἀλλάξτε αὐτὰ τοὺς χρωματισμοὺς τῶν φορεμάτων Σας μὲ τὰς Γερμανικὰς βαφὰς «ARTI» καὶ θὰ φαίνονται πάντα καινούργια καὶ οδόντα.

Τὸ μυστήριον
τῆς γυναίκας ποὺ
ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ
ΠΟΤΕ

Ὅτε μιὰ ρυτίδα, ὅτε μιὰ γραμμὴ σὲ ἡλικία 65 χρόνων. Μιὰ ἐπιδερμὶς καθαρὰ, λευκὴ, ἀμεμπτος νέας κόρης. Θὰ ἐλεγε κανεὶς ἓνα θαῦμα, ἀλλ' ὁ παρχει μιὰ ἐπιστημονικὴ ἐρμηνεία.

Αὐτὰ εἶναι τὰ μαγικά ἀποτελέσματα τοῦ «Bioceal», ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις τοῦ καθηγητοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τὸ «Bioceal» εἶναι πολὺτιμον στοιχεῖον φυσικὸν νεότητος, ἀπαραίτητον διὰ κάθε ἐπιδερμίδα λευκὴ καὶ χωρίς ρυτίδας. Ἡ κρέμα Tocalon χρώματος ρόδου περιέχει τώρα ἐξ αὐτοῦ. Τρέφει καὶ ἐπανοιώνει τὴν ἐπιδερμίδα κατὰ τὸν ὕπνον σας. Θὰ ξυπνᾶτε νεωτέρα κάθε πρωί. Ρυτίδες καὶ γραμμὲς ἐξαλείφονται. Διὰ τὴν ἡμέραν μεταχειρίζεσθε τὸν κρέμα Tocalon. Τροφή διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος λευκοῦ (μὴ λυπαρὰ) διὰ νὰ κάμετε τὴν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη καὶ καθαρά, νὰ διαλύσετε τὰ μαύρα σας στίγματα καὶ ἀτελείας. Ἐπανενεώσατε κατὰ 10 χρόνια καὶ μέλαινα νεά. Ἀπαλλαγθεὶς ἀπὸ τὸ γαϊώδες χρῶμα. Ἐπανεκτήστε τὰ φρέσκα σας μάγουλα σφικτὰ καὶ τὴν λεπτὴν χάρι τῆς νεότητος σας. Θὰ ἐκπλαγθεὶς ἀπὸ τὰ σχεδὸν μαγικά ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Tocalon τροφῶν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἐάν οὐκ, εὐχαρίστως θὰ σὰς ἐπιστρέψωμεν τὰ χρήματά σας.

ΙΑΣΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ἰατρός - Δερματολόγος

Ἁγίου Κωνστ. 14. Τηλ. 53466.

Δέχεται:

9-11 π. μ. καὶ 3-6 μ. μ.

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

μαζί το σοά την άλλη ημέρα.
— Έπειτα, όταν γύριζε στη θύλα του με την κόρη του, θυμήθηκε πάλι την ομοιότητα του λόρδου Ρόμερου με τον Άρτσιμπαλντ και της είπε:

— Είδες τί περίεργη σύμπτωσης!
— Μά πώς, δεν κατάλαβες, ότι είναι εκείνος... του άπαντησε η Τζόλυ.
— Ποιος εκείνος...
— Ο Άρτσιμπαλντ!

— Μά τί λές, Τζόλυ; Τρελλάθηκες; Ο λόρδος Ρόμερου θα καταδεχόταν ποτέ να γίνει υπηρέτης;

— Αυτό για σ' ένα είναι ένα μυστήριο! του είπε η κόρη του. Δεν ξέρεις όμως ότι είναι έρωτευμένος μαζί μου!...

Ο Κολμάρ έπεσε από τα σύννεφα. Κι' άμέσως, σαν πραγματικός άνθρωπος που ήταν, δεν θέλησε να χάσει την ευκαιρία. Την άλλη ημέρα λοιπόν, περιποιήθηκε όσο μπορούσε καλλίτερα τον λόρδο Ρόμερου και τέλος πέρασε το μπράτσο του στο δικό του και του είπε χαμογελώντας:

— Αγαπητέ μου φίλε, μου άρresουν ή εκκεντρικότητές σου! Άλλά γιατί μου τό έκρυψες; Γιατί; Μπορούσες θαυμάσια να μου πής ότι αγαπούσες την κόρη μου!... Γιατί έσείς οι Άγγλοι είσαστε όλοι τόσο δειλοί;

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο σαλόνι ή Τζόλυ. Μά εκείνοι στεκότουσαν μπροστά στο παράθυρο και δεν την είδαν. Η Τζόλυ λοιπόν μπόρεσε ν' ακούσει τον λόρδο Ρόμερου να λέη το πατέρα της:

— Ναι, την αγαπούσα... Την είδα για πρώτη φορά στον χορό της αγγλικής Πρεσβείας και την έρωτεύθηκα παράφορα. Εκείνη δεν με είχε προσέξει... Θέλησα τότε να κάνω μία δοκιμή: να ζήσω κοντά της, να τη γνωρίσω καλλίτερα και να δω αν θα μπορούσε να μ' αγαπήσει όχι ως λόρδο Ρόμερου, αλλά ως ένα φτωχό νέο, τρυφερό, ευαίσθητο, αξιο μίας καλλίτερης τύχης. Πήρα λοιπόν τα πιστοποιητικά του καμαριέρη μου και παρουσιάσθηκα στο σπίτι σας ως Άρτσιμπαλντ.

— Τι τρέλλα! έκανε ο Κολμάρ.
— Τρέλλα; Ίσως... του άπάντησε ο λόρδος Ρόμερου. Μά έτσι είδα πόσο ματαιόδοξη, πόσο επιπόλαιη είναι ή Τζόλυ... Ποτέ δεν μου έδειξε την ελαχίστη συμπάθεια! Με περιφρονούσε... Κι' όμως δεν άξιζα μία τέτοια περιφρόνηση. Κατάλαβα λοιπόν ότι έδινε περισσότερη σημασία στην εξωτερική εμφάνιση, παρά στην ψυχή... Έτσι, σήμερα, ή δεσποινίς Τζόλυ μου είναι τελείως αδιάφορη. Σκότωσε μόνη της τον έρωτά που είχα για εκείνην, έναν μεγάλο και τρελλό έρωτα!...

Η Τζόλυ δεν μπόρεσε ν' άνθξει σ' αυτήν την συγκίνηση. Σωριάσθηκε λιπόθυμη στη μέση του σαλονιού, μά ο λόρδος Ρόμερου δεν της έδειξε την ελαχίστη συμπάθεια. Την άλλη ημέρα μάλιστα έφυγε από τις Κάννες για το Λονδίνο. Όσο για την Τζόλυ, το σκληρό αυτό μάθημα την έκανε άλλον άνθρωπο. Μά ήταν πια πολύ άργά... Είχε χάσει για πάντα την ευτυχία.

Η ΘΥΣΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

για της, δεν τολμούσε πια ούτε να φάη, ούτε να μιλήσει. Στο τέλος, έπληγε και βρήκε την πεθερά της, ξέσπασε σε λυγμούς και της είπε πώς της ήταν αδύνατο να ζήσει πια εκεί.

— Σε καταλαβαίνω, φτωχό μου παιδί, της άπάντησε ή μητέρα του Ζεράρ. Δεν θα γίνης ποτέ ευτυχισμένη ανάμεσα σ' αυτόν τον κόσμο που είναι τόσο διαφορετικός από τον δικό σου και στον οποίο θα μπη ή κόρη σου με τον γάμο της. Δεν σου ζητώ να πάψης να τη βλέπης, μά... με καταλαβαίνεις...

Έτσι ή Φρανσουάζ έφυγε από τον πύργο, ξαναγύρισε μόνη στο μικρό της διαμέρισμα του Παρίσιου κι' έγραψε στην κόρη της μία θλιμμένη και σταθερή επιτολή, στην οποία της ανήγγελλε την απόφασί της να τη βλέπει μία φορά κάθε τόσο και κρυφά.

«Γιά όλους, για την καινούργια σου οικογένεια — επρόσθετε — πρέπει να μνη υπάγω».

Την άλλη μέρα το θράδυ, ή Φρανσουάζ έκλαιγε σιωπηλά στην κάμαρή της, όταν ξαφνα ή πόρτα άνοιξε απότομα και μπήκε μέσα ή Σοφία, ή οποία ρίχτηκε στην άγκαλιά της μητέρας της, ή γέμισε φιλήματα και δά-

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

την δεσποινίδα Τζούλια Λαβίνι που ήθελε να γνωρίσει γιατί σέ ξέρει. Ρώτησέ την λοιπόν πού σ' έγνωρίσε;

— Η Τζούλια τον κύτταζε τρέμοντας σύγκορη.
— Χαίρω πολύ, δεσποινίς, της είπε ο νέος. Έπί τέλους Σας βλέπω! Ήταν καιρός πια, γιατί μιλούσαμε διαρκώς για σας! Άλήθεια, ξέρετε τ' όνομά μου;

Κι' έπειτα, χωρίς να περιμένη άπάντη, επρόσθεσε:
— Σας παρακαλώ, να μου κάνετε τη χάρη να μου δείξετε ότι είμαι άρραβωνιαστικός σας... Γιατί, έγω πολύ άχριστον, ξέρω πολύ καλά, ότι θα παντρευθώ τη δεσποινίδα Φουζέρ. Εξηγήστε μας λοιπόν τί συμβαίνει; Η άρραβωνιαστικιά μου δεν θέλει να με πιστέψη, οτιδεν σας έρω...

Η Τζούλια στηρίχθηκε στον τοίχο για να μνη πένη.
— Όμολογώ, είπε, ότι έκανα ένα μεγάλο σφάλμα. Με δεν ήθελα να κάνω κανένα κακό σ' εσάς, κύριε, γιατί έτσι αγαπώ παραπολύ. Βέβαια, έκανα κακό στη δεσποινίδα Φουζέρ, μά δεν τό ήθελα... Σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε.

— Δεσποινίς Λαβίνι, έκανε ή δεσποινίς Φουζέρ μ' ένα έθροικό ύφος, δεν μάς εξηγήσατε πώς γνωρίσατε τον άρραβωνιαστικό μου και γιατί τον αγαπάτε πάρα πολύ...

Η Τζούλια χαμογέλασε με τίκρα.

— Είναι απλό... ψιθύρισε. Άλλες έρωτεύονται έναν άνδρα από τη φωτογραφία του κι' άλλες από τον κινηματογράφο. Εγώ, αγάπησα τον άρραβωνιαστικό σας, βλέποντάς τον κάθε θράδυ να σας περιμένη απέναντι από το σπίτι μου... Βλέπετε τί τρελή που είναι ή καρδιά καμιά φορά; Και τώρα, σας ζητώ κι' έγω μία χάρη. Δώστε μου το σχέδιό μου.

— Τί τό θέλετε; Τί θα τό κάνετε; άπόρησε ή δεσποινίς Φουζέρ.

— Θέλω να τό κάψω! της άπάντησε ή Τζούλια.
Και βγήκε από τό γραφείο με την καρδιά ματωμένη από την πρώτη άτυχη αγάπη της.

Η «ΚΑΛΟΓΡΗΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ»

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

Την ώρα που ήμουν μαζί με την Λωρέττα, εκείνη τη μέρα, της έφεραν ένα γράμμα κι' ένα ύπεροχο μπουκέτο από σπάνια και πανάκριβα λουλούδια. Ήταν από την Σπένσερ Τραίσι. Κάθε ημέρα, την ίδια πάντα ώρα, της στέλνει ένα γράμμα μαζί με τα λουλούδια.

Η Λωρέττα διάβασε τό γράμμα, χαμογέλασε μελαγχολικά κι' έπειτα τό έσκισε σε μικρά κομματάκια και τό έριξε στη φωτιά.

Κατάλαβα πώς ήθελε να μείνη μόνη και την άπογορεύτησα. Τη στιγμή που έθγαίνα από τη θύλα της, είδα να μπαίνει μέσα σ' αυτήν ένας καθολικός ιερέας. Ήταν ο έξομολογητής της Λωρέττας Γιούγκ.

Κι' έτσι, ή «Καλόγρηα του Χόλλυγουντ» εξακολούη να λατρεύη τον Σπένσερ Τραίσι, μά δεν άποφασίζει να τον παντρευθώ!...

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

ληκάρι θάψανε την άλλη μέρα τα δυό αδέρφια, ψηλά στο καστέλι, πλάι στον τάφο της μάνας τους.

Ρήμαξε από τότε τό παλιό φράγκικο κάστρο. Μονάχα στα παραμύθια τ' αναφέρουν ή γεροντισσες.

Κι' ούτε τ' όνομα του παλληκαριού που σκότωσε τον Γιοιό της Λυκοπαναγιάς δεν κράτησε ο θρόλος. Ξεχάστηκε κι' αυτό με τών χρόνων τό πέρασμα π' όλα τα σόναυα στο διάβα τους, όλα τα ξεθωιάζουν...

ΤΕΛΟΣ

κρυα.

— Πώς φαντάστηκε, μαμά, της είπε, ότι μπορούσα να τό δεχθώ αυτό; Νά μη σέ βλέπω πια; Νά μνη έμαι κοντά σου κάθε μέρα; Νά μνη έμαι περιήφανη γιά σένα;... Είσαι τρελή, φτωχή μαμά, μαμά αγαπημένη... Δεν θα σ' άφήσω... Προτιμώ ν' άφήσω όλα τ' άλλα... Και σ' εκείνη τη στιγμή, ή Φρανσουάζ, πλημμυρισμένη από χαρά, κατάλαβε πώς είχε άποζημωθεί γιά όλα.

ΜΑΡΙΟ ΑΝΖΕΛ

ΑΡΑΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτό τό άποτέλεσμα έχετε στο στόμα σας μετά την χρήση της ΚΟΛΥΝΟΣ. Ο ενεργητικός, άναξωγόνος άφρός της διεισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και άνανεώνει συντόμως τα κτριμισμένα δόντια, καταστρέφει και άποβάλλει τα επικίνδυνα μικρόβια, την αίτιαν της καταστροφής των. Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρήσατε πόσο δροσερό και καθαρό θα είναι κατόπιν τό στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ».

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

HAIR'S RESTORER FATTORI

(ΜΙΛΑΝΟ)

ΕΝΔΥΝΑΜΩΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ

Έξαφανίζει την πιτυρίδα. Υποβοηθεί την τριχοφυΐαν και δυναμώνει τας ρίζας των τριχών.
Έπαναφέρει τας λευκάς τρίχας εις τό άρχικόν των χρώμα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

Γεν. Αντιπρόσωπος διά την Άνατολήν Α. ΦΑΡΟΥΓ ΠΙΟ.

Παρακαταθήκη: οδός Λυκοόργου 7, Άθήναι τηλ. 30-415.

ΦΟΙΝΙΞ

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Η ΝΕΑ ΜΑΣ μυστική PERMANANT, πού παρούσιάζουμε γιά τη θερινή περίοδο, θα έκπλήξη όχι μόνο σας, αλλά και πολλούς διασκεκρμένους συναδέλφους μας.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΜΑΣ

ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 14Γ

(Όμόνοια). Τηλέφωνον 54-287.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Άθηνών-Πειραιώς προς εύκολίαν του κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ οδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, οδός Πατησίων αριθ. 165

ΚΥΨΕΛΗΣ, οδός Κυψέλης αριθ. 86

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως αριθ. 110

ΠΑΓΓΡΑΤΙΟΥ, οδός Ευτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη και Καλλι-
δρομίου

ΠΛΑΚΑΣ, οδός Καπνικαρέας αριθ. 37

ΚΟΛΩΝΟΥ, οδός Συρράκου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ-
ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, οδός Πειραιώς 79 πλησίον Λαχα-
ναγοράς

ΒΑΘΗΣ, οδός Άριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ οδός Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ, οδός Άχαρνών 114

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, οδός Άχελώου και Άλαστάτων
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Οδός Όμήρου 16, παρά την Άγίαν Τριάδα
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ.ΣΤΟΑΣ Λεωφόρος Μακρής Στοάς αριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, οδός Άγ. Διονυσίου και
Ψαρών

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Άντιοχείας 2

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσόμενοι με τό πλησιέστερον συνοικια-
κόν παράρτημά μας άποφεύγετε τό έξοδα και την
άργοπορίαν της μεταβάσεως εις τό κέντρον.

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΟΝ ΣΟΥΠΙΕΝ

Δι' όλα τα γούστα δι' όλα τα σπορτ.
Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα του
ΟΤΙΝ Ο Υ ΜΠΑΡΡΕΡ των Παρισίων. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕ-
ΧΝΙΤΗΣ και προσωπικόν άρτιον εις την διάθεσίν σας
εις τό ιδιαίτερον τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ έλα-
στικές νέας παραλαβής έντελώς άδιόρατες και επίδε-
σμοι Ideal, Veilau και.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

Εμπροσθὲ
 ἢ ὅ,τι ἔμπροσθόν
 νέωτερον εἰς
 Κατασκευαστὴν Ὑφασμάτων

ἄφοι

Τ

ΣΣΟΟΥΣΗΛΙΟ

Εὐαγγελιστρίας 3